

Smrt Rommelovi
 John Kerrigan (Leo Kessler)
 Baronet, Praha 2004
 Poznámka autora

Když se papíry majora Roryho O'Sullivanova, nositele válečného kříže a řádu za statečnost, tak nečekaně objevily na belgickém bleším trhu hned vedle bruselského Grand Place, velitelství SAS v Herefordu to naprosto zaskočilo. Než mohl velitel zareagovat a získat papíry pro pluk, už je někdo koupil. Celá věc se veliteli SAS nelíbila. Od té doby, co prošel pluk po druhé světové válce tajnou reformou (možná na Churchillův rozkaz - vždy měl pro něj slabost), nejvyšší důstojníci jednotky byli vždy extrémně opatrní v tom, jaké informace o aktivitách pluku nechali proniknout na veřejnost. Přestože už uplynulo deset let od chvíle, co se "O'Sullivanův svazek" (jak dnes vojenští historikové tyto papíry nazývají) tak náhle vynořil, dodnes nikdo přesvědčivě nevysvětlil, jak se dostal až na bleší trh v Belgii. Někteří to považují za akt pomsty O'Sullivanovy belgické manželky, komtesy de Manderfeld, se kterou se rozešel. Tvrdí, že chtěla poškodit rodinu O'Sullivanů tím, že prozradí, že byli po tři generace zapojeni do tajných a někdy ožehavých operací SAS. Podle nich to totiž komtesa nemohla udělat pro peníze - nedalo se očekávat, že by na belgickém bleším trhu získala za papíry významnější částku. Někteří podezírají z účasti na tom všem KGB. V té době byl mladý O'Sullivan, vnuk Roryho O'Sullivanova, zabit v akci proti jemenským rebelům podporovaným komunisty. To však vědělo v Británii jen pár lidí. Takové odhalení by podle nich v té době otráslou celou britskou vládou. Jiní míní, že CIA, která tehdy nesporně podporovala Izrael, chtěla odhalit arabské konexe ažároveň ukázat, že sama v žádném případě nemá v jemenských událostech prsty. Je samozřejmé, že "O'Sullivanův svazek" vyvolal spoustu otázek a poskytoval - bohužel - jen málo odpovědí. A než se dostal do autorových rukou, záznamy o některých nejcitlivějších operacích, v nichž se rodina O'Sullivanů angažovala, jako třeba role SAS ve Vietnamu, vskutku velice horký brambor, už v něm nebyly. A člověk nepotřebuje křišťálovou kouli na to, aby pochopil, kdo tyto pasáže ze svazku odstranil. Ale i tak to, co zůstalo, představuje velmi bohatý materiál. Obsahuje jedinečný náhled na to, jak to chodilo u SAS od jeho založení, protože O'Sullivanové byli - a jsou (někteří z nich totiž stále slouží u pluku) - dynastie pevně spojená s SAS. Rory O'Sullivan pravděpodobně shromáždil všechno, co spojovalo jeho rodinu s tajnostkářským elitním plukem od jeho založení v roce 1941. Nejsou tu zaznamenána jen fakta o operacích, o kterých veřejnost nikdy neslyšela, nýbrž také dobové artefakty: pozvánky do válečného kit-kat klubu v Káhiře, sprostý dopis od Paddyho Mayna (nositele čtyř vyznamenání za statečnost) ministerskému předsedovi těsně před jeho smrtí, snímek ze slavnostní večeře v Drill Hall na Duke Street v Londýně z roku 1950, s podpisy nejméně čtyř velitelů pluku, včetně jeho zakladatele, "fantoma" majora Davida Stirlinga. Svazek objasňuje mnohé z toho, jak byl David Stirling bezohledný při "uvádění pluku na scénu", jak tomu vždycky říkal. Jak aktivně a zuřivě sháněl první velkou misi, ve které však nakonec zahynul první z O'Sullivanů ve věku pouhých devatenácti let, ještě dříve, než mohl začít žít. "O'Sullivanův svazek" také detailně popisuje tajnou a neznámou misi SAS ve Francii v září 1944, která byla francouzskými kolaboranty vyzrazena gestapu se strašlivými následky pro zajaté. A jak se po válce, když byl pluk SAS oficiálně rozpuštěn, skupina přeživších vydala vykonat pomstu na zrádcích. Příběh O'Sullivanů v podstatě znamená neoficiální soukromé dějiny elitní tajné organizace, která změnila charakter vojenské taktiky a která je dnes napodobována po celém světě od Ruska po Spojené státy. Ale postupujme od začátku. Roku 1941 v Západní poušti se jistý mladý kapitán Gardové brigády poněkud ilegálně přiblížil o berlích na vrchní velitelství v Káhiře, vyhnul se jak strážím, tak i štábním důstojníkům, aby předložil naprosto novou a revoluční myšlenkuš

John Kerrigan, jaro 1995

následující lichá začátek textučást první - Mise je schválena

"Když mě dostanou, zahrabte mě ksichtem dolů. Tak aby mi celá zasraná armáda mohla políbit prdel."

slavné výroky Paddyho Mayna, příslušníka SAS 1941-1945

Kapitola 1

"Jo," pronesl ponuře kapitán Gore-Smythe, "je to ten hajzl. O tom není pochyb. Je to natuty on." Pravou rukou, pokrytou zaschlou krví, si unaveně drbal o čelo. "Viděl jsem ho v kině, v týdeníku. Je to on."

O'Sullivan pohlédl na velitele rot. Gore-Smythe nikdy neklel, teď se však zdálo, že se na něm projevuje napětí. Trmáceli se už 48 hodin, od chvíle, kdy byla rota poblíž Bardíje rozprášena. Mnoho jich nepřežilo a všichni byli zranění a docházela jim voda. O'Sullivan v duchu souhlasil, že kapitán má pro klení dobrý důvod.

Spalovalo je hrozné vedro. Pouštní slunce bodalo do očí jako nůž. Ale jak tak leželi na horkém bílém písku, čtyři přeživší z rot A 2. praporu granátníků, nevnímali v tuto chvíli ani horko, ani ostré slunce. Upírali svou pozornost na malý konvoj německých obrněných vozidel, který právě zastavil na pouštní silnici přibližně sto metrů od jejich úkrytu.

Vystoupila z nich skupinka důstojníků a namířila dalekohledy před sebe - směrem, kterým ustoupila 8. armáda - zatímco kroužek vojáků ve špičatých čepicích Afrikakorpsu stál na stráž s připravenými automatickými pistolemi.

Ale pohled pozorovatelů se nesoustředil ani na vojáky, ani na důstojníky s dalekohledy. Zaměřili svou pozornost na důstojníka stojícího stranou skupinky. Byl střední postavy, starší než ostatní a navzdory příšernému horku měl na sobě dlouhý kožený kabát a čepici pravidelné armády, ne špičatou, jakou nosili příslušníci Afrikakorpsu. I na tuto vzdálenost viděl O'Sullivan nelítostný a odhodlaný pohled v bojovné tváři s impozantně rozštěpenou bradou. Z toho muže jasně vyzařovala síla a rozhodnost.

Gore-Smythe si začlonil oči zraněnou pravou rukou a sledoval osamělou postavu v koženém kabátě. Pak vztekle vyštěkl: "Tak tohle je ten Němčour, který zničil celý náš prapor a co já vím, možná celou brigádu. Jen on sám nás nutí ustupovat od chvíle, kdy se svým Afrikakorpem přišel do Západní pouště." Jeho bronzová neholená tvář, obroušená na kost útrapami posledních týdnů, ztvrdla jako kámen. "Ale pane, kdo to je?" troufl si zeptat se vojín Dawson. Byl to obr, dobře přes dva metry, který byl před válkou členem královské společnosti. Zraněnou levou rukou měl zavěšenou na opasku kolem krku a špinavým obvazem s černými skvrnami od krve měl ovázané čelo.

"Liška pouště - polní maršál mizerný Rommel," zavrčel Gore-Smythe. "Příčina všech našich problémů."

"Pane," zašeptal O'Sullivan.

"Ano, Bille?" opáčil velitel, aniž na chvíli odtrhl pohled od vzdálené postavy.

"Nemyslíte, že bychom měli zmizet, pane? Za chvíli se obrátí a budou se dívat naším směrem."

Gore-Smythe se na chvíli otočil a zadíval se na O'Sullivanovu, na jeho vychrtlou tvář a boláky na bradě. Proboha, pomyslel si, vždyť je to ještě dítě, teprve devatenáct let, ale už prošel Dunkerquem a šestiměsíčním turné v Západní poušti. Houževnatý, ale přece jen ještě dítě, sotva odrostlé z šortek. "Ano, myslím, že máte pravdu, Bille. Dávám vám to na starost. Raději se stáhneme, než nás zpozorují."

O'Sullivan vypadal zmateně. "Dáváte mi to na starost, pane? Asi vám zcela nerozumím."

Velitel rot mu věnoval unavený úsměv. "Omluvám se, Bille, ale už nemám sílu. Už nemůžu dál. Nohy mě už neunesou." Ukázal na obvaz na roztráštěném koleni.

"Zůstanu vzadu."

"Můžeme vás nést, pane," zašeptal Dawson. "Já a tady Smith 175." Ukázal na vojína Smithe, jednoho z dvaceti Smithů praporu, než byl rozprášen, a proto rozlišovaných posledními třemi číslicemi jejich armádního čísla. "Že jo, 175?" "Jasně," zachrčel loajálně Smith 175, postřelený do krku.

Gore-Smythe se suše zasmál. "Tlupa kriplů, co vypadají, že sotva unesou sami sebe."

"Ale pane," protestoval O'Sullivan.

"Žádné ale, Bille," utál ho ostře velitel. "Dávám vám rozkaz, že máte hned odejít. Míře na východ a sledujte pobřežní silnici po své levici. Počítám, že všechno, co zbylo z brigády, se stahuje za dráty" - měl na mysli egyptsko-libyjskou hranici - "možná až do Sollúmu. Myslím, že s vodou, která vám zbývá, byste to měli zvládnout - když budete mít štěstí - za čtyřiaadvacet hodin."

"A vy, pane?" naléhal O'Sullivan na němž bylo vidět, že opustit kapitána rozhodně nechce.

Gore-Smythe poplácal pažbu pušky, kterou nesl a kterou sebral z mrtvého těla jednoho z granátníků. "Musím srovnat skóre, Bille. Ten Němčour támhle zničil

moji rotu. Přišel čas, abych mu to vrátil."

"Myslíte Rommela, pane?" polkl O'Sullivan s konsternovaným výrazem na pohledné mladé tváři.

"Jistěže. Kvůli tomu kolenu jsem teď taky křipkl. V aktivní službě jsem skončil. Ale i tak můžu ještě udělat něco užitečného. Zabiju Rommela a vsadím se, že pak celý jeho zatracený Afrikakorps zašlapeme do země."

"Ale oni pak po vás půjdou, pane," protestoval vášnivě O'Sullivan a horečně přemýšlel, jestli má poručit vojínům, aby popadli velitele a vzali ho s sebou, ať si říká, co chce.

"To si nemyslím," odpověděl Gore-Smythe a unaveně se usmál. Lehkl si na břicho a zvedl pušku. "Nashledanou, Bille." Bylo poznat, že vyslovil konečné rozhodnutí, a O'Sullivan věděl, že nemá smysl vznášet další protesty.

"Dobrá," řekl dvěma velkým vojínům. "Odplazíme se zpátky na tamtu velkou dunu. V jejím zákrytu budeme moci postupovat rychleji."

Chvilí to vypadalo, že ti dva odmítnou uposlechnout rozkaz, avšak tuhá disciplína gardové brigády převážila, a tak, s puškami položenými na předloktích, začali klouzat po žhavém písku směrem k duně napravo od nich. O'Sullivan váhal. Gore-Smythe nejspíš mladíkově váhání vycítil, a tak zopakoval, aniž se ohlédl: "Řekl jsem nashledanou, Bille. Bude lepší, když zmizíte pryč, než vyjde slunce."

"Nashledanou, pane," odpověděl smutně O'Sullivan. Poté i on sebral svou pušku a plazil se za ostatními k duně.

Za ním Gore-Smythe pozvedl pušku a pohlédl skrz mušku. Rommelova tvrdá a silná tvář se usadila mezi jejími hroty. Gore-Smythe zatáhl závěr a nabil. Znovu zamířil. Rommelova tvář se před jeho očima náhle rozvlnila a začala plavat. Cítil, že slábne. Věděl, proč. Byl vyčerpán a ztratil hodně krve. "Sakra," zaklel a mrkaje očima se snažil znovu zaostřit. Opět viděl Rommela zřetelně. Opatrně, velice opatrně položil prst na spoušť a pomalu stiskl.

O sto padesát metrů dál Rommel zahnal plácačkou jednu dotěrnou mouchu.

"Scheissfliegen!" zaklel. Nenáviděl poušť se všemi mouchami, horkem a jiným svinstvem, ale věděl, že si tu může získat jméno. Dobře půl tuctu německých polních maršálů bojovalo v zasněžených pustínách Ruska. Ale jejich jména a činy zůstávaly německému lidu spíše neznámé. V Africe to bylo jiné, protože spojenecký tisk z něho udělal hrdinu. Neříkali mu snad "Liška pouště"? A tuto přezdívku znalo celé Německo. Bože můj, kolik pak dostával z vlasti obdivných dopisů a kolik žen mu nabízelo své tělo. Při té myšlence se lehce pousmál. Ale když teď hleděl na východ směrem k Egyptu a vstříc nepříteli, věděl, že nesmí tažení protahovat donekonečna. Führer mu nebude věčně posílat muže. Hitler potřeboval každého vojáka na východní frontě, bojující pod těžkým tlakem. Afrikakorps musí porazit Angličany brzy, neboš

"Herr Generalfeldmarschal," pronikl do jeho snění drsný hlas.

Otočil se. Byl to Oberfeldwebel Dahmen, velitel jeho osobní stráže.

"Co je?"

Dahmen, mohutný muž s tvrdýma tmavýma očima, ukázal na cosi v poušti. "Něco se tam zablesklo. Možná sklo." Pokrčil rameny a zvedl pistoli.

Rommel i ostatní důstojníci jako jeden muž zamířili dalekohledy na písek tetelící se v horku jasně modrého odpoledne, ale i s nimi bylo obtížné něco objevit.

Rommel byl z nich nejstarší, spatřil však vetřelce jako první. "Je tam nějaký muž," zvolal, "s puškou!"

"Tihle zatracení Arabové," vykřikl znepokojeně jeden z důstojníků. "Pořád ještě na nás a na Italy střílejí ze zálohy."

Dahmen zareagoval. Nehodlal nic riskovat. "K zemi, Herr Rommel. A vy také, pánové. Hned!" Otočil se ke skupině statných vojenských policistů se stříbrnými límcí označujícími jejich příslušnost. "Nestůjte tam jako krávy před porážkou! Pohyb!"

Když se důstojníci skrčili, cítil se tak poněkud nedůstojně, vojenští policisté se roztáhli do řady a zamířili k muži ležícímu v pouštním písku a svírající v ruce zbraně.

Jediný výstřel zapraskal jako větvička zlomená pod botou za suchého léta.

O'Sullivan se na okamžik zarazil a Smith 175 prohlásil: "To byl velitel. Udělal to."

Vzteklá dávka ze samopalu následovaná pronikavým výkřikem nesnesitelné bolesti přehlušila jeho další slova. Ten řev se zdál být nekonečný. Následné ticho rvalo uši o to víc.

O'Sullivan vypadal zasmušile. Zvládl to velitel? Zastřelil Lišku pouště?

Nevěděl. Jednou věcí si však byl jist. Gore-Smythe za svou statečnost zaplatil. Byl mrtev, ať už uspěl nebo ne.

"Jdeme," řekl nakonec. "Mohli by nás začít hledat. Šlápneme na to."

A tak na to "šlápli": tři velcí muži se lhostejně plahočili žhavou pustinou, jako by byli posledními živými bytostmi na tomto světě. Ale i když O'Sullivan vedl svou malou skupinku přeživších, kladla jednu unavenou a bolavou nohu před druhou pouze silou vůle, v uších mu stále zněla slova Gore-Smythe: "Zabiju Rommela a vsadím se, že pak celý jeho zatracený Afrikakorps zašlapeme do zeměš kapitola 2

"Půjdeme všichni, jestli nás velitelé nechají," smál se radostně Hastings ze skotské gardy, ignoruje fakt, že může chodit pouze o holi. "Hromady lidí z brigády. A ostatní. Paddy Mayne od commandos. Kdysi hrával ragby za Jednotné Irsko. Jako forvard. Fitzroy MacLean, co byl u empíků. Všichni fajn týpci a nedočkavci. Bude to skvělá zábava, uvidíte!" Šťastně se usmál na Billa O'Sullivanova, který měl zraněnou ruku stále na šátku.

Byl začátek roku 1941 a uběhl už měsíc, co se zbytky 22. gardové brigády vrátily do Káhiry, kde čekaly na přezbrojení a doplnění stavů, aby pak zaplnily velkou mezeru v britských pozicích. Během té doby se O'Sullivan uzdravil a společně s dalšími raněnými důstojníky byl propuštěn z káhirské všeobecné vojenské nemocnice, aby uvolnil místo pro nové raněné, kteří přicházeli každý den. Někdy čas obcházel káhirské lepší podniky, a že jich byly spousty: Lido, Kit-Kat klub, bar v hotelu Sheppard, feluccas vyrovnané v řadách na nočním Nilu, nabízející lehké ženy. Ale teď už se mu z egyptského hlavního města dělalo špatně: ze zápachu řeky, všudypřítomného prachu, suchého trusu a arabské kuchyně, rámusu, přetrvávajícího po celou noc. Toužil se vrátit na frontu se všemi jejími nebezpečími.

Obrátil se na přítele: "Počkej, Stephene, kdo všechno se hlásí a jaký druh skvělé zábavy to má být?"

Hastings na něj pohlédl jako na idiota. "Ty nevíš, Bille?"

"Samozřejmě, že nevím, jinak bych se sakra neptal."

Na druhé straně silnice vedoucí k nemocnici, kde byli právě převázáni, byl nějaký Arab ve špinavé bílé róbě na kost vyhublého osla, naloženého obrovskou hromadou dřeva, jako by ho chtěl svou holí zatlouci do země. Bosé děti, jimž do nozder lezly mouchy, a muži v pruhovaných pyžamech pojídající z misek studené bílé fazole ho sledovali s pramalým zájmem. Vypadalo to, jako by je jen zajímalo více, kdo to vzdá první - jestli osel, nebo jeho majitel.

"Vzpomínáš si na Davida Stirlinga? Býval u skotské gardy, ale přihlásil se ke commandos," vyprávěl Hastings a ignoroval osla, žalostně hýkajícího pod Arabovými údery; příliš ho zajímaly vlastní věci.

"Ano, myslím, že si vzpomínám," řekl pomalu O'Sullivan. "Velký chlap s velkou hubou?"

"Přesně on," souhlasil Hastings. "V bavlněných ponožkách bez pěti čísel dva metry. Když byl jeho oddíl rozpuštěn, začal se poohlížet po jiné partě nepravidelných válečníků. Ale žádní nebyli k mání. Tak se rozhodl, že založí vlastní jednotku."

"Cože udělal?" nevěřicně potáhl O'Sullivan. "Kapitáni nevytvářejí vlastní jednotky, alespoň ne v britské armádě."

Hastings se uchechtl. "To máš sice pravdu, ale to neznáš Davida. Chodil sem a tam po vrchním velitelství a lezl do zadku nikomu menšímu než samotnému vrchnímu veliteli, a představ si, ten dědek mu dal povolení zformovat L-Force." Vítězně se na mladšího muže usmíval.

"Ale co má to L-Force, ať už to znamená cokoli, dělat?" tázal se poněkud rozčarovaný O'Sullivan.

Hastings se zasmál tak, že skupina sester z nemocnice, které právě procházely kolem, se na něj ostře podívala, jako by mohl být jedním z jejich "bombou švihlých" pacientů, který dokázal utéci ze střeženého oddělení. "Peklo všem okolo, jestli jen trochu znám Davida Stirlinga."

O'Sullivanův mozek začal horečně pracovat. Naproti přes ulici ležel osel, náklad ze sebe shodil, funěl a rychle a mělce dýchal, jako by měl každou chvíli zdechnout, zatímco jeho majitel na něj zmateně zíral, jako by nechápal, proč tu to zvíře leží. Bosí chlapci a muži pojídající fazole je stále tiše pozorovali - snad čekali, jak dlouho bude zvířeti trvat, než chcípne.

"Jdeš do toho, Bille?" přetl mu Hastings nesoustředěné myšlenky. "David se má sejít s potenciálními dobrovolníky v baru Sheppard dnes večer ve dvacet nula nula. Když se mu budeš líbit, vezme tě, tím jsem si jist. Ale nejdřív si musíš sehnat povolení svého velitele."

"A sakra." O'Sullivanova pohledná mladá tvář se náhle zachmuřila. "Na to jsem nepomyslel. Starý plukovník Peter tím, obávám se, nebude příliš nadšen." Vychrtlý osel přes ulici se konečně rozhodl vypustit duši. Jeho majitel se teď

belhal pryč, ohnutý pod těžkým nákladem dřeva, zatímco chlapci s mouchami v nose hbitě odkudsi vytáhli nože a pilně porcovali zdechlinu. Muži v pyžamech už také viděli dost. své fazole už snědli, a tak se uchýlili na lavice do stínu a s očividným potěšením začali bafat ze svých vodních dýmek. Dnes po ránu se jim naskytla dobrá zábava

"Posaďte se, Bille," řekl poněkud unaveně plukovník Peter Cousins, důstojník velící tomu, co zbylo z 2. praporu granátnické gardy. Venku na prašném přehlídkovém čtverci hlavní rotmistr řval, jako by byl zpátky v Pirbrightu. "Mávejte těma rukama! Bando elegánů! Víím, že si myslíte, že jste zdravě vyhlízející bojem zocelení veteráni, ale já jsem viděl lepší veterány, ještě než jste se stačili před snídaní osprchovat. Teď roztáhněte nohy. Nic neuvidím upadnout, a jestli, tak vám to nacpu zpátky!" Sprostě se uchechtl. "A teď pohyb, vy bando březích tučňáků, a pořádně těma rukama!"

"Než na to zapomenu," začal plukovník Cousins, "musím vám říci, že jste dostal medaili. Ministerstvo schválilo návrh na válečný kříž. Gratuluji, chlapče. Já jsem musel čekat až do dvaadvaceti, než jsem dostal svůj první válečný kříž." "Mnohokrát vám děkuji, pane," odvětil O'Sullivan. Věděl, že otec na něj bude velmi hrdý. O to víc se teď cítil jako krysa. Plukovník ho navrhl na třetí nejvyšší státní vyznamenání za statečnost a on ho chce žádat o přeložení. Podíval se na velitele a pomyslel si, že od doby, kdy byl přidělen ke 2. praporu, zestárl o deset let. Měl pytle pod očima a žlutou, ztrhanou tvář. Vypadal spíš na pětadvacet než na pětatřicet.

"Nuže, Bille," promluvil plukovník a snažil se vypadat čile a pohotově. "Co vás pálí, hochu?"

"Pane, rád bych požádal o přeložení. K nové jednotce kapitána Stirlingaš" Zarazil se. Plukovníkova tvář se zachmuřila. Pak rozčilením zrudla.

"Co jste to říkal, Bille?" vyštěkl.

O'Sullivan zopakoval svou žádost.

"Ale ne, Bille," pokračoval plukovník, "teď jste můj nejzkušenější nižší důstojník. Brzy budeme zaplaveni čerstvými posilami z Blighty a já potřebuji všechny zkušené muže, které mám, aby je vycvičili a připravili pro boj."

"To víím, pane," přisvědčil nešťastně O'Sullivan. "A právě proto jsem se rozhodl připojit se ke kapitánu Stirlingovi, pokud dostanu vaše svolení."

Cousins se se zjevnými potížemi ovládl. Zvenku doléhal řev hlavního rotmistra: "Pomalý pochodš teď držte paže podél těla. Makámš hlavy nahoru! Nehledáte zasraný penny ve škarpe š"

"Znám toho Stirlinga, Bille," pokračoval plukovník. "Pohybuje se s úderným oddílem, Randolph Churchill a tihle. Samý chlast a hazard v nejdražších káhirských podnicích, na jaké my nemáme. Stirling nemá ani páru o organizačních věcech. Za tři roky války ve skutečnosti nebyl ani v jedné akci. Jak může takový chlap vybudovat vlastní jednotku?" Odfrkl si se stěží skrývaným rozhořčením. "Ale pane, nové kluky budeme cvičit celé měsíce. Odhaduji, že my a zbytek 22. gardové brigády nepůjdeme do akce dříve než příští rok. A to je pro mě příliš dlouho. Chci udeřit na Boše co nejdřív." O'Sullivanova pohledná tvář ztvrdla.

"Po tom, co provedli s praporem minulý měsíc."

"To je chvályhodné, Bille. Opravdu chvályhodné. Ale jak dlouho asi vydrží jednotka vedená řitolezcem jako Stirling? Na vrchním velitelství ho nesnášejí."

Plukovník Cousins to zkusil jinak. "A Bille," snažil se nadnět rozumný důvod, "víte, že O'Sullivanové sloužili vždycky u granátníků. Váš prapraš děd za nás bojoval u Waterloo. Jeho syn byl během krymské války s granátníky u Inkermannu. Váš děd za nás bojoval v búrské válce. Váš otec sloužil během minulé války s mým otcem v zákopech jako poddůstojník." Vrhla na mladého důstojníka přísný pohled.

"S trochou štěstí, pokud tahle válka bude dostatečně dlouhá, budete velet rotě, možná i praporu. Nemůžete to všechno zahodit, celou rodinnou tradici, jen proto, abyste se připojil k tomu šarlatánovi Stirlingovi, to prostě nejde."

O'Sullivan si hryzal spodní ret. Plukovníkovi rozuměl. Jeho otec by byl velice zklamán, kdyby se dozvěděl, že hodlá opustit granátníky. Ale stejně tak chtěl jít do akce hned, jak to bude možné. A jak poslouchal rotmistrovo řečnění venku, zatvrdil se ještě víc.

Věděl, co bude 2. prapor dělat příští dva nebo tři měsíce. Cvičit a zase cvičit. Patřilo to k tradici a on nechtěl ztrácet čas nácvičením na přehlídky.

"Pane," snažil se, aby se mu netrásl hlas, "rozumím tomu správně, že mou žádost o přeložení zamítáte?"

Plukovník pokrčil rameny. "Dobrá tedy," odfrkl, "ať je po vašem. Můžete jít, O'Sullivanane. Ale tohle vám řeknu zadarmo. Až do smrti budete litovat, že jste se přidal k tomu sprostáku Stirlingovi - což ostatně za jeho velení může přijít velice brzy."

Mávl rukou, jako že může jít, a sklonil svou šedivějící hlavu do papírů. Když O'Sullivan zasalutoval a odešel, ani se na něj nepodíval.

"Pane."

O'Sullivan zamrkal, když se náhle octl v prudké záři krvavě rudého slunce. Na čtverci se mladí granátníci koupali v potu, jak jim hlavní rotmistr, v pravé ruce svíraje velké, mosazí pobité přehlídkové žezlo, jako kdyby velel na přehlídce před Buckinghamským palácem, dával zabrat pochodovým cvičením.

"Pane," zasyčel ten hlas znovu.

Překvapený O'Sullivan se otočil.

Ve stínu se krčili Smith 175 a Dawson, oba s puškou a malými batůžky na zádech, jako by měli něco za lubem.

"Dovolení promluvit, pane?" sykl Dawson.

O'Sullivan, stále rozrušen sporem s plukovníkem Cousinsem, bez zájmu přitakal.

"Jo, co chcete?"

Dawson vrhl znepokojený pohled doprava a doleva, s patrnou obavou, že je někdo uslyší, a zašeptal: "Zaslechli jsme, že se chystáte připojit k tý novému partě kapitána Strilinga ze skotský gardy." Při zmínce o konkurenčním praporu trochu pohrdlivě ohrnul nos.

"Ano, je to tak," odpověděl O'Sullivan zmaten, proč obyčejně hlasitý Dawson mluví šepem a proč ti dva s sebou mají pušky a batohy. "A co má být?"

"Rádi bychom šli s vámi, pane."

"Ale to nemůžete," protestoval O'Sullivan. "Nemáte souhlas od velitele."

Smith 175 vědoucne mrkl. "Žádný povolení nepotřebujeme, pane," řekl tiše a upíral zrak na vztekle se tvářícího hlavního rotmistra v rohu čtverce, "protože dezertujeme."

"Cože?"

"Dezertujeme, protože se tady na to už nemůžeme koukat," přidal se Dawson a kývl na potíci se mladé vojáky na čtverci. "Těchhle kravin už jsem se nadělal dost. Jestli se to pohybuje, pozdravte to, jestli ne, natřete to na bílo," dodal uštěpačně, přičemž použil starou vojenskou frázi. "Šel jsem do armády, abych bojoval, ne abych si leštil opasek."

O'Sullivan chvíli přemýšlel. Nová jednotka bude potřebovat zkušené vojáky, jako jsou Dawson a Smith 175, stejně jako důstojníky. Rozhodl se. "Dobrá, vy lumpové. Ale ať vás nikdo nevidí, nebo strávíte zbytek života v base."

"Rozkaz, pane," řekli naráz.

O pět minut později už kráčeli po silnici do Káhiry a Smith 175 si vesele zpíval: "Jdeme navštívit čaroděje, báječného čaroděje ze země Oz."

O'Sullivan si vepředu tak šťastný, že opustil konvenční vojenský život, zase nepřipadal. Ve skutečnosti cítil smutek. Teprve nyní mu došlo, že přetrhal pouta nejen s praporem, ale i se skoro půldruhého století a půl dlouhou rodinnou tradicí. Vstupoval do neznámého a byl to rozhodně podivný pocit.

Kapitola 3

Stáli na vzdálenějším konci dlouhého baru v hotelu Shepheard, většinou gardoví důstojníci, plus několik pěšáků, a naslouchali Stirlingovu vyprávění, jaké má úmysly s novou jednotkou. Nad hlavou jim větráky líně promíchávaly vzduch a číšníci v bílých róbách s červenými fezy na hlavách kmitali sem a tam a servírovali ledově vychlazené nápoje.

O'Sullivan si prohlížel nového velitele. Jak říkal Hastings, kapitán Stirling byl obr, nepatrně nahrbený, ale z jeho očí pod hustým obočím vyzařovala důležitost a sebedůvěra - možná až přílišná, uvažoval O'Sullivan.

Postupně sílícím hlasem jim Stirling říkal: "Nechci vidět žádné chvástání a vychloubání po barech v Káhiře a Alexandrii a stejně tak žádné rvačky. Veškerá vaše energie a bojovnost bude zaměřena na nepřitele, to si prosím, pánové, zapamatujte." Pak si dopřál pořádný lok ze své sklenice whisky. Pokývl na staršího důstojníka stojícího vedle něj. "Tady kapitán Jock Lewes bude vaším i mým výhradním trenérem. A bude to makačka, protože pro práci, do které jdeme, musíme být fit. Bude-li mít někdo rozumné a konstruktivní připomínky k tréninku, nechtě je vyslovit. Všichni se máme co učit. Rozumí tomu všichni?"

Ozvalo se souhlasné zamručení a O'Sullivan si řekl, že ačkoli se mu ten obr ze skotské gardy příliš nelíbí, líbí se mu způsob, kterým hovoří. Byl přímý.

"Až tady skončíme, pojedemeš" Náhle se zarazil. Skupinou mužů kolem něj se sem prodíral obrovitý důstojník, stejně vysoký jako on, ale ještě urostlejší. Byl neoholený a neměl služební opasek. Za ním šli další dva v uniformách skotského komanda. Oba měli pistole.

"Paddy Mayne," zašeptal Hastings stojící vedle O'Sullivana, "a vypadá, jako by měl špatnou náladu. Za chvíli začne bengál."

Ale když velký Ir promluvil, jeho hlas zněl klidně, i když se O'Sullivanovi zdálo, že slyší bručivý podtón. "Jmenuji se Mayneš Blair Mayne," představil se a zarputile hleděl Stirlingovi do tváře, jako by v ní něco hledal a nakonec našel. "A právě na mě byla uvalena vazba," ukázal na dva rozpačité mladé důstojníky za sebou, "za napadení velícího důstojníka."

Kdosi pobaveně hvízdal a ozvalo se překvapené mumlání.

Hastings vedle O'Sullivanova řekl: "Dobrý bože, on dal pěstí podplukovníku Keyesovi. Ten mu tedy dává. Minulý týden ho naháněl po důstojnické jídelně s bodákem."

Na O'Sullivanova to udělalo dojem. V gardové brigádě, pokud byste udeřili velitele, by vás nejspíš na doživotí vsadili do londýnského Toweru.

Stirling přijal Maynovo sdělení ve svém rozkročeném postoji. Rychle zopakoval, co už řekl ostatním, a Mayne poslouchal bez jakéhokoli výrazu na své drsné tváři. Když Stirling skončil, trochu pohrdlivě podotkl: "Ve vašich plánech nevidím žádné vyhlídky na opravdový boj." Ve tváři se mu objevil výraz nelíčené skepse.

"Žádný nebude," souhlasil Stirling, "jen proti nepříteli." Jednoznačně narážel na Maynův aktuální skutek.

Mayne se najednou rozesmál. "Dobrá tedy, pokud mě z toho dokážete dostat, půjdu s váma." Napráhl ruku zvící malého rypadla.

Stirling ruku ignoroval. "Ještě jedna věc. Tohoto velícího důstojníka nikdy neudeříte - a chci mít váš slib." Pak i on napráhl ruku.

"Máte ho," odpověděl Mayne. Usmíval se a O'Sullivan byl rád, že se k nim přidá, protože věděl, že to bude pilíř nezkušené jednotky.

"Nuže, pánové," pozvedl Stirling svou sklenici k přípitku. "Pojedeme do Kabritu u Hořkých jezer, kde bude naše základna a výcvikový tábor. První věc, kterou se naučíme, je skákat s padákem." Několik mužů polklo. Na Středním východě se ještě nikdo neučil skákat s padákem. Nejbližší výcvikový tábor této nejnovější zbraně britské armády byl v Ringwayi poblíž Manchesteru, tisíc nebo snad ještě víc mil odtud.

"A nyní vám prozradím nové jméno jednotky L," pokračoval Stirling, jako by si nevěštl překvapení na tvářích svých mužů, "a rád bych, abychom si na ně všichni připili."

Všichni nedočkavě pozvedli své sklenice a někdo rychle vložil sklenku čisté whisky i do mohutné tlapy Paddyho Mayna.

"Na SAS," pronesl Stirling obřadně.

"SAS," skočil mu do řeči Paddy Mayne, než mohli ostatní odpovědět na přípitek.

"Co to k sakru má být?"

"Special Air Service - zvláštní výsadková jednotka. Nejnovější jednotka britské armády," odpověděl Stirling. "A teď na zdraví."

"Na Special Air Service," připojili se trochu váhavě ostatní.

"Zní mi to jako nějaká autobusová společnost," zašeptal Hastings O'Sullivanovi. Pak vyprázdnil svou sklenku.

O šedesát minut později už mířili do pouště. Na baru zanechali poněkud znuděně popíjející důstojníky z Maynovy eskorty (Stirling absolvoval jeden rychlý telefonát na vrchní velitelství, aby dostal velkého Ira z vazby).

"Co si o tom myslíš?" zeptal se po chvíli jeden z nich.

"O čem?" nechápal ten druhý.

"O té jejich SIS."

"SAS," opravil ho druhý. "Co si o tom myslím?" nadechl se a chvíli uvažoval, hledě při tom do své téměř prázdné sklenice, jako by nevěděl, jestli má riskovat další. Plukovník Keyes se stavěl k pití poněkud pruděně. "Skoro nic," pokračoval, "myslím, že jsou všichni jako Paddy, naprostý cvoci. A tomu velkému chlápku - Stirlingovi - ani za mák nevěřím. Ne," prohlásil a obrátil do sebe zbytek skotské, "do Vánoc bude po nich. Pojď, Phile, zvedáme kotvy, nebo se z toho plukovník okotíš"

"Kabrit," zavelel Stirling, když se namáhavě vyšplhali na korbu obstarožního nákladáku Bedford, jediného dopravního prostředku jednotky.

"Svatá prostato," vydechl Smith 175, když se rozhlédl kolem, a zabíjel přitom mouchy, které se v náhlém vedru nadcházejícího rána zdály být všude. "To je ono?" Stejně jako ostatní jen zděšeně zíral na nový domov SAS.

Ten sestával ze tří stanů, uprostřed propadlých, z dřevěných a špinavých celtoviny. Stirling se omluvně usmál. "Víc jsem na velitelství nevyžebrał. Ten prostřední je můj velitelský stan. Je v něm stůl a dřevěná židle."

"Nějak nevidím jídelnu," zavrčel Mayne a prohmatával si svaly na paži, jako by chtěl někoho pořádně praštit. "A kde je kuchyně?"

Stirling hleděl na velkého Ira s černým plnovousem poněkud nervózně. "Všechno nám časem přijde," řekl. "koneckonců, kdybychom něco naléhavě potřebovali, pár

mil odtud je tábor Novozélandanů a kiwiové nemají problémy s materiálem. Jejich vláda se o ně stará." významně snížil hlas. "Nikomu neříkejte, že to víte ode mě, ale kiwiové jsou teď zrovna v poušti na cvičení. Jejich tábor je prázdný." významně mrkl na Mayna.

"Netřeba kývat, stačí mrknout," rozhlédl se Mayne po tvářích vojínů stojících vzadu za důstojníky, "myslím, že dnes večer pojedeme na malý výlet, mládenci." Tváře se jim rozjasnily a Smith 175 prohlásil: "Slyšel jsem, že kiwiové dostávají opravdové máslo a taky mají pivo. V plechovkách."

O'Sullivan se uculil. "Vadilo by ti, kdybych jel s tebou, Mayne?"

Velký Ir si ho prohlédl a spatřené ho zřejmě uspokojilo, protože řekl: "Dobrá, O'Sullivan - já jen kurva doufám, že s takovýmhle jménem nejseš katolík."

"Pamatujte si," varoval je Stirling, "když vás čapnou, já o tom nic nevím."

Mayne mu věnoval opovrhlivý pohled. "Tihle kiwiové by si museli přivstat, aby dokázali čapnout pohledného synka paní Maynový."

Ostatní vojáci se rozesmáli a O'Sullivan si řekl, že se mu v SAS začíná líbit. Vrátili se téhož dne o půlnoci. O'Sullivan sklouzl z přetíženého třítunového nákladáčku a řekl čekajícím mužům: "O.K., chlapi. Nastavte ruce. Máme jednu nebo dvě pochoutky, včetně bedny vychlazeného Rheingoldu."

"Ježíšku!" zvolal Hastings. "Pivo! Studený pivo! Nezdá se mi to?"

"Kiwiové si užívají," rozplýval se O'Sullivan, když důstojníci i mužstvo začali vykládat věci, které ukradli z prázdného tábora Novozélandanů, a vítězoslavně se u toho smáli. "Proboha, podívej se na tohle - opravdový povlakyš a zrcadla, oni mají normálně zrcadlaš já jdu domů, tohle jsou přece proutěný židleš"

Za půl hodiny se už rozvalovali ve stanech, vybavených novozélandským zařízením, pili Rheingold a důstojníci si podávali dvě láhve egyptské Victory whisky.

Všichni byli šťastní a lehce opilí. Někde někdo zpíval: "Dej mi pusku na dobrou noc, serrrržo, naklepej mi polštářš všichni tě milujeme, serrrržoš"

Stirling si prohlédl kroužek šťastných zarudlých tváří v syčícím bílém světle kradené petrolejky. Jeho noví důstojníci vypadali jako dobrá, houževnatá parta.

Říkal si, že dojdou až do pekla a nazpátek, pokud dostanou správný úkol. A on zajistí, že ho dostanou. Ale právě v téhle chvíli, ve chvíli soukromého triumfu, kdy dokázali vyloupit tábor Novozélandanů, věděl, že musí jejich euforii zkrotit. Musí ustanovit základní pravidla.

Podal láhev whisky Paddyemu Maynovi a řekl: "Tohle, pánové, bylo první a poslední organizované rabování v SAS."

Paddy Mayne se zamračil, ale nic neřekl. Místo toho si dal zabijácký hlt victory whisky a podal láhev O'Sullivanovi.

"Dobře jste to zvládli," pochválil je Stirling. "Teď máme solidní tábor. A nechci ho vidět v horším stavu, než je teď. Od teď jednou provždy budou naše standardy disciplíny a oděvu stejně vysoké jako u gardové brigády. Ve všem, co budeme konat, vyžadují vysoký výkon. Pamatujte si, že nás vrchní velitelství sleduje - kriticky - a neustále. V tom zatraceném štábu nás nemají ani trochu rádi. Pokud dostanou sebemenší šanci, s radostí ten náš krám zavrou. Takže dokud budeme tady v Kabritu, předvedeme jim prvotřídní představení. Až budeme v akci, už to nebude tak formální. Ale než k tomu dojde, uběhne nějaký čas."

Ještě jednou si všechny prohlédl, jejich stíny legračně zvětšené v záři petrolejky, a trochu usrkl z levné egyptské whisky.

"Rozuměno?" otázal se, ale ještě než stihli zamumlát souhlas, věděl, že ho naprosto podrží. "Takže, pánové, to je vše. Myslím, že bychom to měli sbalit.

Výcvik začíná ráno v pět nula nula - přesně. Mám pravdu, Jocku?"

Jeho zástupce souhlasně přikývl a dopil zbytek whisky.

O'Sullivan následoval ostatní do noci a ve venkovním chladu se trochu otrásl. Nahoře nad pouští svítily hvězdy svou studenou stříbrnou září. Cítil se šťastně - tak jako už dlouho ne. A nevěděl proč.

V jejich stanu jeden z opilých vojínů pořád zpíval o svém "serrrržovi", který byl jako "má matička, která mi nese hrnek horkého čajíčkaš"

"Ucpěte ho někdo ponožkou!" zařval Paddy Mayne a hlas okamžitě ztlchl.

Na malý tábor pohřbený v odlehle poušti padlo ticho. Pro SAS končil první den existence jakožto vojenské jednotky.

Kapitola 4

"Teda chlapi, o parašutistickém tréninku nevím prakticky nic," křičel Jock Lewes do burácení větru vířícího písek a velbloudí trus, "takže se to budu muset učit za pochodu. Doufám, že dřív nebo později nám z Ringwaye pošlou učebnici."

Opřel se o zadek starého třítunového nákladáku, jehož motor už běžel. "Za chvíli hodlám zezadu z bedforda, jakmile dosáhne rychlosti patnáct mil za hodinu - kotoulem vzad. Zkoušel jsem to popředu a to bolí," dodal.

"Svatá prostato," štouchl Dawson do Smithe 175. "Posranej kotoul dozadu při

patnácti milích za hodinu. To zrovna nezni jako měkký přistání, kámo." "Jednou vám to předvedu," zařval Lewes. "Pak jste na řadě vy. Řidiči, jedem." Plácnul dlaní do plachty a nákladák se pomalu rozjel. Přihlízející slyšeli, jak řidič přeřadil na dvojku, když vůz nabral rychlost. Vystrčil hlavu z kabiny a zakřičel: "Patnáct mil za hodinu, pane." Lewes neváhal. Mrštíł sebou ze zadku nákladáku. V oblaku písku dopadl na zem, kutálel se dozadu a pak chvíli ležel, než vstal a oklepal si z uniformy písek. S ironickým úsměvem pak řekl: "Snadný jako sletět z nákladáku." Dny plynuly a muži z nové jednotky podstupovali výcvik, o jakém v životě neslyšeli, a to ani vojáci z povolání. Pochodovali dvacet mil za čtyři hodiny s batohy naloženými kamením a za přísného zákazu usrknout byt jen kapku vody ze svých polních lahví. Učili se, jak operovat ve čtveřicích, kde každý měl vlastní specializaci - navigátor, zdravotník, pyrotechnik, řidič, mechanikš. Někdy pochodovali celou noc bez kapky vody a kousku jídla (o čemž se Lewes ujistil, když je před odchodem prohledal), dokud za úsvitu nepadli vyčerpáním. "Těžko na cvičišti, lehko na bojišti," opakoval neustále Lewes, na což Smith 175 neměnně odpovídal (mezi výdechy): "Nemyslím, že se dožiju boje. Ten zasraný trénink mě dřív zabije!" O dva týdny později se přemístili do jiného tábora v poušti, kde dostali první možnost skákat. Měli k dispozici prastarý bombardér Bombay. Ve spodní části trupu byl vyříznutý otvor, kterým skákali. Ale zkušený dispečer RAF je varoval: "Ať vás ani nenapadne podívat se dolů, než skočíte. Protože jestli to uděláte, budete potřebovat umělé zuby. Rána, kterou dostanete od okraje té díry, je totiž strašná." První šel Stirling, po něm Lewes a Mayne. Přišla řada na O'Sullivan. Podíval se dolů na ubíhající zem pod velkým hřmotným ex-bombardérem, který po poušti za sebou táhl svůj temný stín. Pak si vzpomněl na varování a prudce trhnul hlavou nahoru. Dispečer ho plácl po rameni a zařval: "Jeď!" Nato se O'Sullivan vrhl z letadla. Krev v něm ztuhla. Šílenou rychlostí se řítit dolů. Věděl, že se padák neotevře. Letěl vstříc smrti. Pak pocítil ostré lupnutí. Chvilí si myslel, že mu to utrhne ramena. Šílený pád se zastavil a on se snášel k zemi jemně, za pouhého slabého hvízdání větru. Poprvé pocítil radost ze seskoku. Pociťoval něco skoro sexuálního - euforii, vzrušení, které mu rozechvívalo všechna nervová zakončení. Pak zapomněl na euforii a soustředil se na ovládací šňůry, tahal za ně, aby zpod padáku dostal vzduch, což se mu povedlo tak mistrně, že dopadl na nohy se sotva znatelným nárazem. V příští chvíli se po zemi pět metrů od něj válel Smith 175 a slastně řičel: "Ta zasraná věc se otevřelaš ten padák se otevřel!"

Během týdne měli všichni za sebou svých osm seskoků, což jim dovolovalo nosit na rukávu modrobílá křídélka trénovaných parašutistů, a jejich jediné ztráty představovali Smith 175 a Dawson, kteří si vymkli kotník.

"To je to začátečnický štěstí, pane," stěžoval si Smith 175, když ho do stanu přišel navštívit O'Sullivan, aby mu sdělil, že polovina mužstva a dva důstojníci mají 48 hodinový opušťák do Káhiry, hned jak dokončí parašutistický kurs. "Už jsem to neměl tak dlouho, že ani nebudu vědět, kam ho mám strčit."

O'Sullivan se zašklebil. "A další víkend druhá půlka naší - tedy - SAS." Stále mu dělalo potíže vyslovovat název jednotky. "Do té doby budeš O.K."

Dawson se na něj z deky podíval. "Pane, budu tam, kdybych tam měl kurva jít o berlích." Teatrálně si sáhl do rozkroku. "Chlap potřebuje čas od času samici, aby z toho věčného honění neoslepl."

O'Sullivan se znovu usmál. "Nemyslím, že by to hrozilo v nejbližší době. Velitel slíbil, že pro nás, kteří tu zůstaneme, přiveze nějaké pivo."

"Vy tu zůstáváte, pane?"

O'Sullivan přikývl. "Ano. Tenhle víkend jsem vyfasoval službu." Ušklíbl se.

"Dobrá, užijte si to."

"Děkujeme, pane," řekli a Smith 175 dodal: "Tady si kurva není co užít, pane. Dobrou noc."

O'Sullivan ve Stirlingově velitelském stanu napůl spal, když zazvonil telefon. Myslel na poslední chvíli s Gore-Smythem, na jeho slova, která se mu stále vracela: "Zabiju Rommela a vsadím se, že pak celý jeho zatracený Afrikakorps zašlapeme do země," když ho zvuk telefonu vrátil zpět do vědomí. Popadl sluchátko a vyštěkl: "Službukonající důstojník."

"Je to něco, čemu se říká Special Air Service?" tázal se nevrlý úřední hlas.

"Ano," odpověděl O'Sullivan.

"Tady kancelář náčelníka vojenské policie v Káhiře. Máme důstojníka, který

tvrdí, že patří k vám. Znáte ho? Jmenuje se Mayne - Blair Mayne."

O'Sullivan zalpal po dechu. "Ano, ano, znám ho," odpověděl spěšně. "Ale co provedl?"

"Spíš co neprovedl," odfrkl hlas rozhořčeně. "Jen zdemoloval řecký bar a zmlátil šest australských vojáků. Jeden z nich se pravděpodobně neprobere z bezvědomí dřív než zítra."

"Proboha," vydechl O'Sullivan. Přestože neznal podrobnosti, věděl velmi dobře, že kombinace kořalka plus výbušný temperament Paddyho Mayna většinou končí průšvihem. Ale šest australských vojáků! "Co můžu udělat?" zeptal se a vzpomínal se z šoku.

"Máme ho v cele. Ale důstojníka nemůžeme držet za mřížema věčně. Kromě toho Australani právě bourají káhirskou čtvrt červených luceren. Znáte je. Můj starej táta to dělal v minulý válce," napodoboval hlas australský přízvuk, "ša já to dělám v týhle. Kapišto, kámo?đú Takže během příštích pár hodin očekáváme plno práce. A pana Mayna se potřebujeme zbavit. Můžete si pro něj přijet?"

"To bude problém. Máme jen jeden třitunový nákladák a ten je právě teď v Káhiře."

Muž na druhém konci drátu hvízdal. "Co jste to sakra za jednotku? Jeden jedinej nákladák?"

"Jsme čerstvě zformovaní. Ale náš velitel je v Káhiře na vrchním velitelství. Zavolám mu a zjistím, jestli může vzít Mayna s sebou. Bude to tak v pořádku?"

"Myslím, že ano," zaváhal vojenský policista. "Ale ať vám to netrvá příliš dlouho. Už se domáhá whisky a vyhrožuje, že rozmlátí na kousky dvě cely, jestli ji nedostane. Mám u něj šest chlapíků s obušký - pro každý případ. Takže to urychlete."

"Slibuju," souhlasil O'Sullivan spěšně, "a vyřiďte prosím Maynovi, ať se zklidní nebo ho velitel pošle zpátky k jeho jednotce," dodal.

"Kdo to je, že ho dokáže zvládnout?" odfrkl muž na druhém konci cynicky. Pak telefon oněměl.

O'Sullivan ztěžka oddechoval. Pak se jal vytáčet Stirlingovo číslo na vrchním velitelství a přitom se modlil, aby velitel s Maynem neztratil trpělivost. Paddy Mayne byl čirá zhoubka, to už dobře věděl, ale SAS si nemohla dovolit ztratit takového bojovníka, i přesto, že příležitostně demoluje řecké bary a knokautuje Australany.

Nákladák přijel i se všemi muži za úsvitu příštího rána. Když je O'Sullivan viděl, řekl si, že Maynov výstup Stirlinga rozzuřil a rozkázal návrat na základnu, přestože muži měli mít ještě čtyřadvacet hodin volno. Hryzal si spodní ret a čekal, až auto zastaví. Zadní postranice byla sklopená a vojáci, s vpadlýma očima a neholení, strnule skákali do písku.

Mayne byl s nimi. Honosil se monoklem a klouby na obou jeho obrovitých pěstích byly odřené a zarudlé. "Zatracený klokaní," byla jeho první slova, když se přiblížil k znepokojenému O'Sullivanovi. "Římský svíce - spousta. A ten slizkej řeckej bastard, majitel podniku, taky. Měl jsem si to s ním vyřídit, dokud jsem ho měl po ruce." Zatínal pěsti a prohlížel si je, jako by měl každou chvíli začít rozdávat rány.

"Zapomeň na Australany a na Řeky," uklidňoval ho O'Sullivan naléhavě. "Jak se tvářil velitel? Vidím, že vás všechny poslal zpátky. Snad jsteš"

"Jak se tvářil velitel?" přerušil ho Stirling svým dunivým hlasem a tvář mu zaléval šťastný škleb. "Řeknu vám, jak se tváří velitel, Bille. Šťastně, sakra šťastně," zářil na mladšího důstojníka.

O'Sullivan se okamžitě vyšvihl do pozoru a vysekl dokonalý pozdrav. "Dobré ráno, pane."

"I vám dobré ráno, Bille," řekl Stirling srdečně. "A teď pěkně všechny vzbudte."

O'Sullivan se podíval na hodinky. "Ale budíček je až za třicet minut, pane."

"Na to, Bille, zapomeňte. Pravidla jsem pro tuto chvíli hodil z okna. Vyhlašte hezky ,ruce pryč z ptáků a vstávat', Bille." Jeho úsměv se ještě více rozšířil a roztáhl ruce, až si O'Sullivan pomyslel, že ho chce obejmout. "Jdeme do akceš kapitola 5

O hodinu později stáli všichni shromážděni před Stirlingovým velitelským stanem, kouřili nebo pili čaj z otlučných smaltovaných hrnků a vzrušeně čekali, až začne briefing.

Bylo nádherné ráno, ne příliš horko, ale slunce už zářilo dost silně, aby rozpustilo lezavý chlad noční pouště a O'Sullivan se cítil dobře. Ani písečné boláky ho tolik nesvědily - a cítil vzrušení z vyhlídky na brzkou akci. Za ním Smith 175 s ovázaným kotníkem, špačka cigarety v koutku úst, horlil: "A starej," čímž myslel Stirlinga, "si nesmí myslet, že mě na tu show nepustí jenom proto, že jsem zvorál jeden skok a vymknul si pitomej kotník."

O'Sullivan se zasmál: "Buď v klidu, Smithi 175, vezmeme tě s sebou. A tebe taky, Watsone, jestli chceš jít."

"Zkuste mě zastavit, pane," zahřměl rozložitý gardista.

Pak se objevil Stirling s velkým nákresem pod paží. Podal ho Lewesovi, který ho umístil na stojan. Všichni natahovali krky a snažili se vyčíst detaily, ale neviděli nic než tentýž tvar pobřeží severní Afriky, se kterým se za poslední měsíce důvěrně seznámili.

"Doufám, že to nejsou zase nějaký dostihy do Benghází a zpátky," ozval se Smith 175. "Lítal jsem v tý posraný poušti sem a tam od čtyřicátýho až do dneška."

"Nebojte se, Smithi 175," zachytil jeho poznámku Stirling. "Tentokrát jdeme do pouště natrvalo."

"Promiňte, pane," omluvil se Smith 175 a začervenál se.

"Takže, chlapi," pokračoval Stirling a vrhl přísný pohled na Mayna, který se oholil a monokl si zamazal pudrem, takže vypadal o něco reprezentativněji, "nejsme v baru v Káhiře, takže vám konečně můžu vysvětlit, oč kráčí, protože nevidím nikoho, kdo by mi do toho kecal. 8. armáda generála Auchinlecka jde do útoku. Nejprve hodlá osvobodit Tobruk - tady," ukázal tužkou na obležený přístav. "Až ho dobude a budou tudy opět proudit zásoby, má v úmyslu tlačit Rommela zpátky do Libye. Konečný cíl je vidět Rommela naprosto vyřízeného." Odmítl se a nechal informaci chvíli působit, načež vzrušený hovor přerušil. "A teď jakou roli v tom všem hraje SAS. Rozvědka zjistila, že Němčouři a Taliáni mají mezi Ghazálou a Timini pět předsunutých letišť. Generál Auchinleck je chce mít zajištěna, než začne ofenzivu. Naším úkolem bude seskočit poblíž a zničit jejich letadla hodinu před začátkem hlavního útoku. Musíme seskočit v noci a dorazit na místo - tak, aby Němci nepoznali, že se jedná o rozsáhlý útok, dřív než bude pozdě - hodinu před svítáním. Je to jasné?"

"Naprosto jasné," zavrčel Mayne a zazně v tlm náznak jeho staré agresivity.

"Ale jak to provedeme?"

"Takhle. Seskočíme rozdělení do pěti skupin, každá na jednom nepřátelském letišti - generál nám pro tuto akci dal k dispozici pět letadel - každá skupinka zaujme pozici, po zbytek noci zůstane ležet, a jak jsem řekl, hodinu před svítáním zaútočí na letiště."

O'Sullivan cítil rostoucí vzrušení. Jeho starý velitel se možná nakonec mýlil. Jestliže generál Auchinleck dal této nové jednotce k dispozici pět drahocenných letadel, musí Stirlingovy muže brát vážně. Teď všechno závisí na tom, aby tuto sabotážní misi splnili úspěšně.

"Jakmile vykonáte svou práci, provedete bleskový ústup. Tady," ukázal na mapu, "na tomto místě na vás se svými vozidly budou čekat chlapci od LRDG - Long Range Desert Group, Pouštní skupiny dlouhého dosahu. Odvezou vás na jejich základnu v oáze Siwa - tady - a odtud se vrátíte zpět do Kabrítu."

"A pohostí nás vajíčky se slaninou a porcí toustů," kysele podotkl Mayne.

"Buď zticha, Paddy," okřikl ho kdosi.

"Všechno samé kdyby," opáčil Mayne. "Co se stane, když bude někdo z nás raněn? Necháme ho tam nebo co?"

Stirling na Ira ledově pohlédl. "Paddy, tohle si vtluč do té své tupé irské lebky. V SAS nenecháváme nikoho z druhů napospas. Tak zní základní pravidlo číslo jedna. V jiných jednotkách možná provozují výměnný obchod raněných s nepřítelem, ale říkám si, co by asi Němci udělali s kýmkoli z nás, obzvlášť po tom, co jsme jim právě zničili letiště?"

"Dobrá," stál si Mayne tvrdohlavě za svým. "Jak dlouho na nás LRDG bude čekat? Bude nás pět skupin a každá přijde odjinud. Mezi příchody jednotlivých skupin můžou být hodinové rozdíly."

Stirling působil jako trpělivost sama. "To je v pořádku, Paddy. Mluvil jsem s velitelem LRDG. Dohodli jsme se, že jeho lidé budou čekat maximálně dvě hodiny po dohodnutém čase setkání. Stačí to takhle?"

Paddy Mayne neodpověděl. Místo toho zabručel: "Ne že bych se bál, že nás někdo podfoukne. Jenom, že v takovýchhle věcech by měl někdo hrát ďáblovu advokáta."

"Dobrá, tak si dejte pohov, Mayne," řekl tiše Lewes, "a pojďme na to."

Mayne se zamračil, ale neřekl nic.

Stirling pokračoval ve výkladu. "Každý z nás povede vlastní skupinu. Tadyhle Jock. Hastings. Samozřejmě Paddy. A Billš"

O'Sullivan by byl nejraději vyskočil a radostně zavýskl. Místo toho jen kývl a řekl "děkuji, pane," zatímco Stirling jmenoval další důstojníky, kteří půjdou do akce, a nakonec dodal: "Můžete si sami vybrat své muže. A ještě dvě věci vám musím říct. Za prvé, kdy půjdeme do akce." Odškrtnul si to na prstě. "Příští víkend. Němčouři jsou o víkendu obvykle zalezlí v opevnění. Takže Auchinleck doufá, že je překvapí."

Usmál se a ostatní mu úsměv vrátili. "Za druhé, myslím, že nadešel čas, abych

vám ukázal, jak vypadá symbol pluku SAS. Jocku," obrátil se k Lewesovi, "ujmete se toho?"

"Ano, pane," řízně odvětil Lewes. Otevřel skříňku ležící na stole před ním a vytáhl prapor. Byl modrobílý a byl na něm vyobrazen planoucí okřídlený meč. Lewes popisoval: "Znak navrhl náš seržant Tait a velitel jej schválil. Poslali jsme písemnou žádost o jeho schválení na vrchní velitelství, jenže věc zamítli." "Myslím, že se na ně vysereme," skočil mu do řeči s úšklebkem Stirling. "Chceme mít vlastní symbol a tohle je ono, ať už to někdo schválí nebo ne. A pro případ, že byste byli krátkozrací, plukovní motto na znaku napsané zní Kdo si troufá, vítězí." Úšklebek na jeho tváři vystřídal nekompromisní rozhodnutí: "A přesně to budeme dělat, dokud bude náš pluk existovat - budeme si troufat a budeme vítězit."

Ta slova O'Sullivanova nadchla. Přišlo to najednou. Byl zakládajícím členem, se všemi těmito skvělými chlapíky, něčeho v britské armádě naprosto nového a odlišného. Všechny pluky měly dlouhou tradici a přezdívky se tradovaly po staletí - například jeden skotský pluk se považoval za tak starý, že si říkali "tělesná stráž Pontia Piláta". A oni tady teď začínali vytvářet vlastní tradice. "Takže chlapi," pokračoval Lewes, "pojdte sem a rozeberte si odznaky. Nové barety by měly přijít dnes odpoledne." Zakřenil se. "Velitel chtěl, aby byly bílé. Ale dokázal jsem ho přesvědčit, že to není dobrý nápad. Bílá se k bojovníkům nehodí." Střelil po Stirlingovi rozpustilým pohledem. Pak se všichni zvedli, aby si rozebrali své nové odznaky.

Nyní se připravovali na svou první operaci a čas jim ubíhal rychle. O'Sullivan měl jít se skupinou, které velel Mayne, a když spolu dělali plán útoku, zjistil, že kromě toho, že ten obrovitý Ir je nepřekonatelný výtržník, je také pečlivý plánovač. Nic nehodlal ponechat náhodě. Jak vysvětloval mladšímu důstojníkovi: "I ta nejposlednější maličkost, Bille, jako počet tablet soli, které bereme s sebou, může v poušti znamenat katastrofu. Až doteď to za nás dělali zásobovací důstojníci. Teď to musíme zvládnout sami."

Pomalu, ale s neobyčejnou pečlivostí sestavovali náklad každého člena skupiny, počínaje množstvím nové a naprosto tajné plastické trhaviny až po balení ovocných tablet Eno, které promění zatuchlou vodu v nápoj.

Nakonec se náklad vyšplhal ke dvaceti kilům, což bylo podle Mayna maximum, co mohl každý z mužů nést a přitom zůstat bojeschopným. "Za tuhle hranici jít nemůžeme, Bille, ale rozhodně nemůžeme jít ani pod ni. Stirlingovi se to řekne, že nás vyzvedne LRDG, jenomže je spousta věcí mezi nebem a zemí, a já chci být připraven na dlouhý pochod domů."

O'Sullivan souhlasně přikývl. "Máš pravdu, Paddy." Jak moc měl velký Ir pravdu, však v té chvíli sotva pochopil.

Za rozbřesku příštího dne, když si Paddy Mayne během každodenního ranního zápasu s "pěti dobrovolníky" lehce pohazoval se statnými gardisty, jako by nic nevážili, se objevil Lewes a vesele zvolal: "Nech toho, Paddy, ušetři pár těch chudáků pro fricky. Za hodinu odjíždíme. Nákladáky nás hodí na letiště."

"To jako na to jdeme dneska?" zazářil Paddy a stíral si pot z opálené hrudi.

"Přesně tak," přikývl Lewes. "Takže se nasnídejte a po snídani všichni nástup." V momentě všichni polonazí, zpocení muži propukli v jásot a Smith 175, který se spolu s Dawsonem vetřel do oddílu Paddyho Mayna, řekl O'Sullivanovi: "Jejda, pane, odjíždíme!"

O'Sullivan se k němu otočil, oči mu zářily vzrušením. "Ano, Smithi, odjíždíme. A víš, co si myslím? Že se plukovník Peter mýlil. Než tahle válka skončí, svět toho o SAS hodně uslyšíš."

Kapitola 6

"Špatný zprávy, hoši," ozval se druhý pilot bombaye, když se potácel trupem k místu, kde seděli muži z SAS a zády se opírali o stěny letounu. "Dostali jsme hlášku rádiem, že je před námi špatný počasí." Letěli podél pobřeží a jeho výrazný obrys využívali k navigaci. Teď se ztratili a letěli poslepu.

"Jaká je rychlost větru?" zeptal se okamžitě O'Sullivan.

"Dvacet uzlů."

"Svatý Ježíši a jeho matka Marie, spaste nás," pokřičoval se Paddy Mayne. Navzdory špatným zprávám na něj O'Sullivan zůstal užasle hledět. Vždycky si myslel, že Ulsteran je protestant. Teď se zdálo, že je to naopak katolík. Zapudil tu myšlenku.

"Jste si jist? Nepředpokládá se, že budeme skákat za větru silnějšího než

patnáct uzlů."

Druhý pilot pochmurně přikývl.

"To se nám to pěkně sere," poznamenal Smith 175, sedící vedle O'Sullivanova.

"Nic se nesere," řekl přísně Mayne. "Prostě skočíme. Nemůžeme vzdát první bojový seskok."

"Každopádně sestoupíme níž, abychom viděli, kde jsme," informoval je druhý pilot. "Snad nás nesundají." Otočil se a odpotácel se zpátky do kabiny.

O pět minut později zaslechli zvuk, jako by nějaký obrovský pták kloval zobákem do kovového trupu. Chvilí byli zmateni, ale když se náhle v trupu objevila velká díra a dovnitř vtrhl závan ledového vzduchu, pochopili. "Flak!" řval O'Sullivan.

V téže okamžiku se bombardér otrásl, jako by narazil do zdi. Vypadalo to, že se zavrtají přímo do pouště pod nimi. Ale pilot, s tváří zrudlou úsilím a svaly napínajícími jeho leteckou kombinézu, nakonec udržel stroj ve vzduchu.

"Levý motor dostal zásah," křičel přes rameno druhý pilot. "Ale držíme se, pane."

Náhle jako by střely vybuchovaly všude kolem nich. Temnotu smrtonosně prořízla červená světlice.

"Serem na to!" zavelel Mayne, vstal a nasazoval si helmu. "Padáme vodsad, dokud jsme celí. Připravte se k seskoku."

Ostatní muži nepotřebovali pobízet. Spěšně se připoutali na lano za Mayna a O'Sullivanova.

"Nemůžeme najít místo seskoku," hlásil druhý pilot.

"Najdeme si vlastní," zařval na něj Mayne. V příštím okamžiku se spustil do prázdnoty pod sebou a zmizel v inkoustové temnotě.

O'Sullivan se zhluboka nadechl a skočil za ním. Okamžitě se ho zmocnil strašlivý vítr. Strhl ho podél poškozeného letounu a hnal ho skrz stopu bílé světlice podobné žhnoucímu golfovému míčku. Ostrý praskot a trhnutí v podpaží. Padák se otevřel. O'Sullivan zoufale bojoval s ovládacími šňurami a doufal, že se vítr nedostane pod padák. Nedostal se. O několik sekund později dopadl na zem - a tvrdě. Ale utrpením ještě nebyl konec.

Zjistil, že vítr jím smývá po zemi jako papírovým drakem. Vyjekl, když zavadil o kámen a pak o další. Ze všech sil se snažil osvobodit. Všude kolem zuřila písečná bouře. Konečně se mu podařilo uvolnit se z postrojů. Chvilí jen tak ležel a lapal po dechu. Vítr jako by mu vysával mu z plic všechn vzduch.

Pak se opatrně zvedl. Nic si nezlomil. Ale zdálo se mu pekelně složité udržet se na nohou, jak se vítr opíral do jeho těla. Věděl však, že musí najít ostatní.

Vzal do ruky baterku a vysílal domluvený signál a otáčel se přitom dokola.

Chvilí se nic nedělo. Potom ve vířícím písku zahlédl po pravici mihotavé světlo. V předklonu a za sípání jako astmatik při záchvatu se prodíral směrem ke světlu.

"Smithi 175," vydechl s úlevou, "to jsi ty!"

"Ano, pane. Zpřevracený jako příslovečný poslední desetník. Ale kde je zbytek?"

"Musíme je najít. Jdeme."

Zabralo jim dvě hodiny se spoustou blikání baterkou a křiku do vytí větru, než našli zbytek, včetně Mayna, kterého objevili až posledního. Byl rozezlený a po straně drsné tváře mu z rány na čele crčela krev. "Bůhví, co se stalo s ostatními. Ale na tom teď nezáleží, našel jsem taliánský letiště."

"Paráda!" zvolal O'Sullivan.

"Zas taková paráda to není," zavrčel vztekle Paddy Mayne. "Ještě jsme nenašli bednu s našima těžkýma zbraněma a většinou bomb. Pořád máme práci. Jdeme!" Aniž se přesvědčil, že jdou za ním, začal si svou neskutečnou silou prodírat cestu větrem.

Po deseti minutách narazili na drátěné zátarasy jejich cíle, a když se bouře občas utišila, mohli zahlédnout záři naváděcích světél na přistávací dráze.

"Hej, Smithi 175," vztekal se Mayne, "nestůj tam jak panák. Máš štípačky, tak je použij."

Velký gardista se předklonil a začal se spěšně prostřihávat drátem, zatímco ostatní se skrčili v těsném púlkruhu, se zbraněmi v pohotovosti, očima probodávali vířící písek, jestli nezahlednou nepřátelský pohyb.

"Hotovo, pane," vydechl Smith o několik minut později.

"V pořádku. Až se dostaneme k hangárům, rozptýlíme se a budeme se věnovat letadlům. Jdeme."

Rychle se protáhli skulinou v drátech s pocitem, že bouře se teď projevila jako spojenec - poskytuje jim potřebnou ochranu před hlídkami. Za takovéto noci se mohou plížit blízko a v zákrytu letištních budov.

Dostali se k přistávací dráze a, držíce se stranou mdlého červeného světla naváděcích reflektorů, vydali se směrem ke stojánkám, kde by mohly stát

vyrovnaný první italské stroje připravené k okamžitému startu. Tato letadla chtěl Auchinleck zneškodnit jako první.

Uplynulo pět minut. Bouře stále neutichala. Sabotéři za ni v duchu děkovali. Italové se nestarali o zatemnění a z mnoha baráků probleskovalo šterbinami světlo. V těch byli určitě nepřátelští vojáci.

"Fiatí stíhačky," sykl Mayne a rukou zastavil ostatní.

"Kde?" tázal se O'Sullivan.

"Támhle napravo," zašeptal Mayne. "Jdeme na ně."

Muži z SAS se rychle a bez rozkazů rozptýlili, přesně jak se to učili. Každý si vybral jeden stroj, připevnil hruďku plastické trhaviny na kryt motoru a odjistil časovou rozbušku, která novou a tajnou výbušninu odpálí. Nastavena byla tak, aby měli patnáct minut času na umístění dalších náloží a odchod.

Deset naleštěných italských stíhaček mělo být za čtvrt hodiny zničeno. Pak Smith 175 zpozoroval sklad paliva. Sto čtverečních metrů vysokooktanového leteckého benzínu ve velkých ocelových barelech.

"To jsou pitomci," rozchechtal se Mayne. "Čekají, až to tady všechno vyletí do vzduchu. Pojďte, ozdobíme jim to."

Nikdo je nemusel pobízet. Všichni věděli, že čas běží. Měli deset minut, než rozbušky odpálí nálože; pak tu všechno vyletí do vzduchu a je zasáhne tlaková vlna jako gigantická pěst. Skupina sabotérů se plížila od sudu k sudu a umísťovala své nálože, takže celý prostor prošpikovali plastickou trhavinou vonící po mandlích, z jejíchž výparů všechny bolela hlava. Už jim žádné nálože nezbyly.

Paddy Mayne vrhl rychlý pohled na zeleně zářící ciferník svých náramkových hodinek. "Pět minut. Jdeme, hoši.."

"Alt, che é la?" ozval se italsky podezřívavý hlas.

"Proboha," vykřikl Dawson, "Talián!"

Z vířící tmy se vynořil pomenší muž a v ruce držel samopal.

"Chystá se střílet," vyjekl O'Sullivan a v téže chvíli se Mayne vrhl kupředu se svou proslulou vervou, která z něj před válkou dělala miláčka davu.

Ital vykřikl a v okamžiku, kdy se zapotácel dozadu, stiskl spoušť samopalu. Bílé zášlehy vyznačovaly na noční obloze dráhu kulek.

Mayne ho udeřil do obličeje. Cítil, jak pod ranou jeho pěsti praskl Italův nos.

Na ruku mu vytryskla horká krev. Volal na ostatní: "Jdeme, chlapi, zpátky za dráty. Za chvíli svítá."

Měl pravdu. Náhle se všude rozzářila světla. Řev, výkřiky, rozkazy. Někdo pronikavě zapískal. Rozječela se siréna. Rozsvítily se reflektory a všude se mihaly světelné prsty, snažící se proniknout písečnou bouří, a oni běželi, jak nejrychleji dokázali, k drátěným překážkám a do pouště za nimi.

"La!" zvolal někdo naléhavě.

"Zpozorovali nás," křičel O'Sullivan a paže mu kmitaly jako píсты, jak spolu s ostatními prchal.

Reflektor se na ně pomalu zaměřoval, svým studeným světlem pročešával prostor.

O'Sullivan na chvíli zastavil. Stiskl spoušť svého automatu. Ozval se výkřik, řinčení rozbitého skla a světlo okamžitě zhaslo.

"Dobrá práce, Bille," oddychoval Mayne. "Pohyb, hoši, už tam skoro jsme."

Nejasně zahlédli siluetu drátěných překážek. Smith 175 si v běhu připravil kleště. Zastavili se, hruď se jim divoce zvedala, po tvářích plných obav jim stékaly krupě potu.

Smith sebou hodil na zem, zatímco ostatní hleděli směrem ven s odjištěnými zbraněmi. Začal zběsile štípat dráty; bylo mu jasné, že jestli je teď najdou, mají dobrý terč. Dráty jeden za druhým povolovaly. Rozhodl se, že to stačí.

Holýma rukama je ohýbal směrem ven, cítil, jak se mu ostny zarývají do dlaní. Do krve si rozkousal spodní ret, aby vydržel nekřičet. Když připravil otvor dostatečně velký, aby se jím ostatní protáhli, sykl: "Hotovo, pane."

"Jeden po druhém," nařídil Mayne a hleděl do noci, jako by se chtěl postavit každému Italovi, který by se je rozhodl zastavit.

Rychle se proplazili mezerou v drátech, až byli všichni venku. "Co teď, Paddy?" ptal se O'Sullivan. "Na rande s LRDG?"

Mayne zavrtěl hlavou. "Podívejte támhle," odfrkl. Na silnici asi dvě stě metrů od nich mířil na východ se zakrytými světly velký konvoj. "Přes tohle nemáme šanci se dostat, aniž by nás chytili, Bille. Myslím, že celá velká operace je v hajzlu."

"Co teď budeme dělat?" tázal se O'Sullivan poněkud bezmocně.

Mayne ho poplácal po rameni, což ho skoro porazilo. "Nil desperandum, chlape," řekl srdečně. "Vydáme se podél pobřeží, dokud nepotkáme naše. Pošlapeme pěškyš" O minutu později zmizeli do noci. Dlouhý pochod domů začal.

Kapitola 7

"Vypadá to špatně, Stirlingu," mračil se major Pouštní skupiny dlouhého dosahu, když spolu seděli v kabině velkého dodge, poskakujícího na cestě pouští. "Fakt hrozná smůla."

David Stirling zasmušile přikývl a všiml si, že stará velbloudí cesta, Trig El Abd, vedoucí do základny LRDG v jejich oáze, je celkem pevná. "Dva oddíly, včetně Paddyho Mayna, se naprosto ztratily a tři další dostaly pořádný výprask. Řekl bych, že jsme přišli o polovinu síly."

"Uspěli jste někde?" zeptal se druhý důstojník, když nad ránem na východě viděli probleskovat tichou růžovou září, dosvědčující, že se střelí. Auchinleckova velká ofenziva začala.

"Co já vím, tak ne. Já sám rozhodně ne. Když jsem se se svým oddílem přiblížil na dohled k cíli, nepřítel byl varován." Zamračil se. "Dostali jsme se do pekelné palby. Ztratil jsem dva chlapy, ještě k tomu prvotřídní, a musel jsem se stáhnout, aniž bych něčeho dosáhl."

"Měl jste prostě jenom smůlu, Stirlingu. Bylo to nejspíš tou písečnou bouří." Otočil se a pohlédl na sklíčeného, neholeného gardového důstojníka. "Mohu vám něco navrhnout, Stirlingu?"

"Ale jistě," odpověděl Stirling, aniž projevil příliš zájmu.

"Nepodnikal bych vzdušné výsadky v poušti. Je to příliš pofidérní právě kvůli těm náhlým písečným bouřím a výkyvům teplot. Příště bych to zkusil, jako to děláme my - s vozidly s dlouhým dosahem. Je to bezpečnější."

"Jestli bude nějaké příště," řekl Stirling beznadějně. "Mí nepřátelé na vrchním velitelství si budou škodolibě mnout ruce, až uslyší, že naše první operace byla naprostý propadák. Budou naléhat na generála, aby nás rozpustil."

"Nebuďte tak skleslý, Stirlingu," káral ho druhý důstojník, když se na obzoru objevila první zelená skvrna, naznačující, že se blíží k oáze se základnou LRDG. "Na chvíli zalezte."

Stirling ožil. "Jak to myslíte?"

"Nemusíte se přece hned vracet do Kabrítu, ne?"

"Ne, to nemusím. Ale kam bych šel?"

"Zůstaňte u nás. Můžete se zeptat velitele, jestli s tím souhlasí. Zásob máme dost a jediný náš kontakt s Káhirou zajišťuje rádio. Dokud děláme svou práci - pozorování přesunů nepřítele a hlášení našich nálezů na vrchní velitelství - nechávají nás na pokoji."

Stirling si olízl přední zuby, jako by o tom návrhu přemýšlel. Věděl, že potřebuje napravit reputaci své nové jednotky, jestliže chce, aby jeho výtvar přežil. Ale jeho muži potřebují nejprve odpočinek a reorganizaci. A teprve pak může a musí provést úder, který udělá dojem na Auchinlecka.

"Dovolte mi položit jednu krátkou otázku. Jestliže letadla jsou pro nás nepoužitelná, mohli byste nás vy dostat tam, kam budeme potřebovat?"

"Jak jsem už řekl," odpověděl důstojník, "naše práce je pozorovat. Ale pokud vaše plány nebudou s našimi úkoly kolidovat, nevím, co by mohl náš velitel namítnout proti tomu, abychom vás dopravovali na místa vašich akcí. Přemýšlejte o tom."

Stirling o tom přemýšlel. Jak se jejich malý konvoj blížil pouští k oáze Siwa, řekl si, že se zařídí podle rady muže z LRDG. Zůstane tady, dokud se znovu nezformují. Pro příští útok bude LRDG ideální. Samozřejmě, že cesta potrvá déle než letadlem - k pobřeží je to tři sta kilometrů pouště - ale tihle chlapíci se tu bezpečně vyznají. Dovezou ho v pořádku, kam potřebuje, tím si byl jist.

Té noci, když se choulili v dekách pod sametovou oblohou hustě posetou hvězdami, Stirling nemohl spát; neustále přemýšlel. Ležel s rukama pod hlavou, hleděl na nevlídnou stříbrnou zář hvězd, které se zdály být tak blízko, že by na ně dosáhl a mohl si jednu utrhout. Všude kolem slyšel strašidelný zpěv písku. Milióny zrnek, které se teď nočním chladem smršťovaly, dávaly se do pohybu, třely se o sebe a přitom vydávaly zvláštní nepříjemné zvuky.

Jestliže ho velitel LRDG odmítne, rozhodl se, že sežene posily a zbraně jakýmkoli způsobem. Ze základny v oáze by nová SAS mohla zaútočit, hned jak bude připravena, a dřív než se na vrchním velitelství dovítí, že se nikdo z přeživších nevrátil do Kabrítu. Nakonec zatím nikdo kromě mužů chrápajících všude kolem neví o neúspěchu nájezdu na pět letišť. Takže bude možné podniknout další akci, než některý z oficírů na velitelství nařídí rozpuštění SAS.

Stirling cítil, že se mu vrací jistota, stará důvěra v sebe a v jednotku, kterou vytvořil. Neříkal snad "Aukovi", jak zněla přezdívka velícího generála (za jeho zády): "Pane, někteří z důstojníků uvažují v intencích zákopové války. Masové akce s tisíci mužů, vše uspořádané podle časových plánů, výchozích bodů a vším okolo. Ale podle mého názoru hrstka specializovaných a dobře vycvičených mužů,

kteří bojují tvrdě a mají vůli po vítězství, dokáže nepříteli nadělat víc škody než celý prapor, možná dokonce brigáda běžné pěchoty." Stále tomu věřil. Věděl však, že to musí dokázat těm ve štábu. Jenže jak? Nebude to zničením několika letadel nebo vyhozením do povětří zásobovací základny. Musí to být něco okázalejšího. Ale co?

Nakonec se ponořil do neklidného spánku, aniž svůj problém vyřešil.

"Váš kapitán Lewes, obávám se," přivítal příští ráno členy komanda major Steele od LRDG, "je mrtev. Jedna z našich hlídek našla jeho tělo. Nemohli jsme ho přivést, protože jsme zrovna narazili na skupinu Italů a vypadalo to, že se tam něco chystá. Chlapi se odtamtud skoro nedostali." Na krátkou chvíli vypadal příslušník LRDG s bronzovou tváří a arabskou pokrývkou hlavy, jakou tu nosili všichni, nešťastně. "Taková je válečná štěstěna. Dejte si šálek čaje." Stirling ponořený v myšlenkách se přidal k ostatním u plechovky, v níž hořel benzin a nad níž voják vařil obvyklý ranní odvar. "Čaj hlavního rotmistra," usmál se voják a nasypal do čaje celou plechovku kondenzovaného mléka. "Bude v tom stát lžička."

"Něco o našem Maynovi?" ptal se Stirling.

Major Steele zavrtěl hlavou. "Ani slovo. Samozřejmě, co včera vyšlo slunce, je všechno naprosto vzhůru nohama."

"Tady je váš čaj, pane," strčil nešťastnému Stirlingovi usměvavý voják do ruky otlučený smaltovaný hrnek.

Ten jej vděčně přijal a Steele pronesl: "Chutná fantasticky s trochou whisky. Víím, že do rána je daleko, ale tohle zahřeje." Vytáhl stříbřitou polní láhev a nalil trochu jejího obsahu do Stirlingova hrnku.

Stirling se napil horkého nápoje a cítil se o něco lépe. "Snesete u vás na pár dní mě a moje chlapy, než se dáme do pořádku, majore?" zeptal se. "Rád bych podnikl další úder na nepřítele - a od vás je to příhodně blízko."

"Jasně, starouši," souhlasil Steele. "Teď se vlastně stejně plánuje nějaká akce, která se týká nás a 11. skotského komanda. Moc o tom nevím. Ale říká se, že to má být pěkně drsný. Můžeme potřebovat další chlapy. Myslím, že ti vaši by se na to přesně hodili."

Stirlingova tvář se rozjasnila. "Akce! Kdy?"

"Nevím přesně. Záleží hlavně na tom, jak se bude vyvíjet probíhající ofenziva proti Rommelovi. Pokud to nepůjde podle Aukova plánu, mám to prý spustit. Je to trochu zvláštní, že, Stirlingu?"

"Ano, to je. Ale pro nás to znamená šanci, jak si napravit reputaci, než bude pozdě." Zamyšlen si znovu lokl horkého čaje. "Jsem zvědav, co to má být."

Major od LRDG dopil svůj čaj a vstal. "Jdu se projít. Bublají mi vnitřnosti. Myslím, že to mám zase z té šlichty. Všechno kvůli těm zatraceným mouchám."

Popadl hrst "Prázdných armádních formulářů", což byl khaki vojenský toaletní papír, a odepnul lopatku z boku dodge. Pak vyrazil. Když stoupal na dunu, zavolal přes rameno: "Mimochodem, říká se, že tahle operace, pokud k ní dojde, byla naplánována přímo starým - tedy Churchillem - osobně." Pak zmizel a zanechal Stirlinga u modrého benzinového ohně, se směsicí zvědavosti, rozrušení a úžasu ve tváři, neboť přemýšlel, co může mít Winston Churchill společného s operací na tak nízké úrovni.

Další čtyři dny uplynuly rychle. Zatímco se Stirling snažil shromáždit a přezbrojit svou poněkud demoralizovanou minijednotku, hlídky LRDG vyrazily dopředu a daleko do boků Afrikakorpsu a 8. armáda se statečně snažila dosáhnout Tobruku. Ale zprávy z fronty nevypadaly dobře.

Když se hlídky vracely do oázy, přinášely stále pochmurnější zprávy: britské ofenzivě docházel dech. Německý odpor byl tuhý a neustával, zatímco útok se výrazně zpomaloval.

"Naprosto se o fricky rozbíjíme," komentoval vývoj o dva dny později s unaveným výrazem major Steele. "Na Marky IV a ty jejich zatracený 88 milimetrový kanony naše tanky nestačí. Včera jsem viděl, jak byl celý jeden pluk - myslím, že to byl 8. pluk irských husarů - rozdrčen hrstkou Marků IV podporovaných osmaosmdesátkami. Jejich zbraně mají zkrátka minimálně o tisíc metrů větší doštel než naše." Načež hořce polkl whisky.

Uplynuly další dva dny a ze signálů přicházejících z vrchního velitelství bylo jasné, že se ofenziva zpomaluje. Ztráty byly obrovské a z některých obrněných divizí zbývalo již jen pár tanků.

Ze štábu vrchního velitelství se stále více dožadovali informací, jak rychle se Němci stahují, ale řekl major Steele řekl Stirlingovi: "Budou těžce zklamáni. Hun se tu zakopal. Taliáni neustále prchají, jenže ty Rommel používá prostě jako kanonenfutr a Afrikakorps si šetří." Zavrtěl hlavou. "Osobně si myslím, že máme dost. Osmá armáda si brzy zopakuje dostihy z Benghází." Měl na mysli ústup.

Potom, tentýž den, kdy muži z oázy slyšeli z vysílání BBC, že se ofenziva "dočasně" zastavuje, aby si "8. armáda zajistila boky a aby ji dojely zásobovací konvoje" - "obvyklé lži", jak někdo hořce poznamenal, když se shromáždili u rádia, obdrželi zprávu, v níž stálo jen: Uskutečnit plán R. Podejte zprávu na vrchní velitelství do pátku 8:00. Podepsán "Auchinleck". Steele si zprávu přečetl a podal ji Stirlingovi. "Myslím, že tohle je šance, na kterou vy a vaši chlapi čekáte. Měl byste jít s mnou. Jdeme do boje. Máme před sebou dlouhou cestu. A připravte si parádní uniformy pro přehlídku." Kapitola 8

Byli na cestě už několik dní. Většinou se přesunovali v noci a za denního světla leželi v poušti. Cítili se vyčerpaní a žili o tvrdém chlebu a půl lahvi vody na den. Ale nevzdávali se a pomalu se přibližovali k frontě. Mohli pozorovat plameny a vysoké sloupy černého kouře stoupajícího k nebesům, kterýžto dával najevo, že byl zapálen další tank.

Němci a Italové byli všude. Druzí jmenovaní vypadali, že se stahují, zatímco dlouhé řady německých tanků a nákladáků s pěšáky stále mířily k frontě. Jednou je překvapil italský konvoj, který se objevil blízko nich. Mayne ale zareagoval správně. "Zpívejte zpívejte cokoli," poručil. "Fricové si pořád zpívají." A tak, oblečení pouze v khaki šortkách a košilích, které vypadaly stejně jako uniformy Afrikakorpsu, prošli okolo Italů, zpocením obavami z prozrazení, avšak vesele zpívající.

Odpoledne čtvrtého dne jejich pochodu se dostali na úroveň německých zadních linií, skladišť zbraní, paliva a podobně a Mayne rozhodl, že je čas naplánovat přechod fronty.

Nasměroval své komando do stínu rudého útesu nedaleko od moře. Tam se v narůstajícím šeru usadili, pojídali sladké datle, jež našli na palmách po cestě, a opatrně usrkávali zbývající vodu, zatímco před nimi burácely zbraně.

"Musíme přejít dnes v noci," rozhodl Mayne, když v šeru viděl jejich nerozhodné, ztrhané tváře. "Na otevřeném terénu nás nesmí zastihnout denní světlo. Bude to zatraceně nebezpečné." Svlažil vyprahlé, rozpraskané rty a říkal si, že by dal celé jmění za pintu Guinnessu.

"Musíme se pořád držet stranou pobřežní silnice," uvažoval O'Sullivan. "Je plná německých transportů."

"To máš pravdu," souhlasil Mayne. "Zůstaneme na naší straně směrem k pobřeží. Tady budou frickové spíš zakopaní. Na druhé straně bude plno pohybu. Tam bychom se snadno mohli zamíchat mezi jejich mobilní jednotky."

"A co tenhle útes nebo kopec, pane?" navrhl Smith 175. "Pokud tam něco mají, pak to bude nejspíš pozorovatelná. Vsadím se, že je odtamtud skvělý výhled."

Mayne si zamyšleně přejel jazykem zuby. "Možná máš pravdu, Smithi. Seshora aspoň získáme obrázek, co se děje vpředu, a ze záblesků pušek poznáme, kde jsou Němci." Zvedl se a prohlížel si útes. "Není příliš strmý, jenže je pokryt hnusnou spoustou trní," uvažoval nahlas.

"Lepší pár škrábanců, pane," ozval se Dawson, "než zsranej skopčáckej bajonet v prdeli."

To všechny rozesmálo a O'Sullivan byl znovu rád, že tihle dva gardisté "dezertovali", aby se připojili k jejich nové jednotce. "Co myslíš, Paddy, kdy?" zeptal se.

"Počkáme půl hodiny, než se pořádně setmí," odpověděl Mayne. "Měsíc je v půli, takže máme akorát světla, ani málo, ani moc." Zvýšil hlas. "Prohledejte si batohy. Pokud máte další pár ponožek, použijte je jako rukavice. Šátek si můžete ovázat kolem kolen. Tohle trní hnusně píchá. Vím to - už jsem pěkných pár trnů schytl."

Přesně v deset hodin večer se vydali na cestu. Všichni věděli, že mají - maximálně - osm hodin, aby se před rozbřeskem dostali skrz německé pozice. Na úpatí útesu se Mayne zastavil. "Vypadá to jako pěkný svinstvo, Bille," řekl a vydal se směrem nahoru. Výstup začal.

Ostatní, rozdělení po dvou, následovali oba důstojníky na cestě nahoru a vyhýbali se nepříjemnému trní, jak to jen šlo. Během několika minut byli navzdory nočnímu chladu zbrocení potem. Stoupali krok za krokem a z úst se jim často linuly přidušené výkřiky, kdykoli se jim některý z trnů zaryl do těla. Absolvovali vražedný výstup. Špičkami bot si v pískové skále hloubili otvory, ve kterých by udrželi nohu, viseli na konečcích prstů otupělých bolestí, odhodlaně však postupovali vzhůru. Jednou O'Sullivan, funicí jako stařec, zůstal nebezpečně viset jen za ruce a trny, které se přichytily na jeho roztrhané šortky, mu znemožňovaly jakýkoli pohyb. Z tváře mu kapal pot a zoufale se kroutil, aby se vyprostil z trnů, jež se mu zaryly hluboko do masa. Když jeden šlahoun povolil, další ho šlehl do tváře. Potlačil bolestný výkřik. Do úst se mu

hrnula krev, nicméně šplhal dál.

Za sebou slyšel Dawsona a Smitha 175, kterým se šlo lépe. Šli stopou, kterou vyšlapal, když se proklestil se tím nejhorším trním, kvůli čemuž měl tělo samý šrám a krev. Ale i takhle zničený pocítil pýchu, když zaslechl Smithova slova: "Mladý pán O'Sullivan je kavalír. Odnáší si za nás spoustu trnů."

Razil si cestu dál. Strčil nohu do díry ve skále a rukou se chytil za ostrou hranu pod vrcholem útesu, kterou měl přímo nad hlavou. Skála pod nohou se náhle utrhla. Ruka mu sklouzla a přímo na nehet mu dopadl kámen. Jakoby elektrická rána téměř nesnesitelné bolesti mu projela celým tělem. Ponořil obličej do písku a zakousl se do skály, aby nevykřikl bolestí.

Nakonec to dokázal. Před sebou jasně viděl hranu útesu zářící proti temně modré noční obloze. Zoufale se vydrápal nahoru a tam padl, ztěžka oddechuje. Krev mu crčela z tisíců ran všude po jeho zmučeném těle.

Mayne, následovaný po chvíli ostatními, se svalil vedle něj a společně zírali dopředu a snažili se prohlédnout inkoustovou temnotu.

"Na třech hodinách, pane," šeptl napjatě Smith 175, který z nich měl nejostřejší zrak. "Vypadá to jako malý stanový tábor."

"Vidím ho," přisvědčil Mayne. "Máš pravdu. Počítám tak půl tuctu stanů." Opatrně vstal a zatnul pěst velkou jako lopatu. "Vstávat!" poručil.

Než vydal další rozkaz, počkal, až se zvednou. "Většina z vás ovládá boj beze zbraně. Takže pokud se dostaneme do problémů, nepoužívejte zbraň, dokud to nebude nezbytně nutné. Sejměte ty parchanty rukama. A teď jdeme."

Opatrně, bezhlučně, se kradli kupředu v roztažené rojnici a směřovali k malému táboru v miskovité prohlubni na vrcholu útesu.

Když byli několik metrů od prvního stanu, Mayne se zastavil. "Vypadá to, jako by měli stráž. Táhle sedí chlap na židli před stanem."

Dawson naklonil hlavu na stranu. "Jo, a má zavřený voči. Slyším, jak ten blbec chrápe."

"To je jediné dobře," sykl Mayne. "Jdeme."

"Mám ho oddělat, pane?" zeptal se klidně Dawson.

"V pořádku. Běž," souhlasil Mayne.

Dawson se tiše přikrčil. Přitom se ve světle pŕlměsíce v jeho ruce něco stříbrně zalesklo. O'Sullivan zadržel dech. Velký gardista chtěl spící stráž zapíchnout. Dawson najednou zakopl a skoro upadl. Stihl to sice vyrovnat, škoda však už byla napáchána. Pomalu, téměř tupě, otevřel strážný oči. V jeho tváři, osvětlené stříbrným světlem, se objevilo překvapení, pak šok. Otevřel ústa a chystal se vykřiknout. Dawson se vrhl vpřed. Jedna velká ruka Němci zacpala ústa a zdusila poplašný výkřik. V příštím okamžiku, když se židle s mužem zhoupala dozadu, mu Dawson vrazil nůž mezi žebra.

Ozval se tlumený sten následovaný bublavým zasyčením, jak Dawson nůž vytáhl a znovu a pak ještě jednou bodl. Hned nato vstal a zamával na ostatní.

"Jdeme," sykl Mayne.

Nepotřebovali pobízet. Vyrázili kupředu, přikrčení až k zemi, připravení reagovat na případné potíže.

Ty přišly brzy. Z jednoho ze stanů se ozval poplašný výkřik.

"Do prdele!" zaklel Smith 175. "Už o nás ví."

Polonahý muž vyskákal ze stanu a snažil se nazout si pravou botu. O'Sullivan instinktivně vypálil. Muž chvíli tupě hleděl na rudé skvrny na svém tílku, jako by nedokázal pochopit, kde se mu tam vzaly. Pak padl obličejem na zem.

Výstřel zburcoval celý tábor. Rozlehly se výkřiky, vzteklé štěkání rozkazů. Muži začali vybíhat ze stanů a zmateně pobíhali kolem.

Příslušníci SAS věděli, že o své životy teď musí bojovat. Bez rozkazů zahájili palbu. Němci se v panice rozutekli; dva z nich zůstali ležet roztažení na písku v groteskních pozicích, jak je dostihla násilná smrt.

Rozptýlení do hloučků a pálice od boku se přehnali táborem. Tu a tam se Němci pokusili postavit na odpor, byli ovšem překvapení a většinou u sebe neměli zbraně. O'Sullivan v čele střílel doprava i doleva, zabíjel a mrzačil s chladným, vypočítavým hněvem.

Zpoza jednoho ze stanů vyběhl obrovitý Němec, ozbrojený sekáčkem na maso, a zuřivě rval. O'Sullivan byl zaskočen. Vytáhl svou osmatřicítku a stiskl spoušť. Jenže se nic nestalo.

Veliký Němec triumfálně vykřikl. Zvedl sekáček a chystal se ho zarazit do O'Sullivanovy nechráněné hlavy, ale Dawson byl rychlejší. "Z toho nic nebude," zvolal a hodil nůž. Němec ostře zaječel, vysokým a hysterickým hlasem jako žena. Třesoucími se prsty se snažil vytáhnout nůž ze své mohutné hrudi, ale už to nedokázal. Svalil se na zem, mrtvý dřív, než dopadl do písku.

"Díky, Dawsons," zařval O'Sullivan přes rameno. "Teď si zachránil prdel."

Opustili tábor, kde za sebou zanechali mrtvé a umírající Němce, a běželi do tmy

pláně pod nimi.

Kapitola 9

Panovalo horko jako v peci, přestože uběhlo teprve půl hodiny od rozednění. Nepodařilo se jim překročit frontu potmě, takže teď přeživší z Maynova komanda vytrvale šlapali v pekelném vedru. Vzduch se ani nepohnul. Neustále zastavovali a se zacloněnými očima pozorovali slunce. Vypadalo jako špinavá zahnědlá mince v blátě vesnické ulice. Všichni věděli, co to znamená. Blíží se další písečná bouře.

Mayne, stírající si pot z bronzové tváře a zabíjející mouchy, jež bzučely všude kolem, řekl: "Ta bouře je pro nás požehnání. Mohla by nám poskytnout krytí, jaké potřebujeme, abychom se dostali přes čaru k našim."

O'Sullivan to neřekl nahlas, ale pomyslel si, že to stejně tak pro ně může představovat nebezpečí. Uprostřed zuřící písečné bouře by mohli vrazit rovnou mezi německé pozice.

Bouře je dostihla o hodinu později. Právě obešli německé palebné postavení a nepřítel byl příliš zaneprázdněný palbou, aby je upozoroval, když propukla. Slunce náhle zmizelo a obloha zlověstně ztemněla. První nápor větru je zasáhl jako silný úder. Zastavili se a snažili se dýchat.

"To je ono," hulákal Mayne, když se den skoro proměnil v noc. "Všichni se držte opasku toho před váma. Já povedu, Bill půjde poslední."

Zařídili se podle jeho rozkazu, jak nejlépe dokázali. Ohnutí až k pasu se belhali kupředu, tápali ve vířícím písku jako slepci. Vítr se zuřivě rozběsnil, ječel a kvílel jak hysterická ženská. Všichni lapali po dechu, když je horký písek udeřil do tváře jako stěna pokrytá bodci. Otevřeli ústa, aby zařvali bolestí, ale vítr jim odtrhl výkřik od rozšklebených, kašlajících úst.

Dýchání se stalo nesmírně obtížným. Řvoucí vřava písku hrozila, že je zadusí. Vytí nad jejich hlavami zesílilo do příšerného žalozpěvu. Horký vítr letěl tisíce mil rozžhavenou Saharou, aby uchvátil své oběti. Teď šlehal a bičoval jejich těla, jako by někdo rozhodl, že nesmí uniknout. Znovu a znovu je srážel něčím, co jim připadalo jako gigantická pěst. O'Sullivan několikrát cítil, že chybí málo, aby ho vítr popadl a bezmocně vlácel pouští.

V jedné klidnější chvíli se mu zdálo, že přes své pískem pokryté pouštní brýle zahlédl cosi tmavšího než žlutý písek. Ale dřív než to dokázal identifikovat, udeřil na ně vítr s novou silou. Divoce vyl a skučel, jako by chtěl smést tyto smrtelníky z povrchu zemského za jejich troufalost vydat se do jeho žhnoucího království.

Pak, stejně náhle jako začala, bouře skončila. Divoký a strašidelný řev vystřídala jemná a slábnoucí dohra. Pak znovu nastal klid. Na poušť padlo těžké a děsivé ticho.

Mayne si ulehčeně vydechl a začal si oklepávat písek z košile. Ostatní si sundali brýle a otírali si tváře a jazykem objížděli vyprahlé rty, které proti pískové masce na obličejích měly barvu krve.

Smith 175 upozoroval nebezpečí jako první. "Proboha, pane," zvolal vyplašeně, "támhle je tank - německej tank, támhle."

"Cože?" vyštěkl O'Sullivan. Otočil se a podíval se směrem, kam Smith ukazoval. "Bože na nebi, máš pravdu!"

Jen několik metrů od nich stál Mark III, na boku zřetelný německý kříž, s nastartovaným motorem - v náhlém tichu ho slyšeli - ale se zavřenou věží.

"Jdeme," zareagoval pohotově, "ať ho dostaneme, než otevře poklop a zmerčí nás."

Rychle přeběhli k tanku, nervy napjaté jako struny, s napětím očekávali dávku z jeho kulometu, jestliže je Němci upozorují.

Když se dostali do jeho zákrytu, chvíli nevěděli, co dělat. Jak proniknou jeho pancířem? Pak dostal O'Sullivan nápad. "Zbyl někomu granát?" zašeptal naléhavě, protože věděl, že každou chvíli se posádka tanku musí pohnout.

"Mně, pane," řekl Dawson.

"Dej mi ho."

Spěšně si vzal vejcovitý granát, vyskočil na tank, vytáhl pojistku a poslal smrtelnou vajíčko dolů děla. Hned nato seskočil po bok obrněnce. Zalehl do písku. Ostatní se příkrčili a rukama si chránili obličej.

Zevnitř tanku byl tlumeně slyšet vztekly výkřik. Posádka nejspíš zaslechla, jak granát rachotí dolů hlavní. Ozvalo se chraplavé zapištění. Někdo otevřel poklop. Jenže to nestihl. Granát vybuchl. Ozval se pronikavý řev. Z částečně otevřeného poklopu se vyvalil úzký klín šedého kouře. V následujícím okamžiku se poklop otevřel úplně a vynořil se z něj muž se zčernalou tváří, jenž na půl cesty ven klesl, mrtvý nebo v bezvědomí.

Mayne neztrácel čas. "Jdeme, vytáhneme ty buzeranty. Tyhle kola - nebo pásy -

jsou teď naše." Bláznivě se zachechtal. "Zbytek tý zkruvený cesty pojedeme stylově. Ze šlapání už je mi zle."

O pět minut později už s vyděšeným řidičem od Afrikakorpsu u řízení poškozeného tanku jeli na východ a hltali vodu z přidělu německé posádky a ukusovali velké kusy jejich pikantního salámu. Za sebou na zčernalém písku zanechali zbytek posádky, mrtvé nebo v bezvědomí.

"Tomuhle říkám styl," chechtal se Smith 175, sedící vedle O'Sullivanova na zčernalé hlavni, a bafal ze zabavené cigarety. "Přísahám, že už nikdy nejdu pěšky."

S hvízdodem proti nim vyletěl bílý průrazný granát. O několik metrů minul a dopadl do písku za nimi. Poušť vybuchla ve vířící spršce kamení a písku. Německý řidič na svém místě zašlápl brzdy a zařval do interkomu: "Die schiessen, Herr Leutenant! Bitte was soll ich machen?"

O'Sullivan německy moc nerozuměl, ale to ani nemusel. Další střela vypálená z protitankového děla napravo od nich mu řekla vše, co potřeboval vědět. "Jsme v britských liniích," vykřikl naléhavě, když se k dělu přidal těžký kulomet.

"Seskočte dolů, hoši. A ruce dejte pěkně nad hlavu. Myslí, že jsme fricověj o překot se drápali ze stále se pohybujícího tanku a skákali do písku, zatímco německý řidič pokračoval v jízdě k britským liniím. Ne však dlouho. Ozvala se dutá rána, jak dopadl kov na kov. Mark III se okamžitě zastavil. Vzepjal se jako divoký kuň, když mu poprvé dají na hřbet sedlo, a dopadl zpět v moři plamenů. Řidič se ven nedostal.

"Chudák hajzl," prohlásil Smith 175 cynicky, když v řadě za sebou mířili k Britům, ruce pečlivě co nejvýš nad hlavou, "měl se naučit anglicky."

"Řekli nám, že na vás máme být připraveni - tedy na vás z SAS," řekl brigádní zpravodajský důstojník O'Sullivanovi a Maynovi, když seděli v jeho stanu a popíjeli whisky se sodou. Na frontě teď hřměly pro změnu německé zbraně a unavený, ale šťastný O'Sullivan pochopil, že britská ofenziva se definitivně zastavila. Brzy podniknou Němci protiútok. Pak začnou "dostihy do Benghází", jak to nazval Smith 175, a 8. armáda bude znovu ustupovat. Zakroutil hlavou a pomyslel si, že válka v poušti vypadá, jako by neměla nikdy skončit. Nikdo nevypadal, že by dokázal vyhrát.

"Vlastně jsme dostali rozkaz, abychom vás okamžitě poslali do Káhiry, když a pokud vůbec se objevíte," upřesnil major od rozvědky.

Mayne tiše hvízdal. "Káhira!" pronesl zasněně. "Zpátky do starých dobrých pajzlů."

Major si prohlédl Maynův špinavý, neoholený tvrdý obličej a říkal si, že by toho hromotluckého Ira nechtěl potkat sám v noci. Zavrtěl hlavou. "Obávám se, že nebudete mít příliš času na pajzly, Mayne. Chystá se velká operace a vaše parta - ehm - SASš pořád si na tu zkratku nemůžu zvyknoutš"

"Přiroste vám k srdci, pane," prohlásil s úsměvem Mayne a dopřál si další mohutný lok whisky.

"Jsem si tím jist," souhlasil zpravodajec a stěny stanu se prohnuly dovnitř a ven při výbuchu britské odvetné palby. Venku všude rachotily tanky. Němci zřejmě zahájili místní protiútok. "Každopádně," zvýšil hlas, aby ho bylo slyšet, "je vás naléhavě potřeba pro novou operaci."

"O co jde?" chtěl vědět O'Sullivan. "Můžete nám to vysvětlit, pane?"

"Obávám se, že ne. Je to všechno hrr-hrr a na nejvyšší úrovni. Spadá to přímo pod generála." Měl na mysli Auchinlecka. "Můžu vám jediné říct, že máte co nejdříve táhnout do Káhiry."

"Komu máme podat hlášení, pane?" tázal se Mayne, když dopil sklenici a smutně pošilhával po láhvi na stolku.

Major jeho pohled ignoroval. Pokud to půjde dál tím stylem jako dnes, bude brzy potřebovat hodně whisky. Nechtěl jí plýtvat pro nenasytého Ira. "Budete se hlásit na vrchním velitelství a zprávu podáte veliteli 11. skotského komanda."

"Cože?" vybuchl Mayne a napůl se zvedl ze stoličky. "Co jste to říkal, pane?"

Major na něj zmateně hleděl. "Veliteli 11. skotského komanda, přesněji podplukovníku Keyesovi." Zhlédl pohled velkého Ira a dodal: "Proč, vy ho znáte?"

"Jo, znám ho," zaskřípal zuby Mayne.

Vedle sedící O'Sullivan pozoroval Paddyho zuřivý výraz a vzpomněl si, že když ho poprvé potkal v baru Shepheard, vedli ho dva ozbrojení důstojníci a byla na něj uvalena vazba za to, že Keyese udeřil a že ho vyhnal z jídelny obnaženým bodákem.

"Tušíte, proč nás povolali?" otázel se O'Sullivan, ovšem poslední slova otázky utonula v rachotu těžkého kulometu poblíž a vzteklém hlasu křičícím: "Ti buzeranti se prolomiliš stahujeme se, chlapi!"

Major od rozvědky popadl svou helmu a pak si ještě vzpomněl na láhev whisky na stole. "Myslím, že čas pro povídání skončil. Zdá se mi, že je čas vzít roha. Pojďme, rychle!"

O'Sullivan kroutil hlavou. Rommel, Liška pouště, znovu prolamuje frontu. A tak běžel s ostatními, zatímco za nimi se hroutila britská fronta a průlomem se hrnuly panzery.

Část druhá - Nezdár

Když pronikáte do chatrče plné nepřátelských vojáků, musíte dodržet postup nacvičovaný pro takovéto situace. Zastřelte první osobu, která se pohne, nepřítele nebo kohokoli. Jeho mozek se vzpamatoval ze šoku, že vás tam vidí se zbraní v ruce. Opět přemýšlí, a proto je pro vás nebezpečný. Pak musíte zastřelit osobu, která je nejbližší k vám, protože je v nejvýhodnější pozici, aby vám způsobila potíže. S ostatními se vypořádejte, jak uznáte za vhodné.

ze slavných výroků Paddyho Mayna

Kapitola 1

"Vládne tady jedna velká panika," prohlásil Stirling, když opustili domorodá předměstí Káhiry s napůl vyhladovělými psy, žebráky skučícími o bakšiš a bosými dětmi slepými od bilharzie a vjeli do evropské čtvrti.

Všude okolo nosili Evropané těžké kufry ke svým autům. Šoféři netrpělivě troubili. Ztrápené matky a chůvy utěšovaly nebo plísnily děti, z nichž mnoho plakalo. Všichni se připravovali na odjezd do bezpečí Palestiny. Štábní důstojníci doprovázeli své elegantní manželky nebo milenky k daimlerům, které je odvezly na hlavní nádraží, kde v pražícím slunci již netrpělivě čekaly stovky lidí a vysmívali se Egyptanům, jimž bylo jasné, že prchají před Rommelem.

"Zasraný podělaný civilové," šklebil se rozladěně Mayne, když se jejich džíp proplétal zpanikařeným davem. "Už hodili do ringu ručník. Zbabělci."

O'Sullivan se zakřenil. Velkého Ira opravdu nikdo nemůže nařknout ze zbabělosti. Pravděpodobně by šel dobrovolně bojovat proti Afrikakorpsu i s jednou rukou, kdyby ho někdo požádal. Pokud věděl, jediné, čeho se Paddy bál, bylo pomýšlení na brzké setkání s jeho starým velícím důstojníkem - a Stirling ho předem varoval: "Paddy, chci, aby ses choval, jak nejlépe dokážeš. Pamatuj, že nejsme placeni, abychom bojovali proti sobě navzájem. Platí nás, že bojujeme proti fricům. Vtluč si to do palice." Na Maynově straně nenastala žádná reakce.

Smith 175 za volantem džípu zastavil, aby nechal projít zástup Australanů mířících na frontu. Ti byli jako obvykle opilí a vyřvávali urážky na civilisty i na Egyptany. Věděli, že jejich život "v písku" bude krátký a drsný. Nevadilo jim to. Když spatřili tři důstojníky v džípu, zahalekali: "Nazdárek, Angláni! Doufáme, že máte pořádný boty. Abyste mohli rychle utíkat." Mayne zrudl a napůl se zvedl, zatínaje své hromotlucce pěsti. "Vy drzí australský sráčiš"

"Sedni si, proboha," nařídil Stirling a položil mu ruku na rameno. V téže chvíli Egyptan v ošuntělém evropském obleku zamířil ke stojícímu džípu. Pozvedl cigaretu a lámanou angličtinou řekl: "Mít oheň pro cigareta? Anglický džentlmeni?"

"Co sakra?" ozval se O'Sullivan. Pak si však všiml, že tlustý civilista upřeně hledí na jeho odznak. Ani ho nenapadlo hledat sirky. "Hej, jak se jmenuješ?" Nadzvedl se, aby si ho přitáhl, ale než to stačil učinit, byl muž pryč. Ztratil se v davu.

Chvilí seděl ponořen v myšlenkách, a když se džíp rozjížděl, řekl: "Viděl jste to, pane?"

"Co?" tázal se Stirling.

"Domorodec po mně chtěl oheň, ale myslím, že o to mu vůbec nešlo. Chtěl vidět odznak na mé čepici. Proto přišel."

Stirling si hryzal spodní ret. "Můžeš mít klidně pravdu. Káhira je plná německých agentů a sympatizantů a teď už Hunové budou vědět, že jsme jediná výsadková jednotka na Středním východě. Ano, Bille, vypadá to, že už nás hledají." Pokrčil rameny. "Myslím, že s tím nic nenaděláme. Dobrá, Dawsons, pokračujte."

Za deset minut dorazili k vrchnímu velitelství. Když seděli ve velké čekárně s vysokými stropy, pochopili, že i velitelství je v zajetí strachu a napětí. Spojky pokryté pouštním prachem spěšně přicházely a odcházely. Mladí štábní důstojníci s ustaranými tvářemi a tlustými složkami pod paží chodili sem a tam. Telefony neustále zvonily. A z otevřených dveří protějšší kanceláře byl slyšet rozzlobený hlas: "Musíte tam dostat celý prapor najednou. Pokud ne, bůh ví, co

se stane s frontou. V tuhle chvíli se držíme jen silou vůle."

"Typický štábní krysa," opovržlivě odfrkl Mayne. "Mají v kalhotách, sotva zaslechnou výstřel."

"Drž hubu, Paddy," okřikl ho Stirling. "Za chvíli nás popadnou za uši a vyhodí ven."

"Pánové z -- ehm - Special Air Service?" tázal se kultivovaný hlas.

Rozhlédli se kolem. Hlas patřil příjemnému mladému důstojníkovi v bezvadně padnoucí gabardénové uniformě.

Na Maynově tváři se usadil úšklebek. Neřekl nic, O'Sullivanovi však bylo jasné, co si myslí: typická štábní krysa, zašitá v káhiře a užívající si.

"Generál vás přijme. Může vám však věnovat pouze pět minut. Poté vás v místnosti číslo 101 očekává plukovník Keyes z 11. komanda, aby vám dal podrobnější instruktáž."

Rychle se všichni tři zvedli na nohy a následovali elegantního mladého důstojníka dolů chodbou ke dveřím, u kterých stál strážný s nasazeným bodákem, jako by napůl očekával, že bude muset každou chvíli bránit generálův život.

Štábní důstojník zaklepal.

"Dále," ozval se hluboký hlas a oni vešli.

Za stolem seděl velmi vysoký důstojník, vypadal velice uhlazeně a velice anglicky a na tváři se mu rýsovaly dlouhé ustarané vrásky. Zasalutovali. Dal jim pohov. Mírně se na ně usmál a dodal: "Obávám se, že nemám příliš času. V tuto chvíli na mě poněkud doléhá krize. Ale vás jsem chtěl opravdu vidět." Jeho nenápadný úsměv se vytratil. "Přiznám se upřímně, Stirlingu, že se mi ta operace nelíbí," obrátil se přímo k šéfovi SAS. "Není to - ehm - zrovna fér, ale přišlo to osobně od pana Churchilla. Tvrdí, že je to jediný způsob, jak zastavit rozpad na středním východě, a co on řekne, obávám se, platí."

"Co je to za operaci, pane?" zeptal se bez ostychu Paddy Mayne.

Auk se na něj podíval, jako by ho chtěl pokárat, ale neudělal to. Místo toho řekl: "No, myslím, že se to dozvíte včas. Vy a lidé z LRDG budete zajišťovat podporu vybraným mužům z 11. komanda plukovníka Keyese." Odmítl se, jako by se to zdráhal vyslovit nahlas. "Jedná se o to, že plukovník Keyes má zajmout generála Rommela."

O'Sullivan zalapal po dechu a Mayne po něm střelil významným pohledem.

"A pokud ho nebudou moci zajmout," Auk se trochu zachvěl, "mají si s tím poradit jinak. Premiér vyslovil souhlas."

"Myslíte zabít ho?" vyhrkl neurvale Mayne.

Auchinleck náhle vypadal nešťastně. "Ano," zakoktal, "myslím, že tak je to myšleno. Není to nejčistější, ale premiér si zřejmě myslí, že pokud bude Rommel - ehm - vyřízen, Afrikakorps ztratí srdce."

O'Sullivan cítil s velitelem. Byl to nejspíš velmi slušný muž ze staré školy, který nesnesl pomýšlení na atentát.

Ale jestliže Auchinleck tu myšlenku nenáviděl, Stirling nikoli. Řekl: "Myslím, že tak se na to musí, pane, mohu-li být tak smělý. Když se postaráme o Rommela, nejenže to zdecimuje Afrikakorps, ale také povzbudí naše chlapce. Ve věcech ohledně téhle "Lišky pouště" už jsme toho zkusili tolik. Ten chlap se stal pro naše vojáky legendou. Je čas přistříhnout Němcům křídla."

"Myslím, že máte pravdu, Stirlingu," řekl Auk, ale O'Sullivan si byl jist, že si to nemyslí. "Dobrá tedy, už vás nebudu zdržovat. Promluvte si s plukovníkem Keyesem."

Když se zvedli a zasalutovali, vrhl O'Sullivan bleskový pohled na Mayna a z jeho výrazu poznal, že setkání s Keyesem je to poslední, co si přeje.

Plukovník Keyes a někteří z jeho důstojníků 11. komanda na ně již čekali v místnosti 101. Plukovník byl vysoký, velmi štíhlý muž s tváří umrlce, horní ret mu zdobil malý knírek, jakoby namalovaný tužkou. Stirling zasalutoval a představil své společníky: "Poručíci O'Sullivan a Mayne, pane."

Keyes potřásl O'Sullivanovi rukou, ale Maynovu ruku odmítl. "Už jsme se setkali," poznamenal chladně.

"A teď," obrátil rychle hovor jinam, "pojďme do práce." Otočil se a ukázal na velkou mapu středomořského pobřeží pověšenou na stojanu za ním. "Náš plán, jak už jste slyšeli, je unést nebo zabít generála Rommela."

O'Sullivan si říkal, že plukovník rozhodně neslovíčkaří. Jde rovnou k věci.

"Čtyři oddíly commandos přiveze ponorka sem do Džezchem-el-Dželb. Jeden oddíl pod mým velením zamíří k domu v Sídí Rafa, jak to nazývají Egypťané, či podle Italů Beda Littorio, kde pravděpodobně sídlí Rommel. Ostatní tři skupiny vyřadí z činnosti telefony i ostatní komunikace Italů v celé oblasti. Úkolem je zablokovat oblast Beda Littorie, dokud nebudeme daleko pryč."

Než pokračoval, nechal informaci chvíli působit. "A teď, námořnictvo nemůže riskovat ponorky, které nás dostanou na místo, aby nás také dostaly pryč za

denního světla. Bude tam nejspíš spousta německých lodí a letadel. Takže musíme uniknout po souši." Přísně se podíval na Stirlinga a Steele, který právě přišel. "Tehdy bude řada na LRDG aš jak že si to říkáte?" pohlédl na Stirlinga. Stirling se zamračil. Věděl, že Keyes název jeho jednotky zná. Byla to záměrná provokace. "Special Air Service," zavrčel. O'Sullivan doslova cítil narůstající vztek Paddyho Mayna. Modlil se, aby se Ir nepřestal ovládat. To by znamenalo katastrofu.

"Ano, jistě. Takže půjdeme pěšky na místo setkání v poušti, řekněme nějakých deset mil od Rommelova hlavního stanu, kde budete čekat vy, majore Steele. Nechám na vás, abyste vybral místo setkání."

Steele přikývl, že rozumí.

Keyes se otočil ke Stirlingovi. "Vaši muži nás budou krýt mezi Beda Littorio a místem setkání s majorem Steelem. Budeme pouze lehce ozbrojeni a domnívám se, že než se vypořádáme s Rommelem a italskými komunikacemi, nezbude nám skoro žádné střelivo. Od té doby budeme závislí na vás. Je to jasné?"

"Naprosto, pane," odpověděl Stirling chladně a O'Sullivan poznal, že mezi důstojníky vzrůstá napětí. Každý z nich buduje své vlastní impérium. Keyesovi je nakonec teprve čtyřicet a už je podplukovníkem. Fakt, že Mayne je členem Stirlingovy nové jednotky, ani jednomu z nich také příliš nepomáhá, pomyslel si.

"V pořádku. Takže, pánové, nemám, co bych k tomu dodal. Nyní se rozdělíme do skupin a každý zahájí vlastní plánování. Ale než začneme, nechte mě zdůraznit jednu věc." Přísně pohlédl na Mayna. "Všechno závisí na týmové práci. Pokud chceme uspět, musí všechno klapat. V téhle operaci není místo pro primadony."

Mayne zrudl potlačovanou zlostí. O'Sullivan už velkého Ira nesledoval. Jeho pohled se upíral na plukovníka Keyese, protože v jeho tváři zahlédl něco, co ještě neviděl. Keyes chce Mayna zabít.

Kapitola 2

"Jdu ven, trochu ze pobavit," prohlásil Mayne, když odešli z velitelství. Plánování operace jim zabralo většinu dne a teď už byl skoro večer. Slunce se sklánělo nad Nílem a všude se rozsvěcovala světla. Ulice byly zaplněné večerním provozem a chraplavým hrdebním hlasem pouličních prodáváčů a žebráků.

"Potřebuju spláchnout pachut' toho hajzla Keyese."

O'Sullivan se zamračil. Věděl, co Paddy míní. Po celou dobu plánovací schůzky bylo ve vzduchu napětí. Keyes byl samé "já" a Stirling ani Mayne si na to nedokázali zvyknout. Major Steele byl dvakrát nucen zasáhnout a zklidnit situaci.

"A co ty, Bille?" optal se Paddy. "Jdeš se taky opít?"

O'Sullivan zavrtěl hlavou. "Ne, díky, Paddy. Dám si jen drink v Shepheardu.

Nezapomeň, že před svítáním odjíždíme zpátky do oázy."

Mayne pokrčil rameny. "Dělej, jak myslíš, Bille. Já se jdu namazat. Tak zatím."

Rozrážel zástup důstojníků, vycházejících z vrchního velitelství, a nebral ohledy na jejich hodnost.

O'Sullivan se lehce ušklíbl a řekl si, že Paddy Mayne je podivín. O nic a o nikoho se nestará.

V Shepheardu bylo přeplněno. O'Sullivan se protlačil skupinkou opilých australských vojáků civících na chodbě do prázdna, šilhavých pasáků volajících: "Kapitáne, kapitáne, chcete mou sestru? Dole je růžová jako poctivá běloška," a žebráků natahujících vychrtlé černé paže v prosbě o minci, a našel místo, kde popíjeli důstojníci ze štábu v elegantních uniformách, muži z pouště v ošuntělých košilích a šortkách a dovolenkáři v přiléhavých jezdeckých kombinézách. Probojoval se k dlouhému baru a poručil si slazenou whisky s mátou. Když dostal první drink, přišlo mu divné, že tu všichni pijí totéž, co on, protože měl tento nápoj za velmi americký, ale jeden starší důstojník mu to vysvětlil: "Byl to oblíbený nápoj Nelsona. Pije se tady od doby, kdy zde zvítězil v Nílské bitvě." O'Sullivan přemítal, jestli historka odpovídá pravdě nebo ne. Je ovšem pravda, že při každé příležitosti všichni v Shepheardu pijí slazenou whisky s mátou.

Vzal nápoj do ruky a opatrně usrkával. Užíval si jeho chladu po celodenním horku, opustil tlačení na baru a hledal místo, kde by si sedl.

"Tady, poručíku," zaslechl poblíž ženský hlas s jemným přízvukem.

Otočil se. Usmívala se na něj opravdu překrásná žena a svou elegantní rukou klepala na volnou židli vedle sebe.

"Myslíte mě?" tážal se trochu zaražen.

Ženě bylo snad třicet, ale rozhodně stála za pohled: pečlivě upravená a nalíčená, s tmavými vlasy a nádhernou postavou, oděná v nákladných hedvábných šatech. Kouřila tureckou cigaretu silně neparfémovanou sladkou vůní, zasazenou do dlouhé špičky ze slonoviny. Znovu poklepala na prázdnou židli a tmavýma očima

plnýma příslibu se na něj usmála.

O'Sullivan polkl. Byla to jedna z prvotřídních šlapek, jež pracují po barech, jako je Shephard, nebo žena nějakého vysokého důstojníka hledající trochu zábavy? Nevěděl. Ale nestávalo se každý den, aby obyčejný podporučík dostal takovou šanci. Takže k ní zamířil. Lehce, i když poněkud nervózně se před ní uklonil a cítil se při tom trochu jako šašek a představil se: "Poručík Bill O'Sullivan. Ale můžete mi říkat Bille, jestli chcete."

"Takže Bille," řekla se svým nádherným anglickým přízvukem a povzbudivě mu podala ruku, "mně můžete říkat Yvonne." Když se k němu naklonila, ucítil závan drahého parfému a řekl si, že tohle nemůže být štetka. Prostitutky si nevydělají tolik, aby si mohly koupit takový parfém. Ale kdo tedy byla?

Skoro jako by mu četla myšlenky, se smíchem řekla: "Jsem vdaná. Ale manžel je pryč, v poušti. Je vlastně už dlouho pryč, hodně dlouho," střítila po něm významným pohledem a on si přiznal, že ho naprosto dostala. Cítil, že se mu zrychluje tep a stahují slabiny. Podíval se na její sklenici, jež byla skoro prázdná. "Mohu vám objednat další drink?" zeptal se.

"Ne, díky. Je tady strašný hluk. Ale až dopijete, pozvu na drink já vás. U mě v bytě. Myslím, že tam to bude o hodně příjemnější, bez tolika hrubých, hlasitých mužů. Co říkáte?"

O'Sullivanova ruka se lehce třásla vzrušením, když zvedal sklenici a dal si rychlý doušek. "To od vás bude velmi milé," řekl a skoro svůj hlas nepoznal.

"Není těžké být milá," zdůraznila to slovo mrknutím dlouhými řasami, "k takovým statečným chlapcům jako vy. Po všem strádání, kterým trpíte v poušti, si zasloužíte být hýčkáni."

"Ehm, děkuji vám," zakoktal a krátkými rychlými doušky dopil svůj drink, zatímco ona na něj povzbudivě hleděla, jako by se už nemohla dočkat, až na něj bude "milá"

Bydlela v elegantním bloku v Sharíja Nabatat na ostrově Zamalek. Nábytek nepředstavovaly obvyklé primitivní kousky Made in Egypt, nýbrž solidní evropská práce, a v domě bylo i služebnictvo. Ale když si služebná vzala její šálu a sluha Ahmed v bílé róbě s širokými rukávy a vínovém turbanu přinesl láhev šampaňského ve stříbrném kbelíku s ledem, propustila je.

"Chovej se jako doma," vybídla ho. "Jestli chceš, můžeš se tu porozhlédnout. Z balkónu je nádherný výhled na město. Máš-li chuť, otevři šampaňské. Za minutku jsem zpátky." A odešla do místnosti, kterou považoval za její ložnici. Bezcílně se procházel po bytě. Chvilí hleděl ven na Nil, na jehož lepkavé hladině se odrážela červená, zelená a bílá světla budov a aut. Káhira totiž nebyla zatemněná. Němci nechtěli pobouřit Egyptany, z nichž mnoho, obzvláště vzdělaná třída, je podporovala a vzhlížela k nim jako k osvoboditelům.

Vrátil se dovnitř a procházel místností, prohlížel si množství fotografií zdobících stěny. Většinou na nich byla Yvonne: v přiléhavém bílém koupacím obleku na lehátku u bazénu ve sportovním klubu Gezira, v elegantních večerních šatech na večeri v Shephardu, na závodisti na ostrově Zamalek, pózující ve velkém měkkém klobouku a květinových šatech, s dalekohledem u očí. Yvonne jistě patřila k nejbohatším kruhům v Káhiře.

Jenže kdo je sakra její manžel? O'Sullivan se cítil poněkud frustrován. Dál si prohlížel fotografie a zvenku sem nedoléhal žádný zvuk kromě tichého šplouchání vody.

Náhle se zastavil. Hleděl na snímek Yvonne v plážovém obleku, se zářivým pohledem a sklenkou v ruce. Tentokrát ho však nezaujal její dokonalý úsměv, ani velká nadra vystupující zpod tenkého hedvábí, nýbrž vysoký muž, stojící ochranně blízko ní, opálenou ruku okolo jejího pasu. Byl to černoš a měl zjizvenou tvář, jakou viděl u súdánských vojáků.

Překvapila ho. Když neslyšně otevřela dveře a viděla, jak civí na fotografii, řekla prostě: "Můj manžel. Generál."

Otočil se a překvapením polkl. Měla na sobě hedvábnou noční košili z hlubokým výstřihem, která nádherně odhalovala všechny oblíny jejího úžasného těla.

Zachytila jeho pohled a jemně se usmála. "Líbí se ti to?"

"Teda hrome! Jistěže!"

"I to uvnitř?" dodala trošičku lstivě.

"Jistěš samozřejmě," dusil se a červenal a cítil obrovské vzrušení.

"Tak pojď a dej mi pus, abys dokázal, že si mě opravdu vážíš."

Už se nedokázal ovládat. Popadl ji a neurvale ji k sobě přitiskl. Cítil, jak se její nadra přitiskla na jeho hrud, a rychle a přerývaně dýchal. Dychtivě přísál své rty na její. Její jazyk vklouzl do jeho úst a on se rozechvěl rozkoší. Pak se vyprostila z jeho objetí a jemně ho odstrčila. "Jsi trošku neslušný hoch, víš?" dráždila ho. "Teď buď zlatíčko a otevři bublinky. Máme pro sebe celou noc, nebo ne?"

O'Sullivanovy sexuální zkušenosti byly omezené. Jedna prostitutka v Liverpoolu, než se nalodili. Chtěl přijít o panictví, než odjede za moře. Pak třídní dovolená v Káhiře strávená s šerednou sestrou z nemocnice, která mu nedovolila, aby ji viděl nahou, a tři dny před tím, než šli spolu do postele, ho suše upozornila: "Nechci žádnou špínu. Znáš vás muže-prasata a vaše nestydaté triky. Jen počestné milování, rozumíš?"

A ještě arabskou šlapku v Alexandrii, když jel do přístavu vyzvednout pro pluk nové nákladáky. Čtyři dny se pak bál, jestli od ní nechytí nějakou pohlavní chorobu.

Teď však konečně poprvé zažíval opravdové milování takové intenzity, o níž ani nesnil. Chvilí byla lascivní a obscénní. Přimáčkla své měkké nahé tělo k jeho, vášnivě nabízela své bradavky, aby je líbal, a chraplavě šeptala: "Chceš mě šoustat, že jo? Ale nejdřív je musíš líbat, sát a hodně dlouho si s nimi hrát." Jindy byla přímo zuřivá, v měkkém červeném světle se její potem zbrocená tvář zdála zkřivená, když sténala a křičela a její rudé nehty se zarývaly do jeho hýždí, jak do ní znovu a znovu pronikal.

Jednou se probudil z drímoty a slyšel ji tiše vzlykat. Ale její smutek netrval dlouho. Chvilí nato už svým růžovým jazykem olizovala jeho ucho, zatímco její šikovná drobná ruka zpracovávala jeho ochablý orgán, a vědoucne šeptala: "Vím, že to chceš znovuš pořád nemáš dost, co?"

A neměl.

Probudila ho v pět ráno. Slunce se právě na východě vyhouplo nad horizont a barvilo oblohu krvavou červení. Byla už vykoupaná a nalíčená a vedle postele položila stříbrný tác s šálkem turecké kávy a talíř s čerstvými croissanty. Lehce ho políbila na ústa, a když zívál a rukama si projížděl rozčuchané vlasy, řekla: "Dobré ráno. Bille, můj řidič tě odveze na velitelství. Auto už čeká. Nejdřív se najež a napij. Bojím se, že jsi zaspal snídani." Ztlumila hlas a zaculila se: "Doufám, že jsem ti za to stála."

"Samozřejmě," odpověděl galantně a sáhl po ní. Uhnula před ním a nadra se jí pod tenkou bílou látkou hedvábných šatů úchvatně zahoupala.

"Dost už," řekla. "Musíš jít a bojovat ve velké válce. Na milování není čas." Na chvíli opustila uštěpačný tón. "Ale budeš opatrný, Bille, viď? Nechci, aby se ti něco stalo." Z nějakého důvodu, který O'Sullivan nechápal, se přitom podívala na portrét sebe a manžela.

O chvíli později ho v ranním chladu políbila na rozloučenou. "Doufám, že tentokrát nebudeš muset skákat z letadla. Říkali mi, že je to pekelně nebezpečné."

"Uvidíme se ještě?" tázal se naléhavě a nevnímal její poznámku.

"Jistě, jistě," řekla. "Ale teď musíš jít. Ahmede?"

"Iewa Ta'ala, madam."

Řidič plynule odlepil velký packard od obrubníku a zamířil k mostu. O'Sullivan se ještě rychle ohlédl malým zadním okénkem, jenže Yvonne už zašla zpět do domu. Možná na ni bylo příliš chladno, když měla na sobě jen tenkou košilku.

Teprve když se blížili k velitelství, uvědomil si její poznámku o skákání. Cože to říkala? Doufám, že tentokrát nebudeš muset skákat z letadla. Zamračil se, zmatený. Proč říkala "tentokrát"? Pak minuli strážné, kteří se postavili do pozoru a zasalutovali, a když jim pozdrav vracel, téměř okamžitě na to zapomněl.

Kapitola 3

"Přišel pavouk, sedl si vedle ní, švihnul svou starou bazukou a řekl tato slovaš" zpíval monotónně Dawson za volantem džípu, kodrcajícího a poskakujícího na hrbolaté pouštní silnici. "švelké koule, malé koule, koule jako tvoje hlava, dej jim rytmus a hoď je přes hlavuš"

Vedle něj v ranním horku sklesle seděli tři důstojníci, každý uzavřen do svých vlastních myšlenek. O'Sullivan měl hlavu plnou vzrušující noci s Yvonne, jeho mysl byla rozbouřená a říkal si, že tohle nikdy předtím nezažil. Když někdy v půli noci cítil, že už dál nemůže, vzala jeho povadlý úd jemně do úst, a když opět ztvrdl, zasunula ho mezi zvlhlé pysky vagíny. Chvilí se na něm pohybovala, a když to chtěl do ní vypustit, nenechala ho. Třela ho dál mezi svými stehny, až si myslel, že to nepřežije. Až pak mu dovolila do ní vstoupit a on explodoval a celé tělo se mu chvělo.

Zatrásl hlavou a přinutil se na ni nemyslet. Cítil, že kdyby pokračoval, znovu by se vzrušil, což by mohlo působit trapně. Otočil se k Paddymu Maynovi, který seděl vedle něj a jehož vráscitá tvář se kabonila. "Myslíš na ně, Paddy?"

"Cože?" zabručel Ir a pak dodal, "Ani ne. Jen se mi honilo hlavou, že se mi nelíbí celý ten humbuk kolem Rommela a způsob, jakým to chce Keyes provést. On zůstane středem pozornosti a o nás nepadne ani slovo. Jenom mu zatraceně jistíme

boky." Vztekla si odplivl přes postranici džípu.

Stirling, který seděl vedle Dawsona, začínajícího druhou sloku své sprosté odrhovačky "mám pár nádherných kokosů, mám pár nádherných koulí", vyštěkl: "Buďte už sakra zticha, Dawsons. Prosím."

Smith 175, jedoucí před nimi v novém džípu, který vezli do oázy, zpomalil. Přes silnici stála jakási barikáda a u ní ozbrojení egyptští policisté a vojáci.

"Paddy, myslím, že nemáš pravdu. Souhlasím s tebou, že Keyes ze sebe chce udělat hrdinu, ale pokud to zvládne, i my získáme část jeho slávy. A po našem fiasku úspěch nutně potřebujemeš" Zarazil se a zíral opět dopředu. "Hej, co se děje? Smithovi poručili vystoupit z džípu."

"Ty drží egyptský hajzlové," odfrkl Dawson. "To si k mému kámošovi nesmí dovolit. Egyptani ne."

O'Sullivan vrhl rychlý pohled dopředu přes Dawsonovo rameno. První džíp zastavil a statný egyptský policista se třemi seržantskými pruhu na rukávě poručil Smithovi 175 vystoupit a výhrůžně na něj mířil puškou. O'Sullivan automaticky rozepnul přezku pouzdra na pistoli a ujistil se, že jeho osmatřicítka je natažena. Měl zlověstný pocit, že se tu děje něco podezřelého. Egyptská policie a armáda se obvykle držela od britských vojáků stranou. Bylo víc než pravděpodobné, že pokud by Briti obtěžovali, dostali by nakopáno, obzvláště pokud pokud se podobná situace odehrávala v poušti.

Stirling měl evidentně tentýž pocit, poněvadž řekl: "Ani trochu se mi to nelíbí, chlapci. Nezdá se mi, že by něco zkoušeli, pokud by neměli alespoň čtyřnásobnou převahu. Dawson tam zastavil, takže se podíváme, o co jim jde."

Dawson zabrzdil a tvář mu rudla potlačovaným vztekem. Stirling vedle něj vystrčil hlavu kupředu, zatímco dva Egyptané prohledávali Smitha projížděním rukama dolů a nahoru po jeho těle, zatímco je seržant jistil namířenou puškou. Ostatní mávali na stojící džíp, aby přijel k nim. Zcela jistě by byli podrobeni těmž.

"Co je to za nehoráznou drzost," běsnil Paddy Mayne a vztekla zatínal pěsti.

"Jaký mají sakra právo nás zastavovat? Dyť si proboha nedokážou probíjet ani cestu ven z mokrého papírového pytlíku."

"Dawsons, jeďte k nim, ale pomalu. Bille, ty se schovej za bočníci. Budeme předstírat, že před nimi padáme na kolena. Až zastavíme, vytáhneš pistoli. Pokud na nás budou něco zkoušet, tak je provrtáš."

"Rozkaz." O'Sullivan věděl, co má dělat. Skryt před zraky Egyptanů rozložitými těly Dawsona a Stirlinga, přešel záď džípu. Jednou rukou se přidržoval rezervy a v druhé trmal revolver.

Dawson se hlemýžďím tempem rozjel. O'Sullivan napjatě čekal, až se bude moci vrhnout do akce. Seržant před nimi, spokojen, že Smith 175 není ozbrojen, si prohlížel jeho modrobílá parašutistická křídélka našitá na rameni khaki košile a zadrmočil něco v rychlé arabštině.

"Zdá se mi," sykl Stirling, "že si nás vybrali právě proto, že jsme parašutisté, možná dokonce proto, že patříme k SAS." Zamyšleně si sál horní ret. "Skoro jako by věděli, že pojedeme dnes ráno touhle silnicí." Aniž spustil oči z Egyptanů vpředu, zvolal: "Už tam skoro jsme. Bille, připrav se. Víš, co máš dělat."

O'Sullivan zatnul zuby a připravil se na to, co mělo přijít. Džíp pomalu zastavil. Velký seržant jim věnoval široký zářivý úsměv. "Všichni páně Stirlingovi chlapci. Už na vás čekáme."

O'Sullivan za zadkem džípu slyšel ta slova celkem zřetelně. Instinktivně poznal, že se dostali do pastí. Nezbyval čas na otázky, na slova. Bylo třeba činit. Ještě než se Stirling začal soukat z džípu, seskočil do písku a odtud, skryt za vozem, vypálil.

Drobný muž v khaki uniformě na kraji hloučku Egyptanů zaúpěl a chytil se za rameno, z něhož proudem vytryskla jasně červená krev. O'Sullivan znovu vystřelil a další z Egyptanů se skácel.

V téže chvíli vytáhli Stirling a Mayne své pistole. "Ihned odhoďte zbraně," vyštěkl Stirling ostře na překvapené a vylekané Egyptany. "No tak pohyb, dělejte!"

Všichni až na seržanta hbitě učinili, jak poručil. Ten se zdráhal sklonit pušku, již stále mířil na hrud Smitha 175. Paddy Mayne reagoval okamžitě. Vyskočil z džípu. Jednou velkou rukou popadl hlavě seržantovy pušky. Druhou zasadil drtivou ránu do jeho obličeje, kterou by ho byl srazil na zem, pokud by se stále nedržel pušky. Seržantův nos se se slyšitelným zapraskáním zlomil. Z roztráštěných nozder mu vytryskla krev. "Teď už to zahodíš?" zařval Mayne a oči mu plály.

Egyptan nechal pušku padnout do písku. Zavrával dozadu, lehce skučel, rukama si držel rozbitý nos a skrz prsty mu prosakovala krev.

Dawson vylezl z džípu a prohlížel si hlouček schlíplých Egyptanů. "Pěkně se nám

to otočilo, pane," řekl ke Stirlingovi. "Co si o tom myslíte? Proč nás zastavovali?"

Stirling přísně pohlédl na zmláceného seržanta. "Vy mluvíte anglicky. Kdo vám poručil nás zastavit? A proč?"

"Efendi," těžce zakvílel seržant, "věřte mi. Bimbashi mi poručili vás tady zastavit."

"Drž hubu, ty blbče," štěkl tenký kultivovaný hlas.

Stirling střelil pohledem do hloučku pokořených a vyděšených Egyptanů a všiml si mluvčího. Byl to také policista, ale nekrčil se jako ostatní. Zbraň sice zahodil, ale tvář měl tvrdou a jeho oči při pohledu na Stirlinga zuřivě blýskaly. "Vy pojdte sem," poručil mu Stirling.

Chvilí to vypadalo, že se ten muž odmítne hnout. Dawson neváhal. Nakopl ho, až klopýtl a padl na kolena u Stirlingových nohou.

"Kdo jste?" ptal se Stirling, zatímco O'Sullivan civěl na policistu. Byl svalnatější než ostatní a O'Sullivan poznal silné paže muže navyklého cvičit a nemít nouzi o dobré jídlo. Tohle nebyl jeden z těch ušlápnutých, vychrtlých obyvatel delty, kteří tvořili většinu jejich armády. Byl o stupeň nad nimi.

"Nouri. Poručík Nouri," řekl neochotně vzdorný policista.

"Dobře. Co má tohle všechno znamenat? Na co si tu hrajete?" vyštěkl Stirling, tyčící se nad Egyptanem.

"Jsem patriot," vrátil mu to nezastrašeně Egyptan a ve tváři se mu zračil vztek.

"Jeden z těch, kteří bojují, aby osvobodili Egypt od vás, Britů. Vy vždycky jen namíříte kulometry do davu neozbrojených civilistů, vytáhnete Union Jacka a řeknete 'tohle je naše'. Pak postavíte několik silnic, jednu nebo dvě školy a synky bohatců pošlete do Oxfordu, aby vám dělali lokaje. Pak začnete nově dobyté území drancovat. Dáte si úkol ovládnout trhy a zajistit roční výnos dvacet pět procent." Tvář se mu zkřivila opovržením. "Nemá to vůbec co dělat s králem a vlastí ani s poselstvím bílých. Jde jenom o peníze!"

Paddy Mayne napráhl svou kladivovitou pěst a udeřil ho tak silně, že skoro upadl. "Nejsme zvědaví na žádné lekce. Odpověz na otázku, chlače! O co tu jde?"

"V klidu, Paddy," krotil Ira Stirling, když si egyptský důstojník otíral krev z rozbitého rtu. "Vyslechneme ho v oáze. Smithi, Dawsons!"

"Pane?"

"Zajistěte zbraně těchtohle chlapů a dejte je do džípu. Hned potom odjíždíme. Nebylo by chytré tu viset příliš dlouho." Rychle zkontroloval prázdnou pouštní silnici za nimi, jako by očekával, že se tudy přivalí další Egyptané. "Bille, ty se postarej o zajatce. Spoutej mu ruce za zády jeho vlastním opaskem."

"Ano, pane."

Dva gardisté hodili pušky nevrkých Egyptanů do vozu. O'Sullivan rychle a pevně svázal ruce zajatce za jeho zády, uvědomuje si obnaženou nenávist, která z něj sálala. Také tušil, že mezi tímhle přepadením a Yvonne v Káhiře neexistuje nějaké spojení. Jaké, to nevěděl. Ale rozhodně tu nějaké bylo.

Kapitola 4

"Bagnold je náš expert na arabštinu. Mluví tou hatmatilkou jako rozený Arab," ujistil je Steele z LRDG. "Teď právě pracuje na Nourim."

Usadili se ve stínu pod jednou z palm a naslouchali jemnému pleskání vody na břehy zdejšího jezírka. I když se blížil večer, vzduch dál sálal vedrem a důstojníci SAS byli rádi, že mohou sedět ve stínu stromů.

"Nouri je sráč skoupý na slovo," pokračoval Steele. "Ale jestli z něj někdo něco dostane, bude to Bagnold. Má pověst, že přiměje promluvit i mumii."

Nikdo se nezasmál. Problém nadnesený egyptským policistou je všechny znepokojoval. Ale už teď jim došlo, že nižší důstojník egyptské policie by si je netroufl zastavit, kdyby nedostal rozkazy od někoho vysoce postaveného.

"Dostal z něj Bagnold už aspoň něco?"

Než měl Steele možnost odpovědět, Paddy Mayne odfrkl: "Kdybyste mě s ním nechali půl hodiny, zpíval by jako kanárek."

O'Sullivan se ušklíbl a řekl si, že Egyptan má štěstí, že na něm Paddy nemohl zapracovat.

"Bagnold tvrdí, že už z něj dostal, že opravdu hledali vás z SAS. Řekli jim, že mají hledat britské vojáky s parašutistickými křídélky. A vy, Stirlingu, jste na celém středním východě jediní, kdo je nosí."

O'Sullivan si znovu připomněl Yvonnina slova na rozloučenou. Rozhodl se, že už o tom nebude mlčet, přestože stále ještě neviděl spojení. "Pane," řekl poněkud ztěžka a cítil, jak rudne, "něco mě v souvislosti s těmi odznaky napadá."

Všichni se otočili a zvědavě na něj hleděli. Za nimi začal divoce hykat velbloud a O'Sullivan musel mluvit hlasitěji, aby přehlušil rámus, který zvíře vydávalo.

"Tu noc v Káhiře, pane," řekl pomalu, "jsem se seznámil v baru v hotelu

Shepherd s jistou Egyptankou."

"Ty parchante šťastnej," pronesl Stirling závistivě. "Tihle mladíci mají všichni štěstí, ani když nechápu, co to vlastně znamená."

"Uklidněte se, Stirlingu," okřikl ho ostře Steele. "Pokračujte, O'Sullivan." O'Sullivan jim rychle popsal, co se dělo, a byl rád, že to břímě teď hodil na všechny.

Pozorně naslouchali jeho vyprávění a tomu, že manžel Yvonne by měl být na velitelství 8. armády a jak doufala, že nepoletí letadlem. Nakonec chabě prohlásil: "To je všechno. Myslel jsem si, že vám to musím říct, protože se mi zdá, že právě já jsem k nám ty chlápíky dovedl."

Když dokončil své vysvětlení, rozhostilo se ticho přerušované jen Arabem bijícím velblouda holí. Ta potvora možná vypila příliš vody. Arabové svým zvířatům přísně odměřovali přiděly.

Nakonec Steele, který sloužil v Egyptě už od začátku války a měl z nich nejvíce zkušeností, přerušil zadumané ticho. "Tenhle generál, manžel - údajný - vaší Yvonne, může být jedním z důstojníků egyptské armády, kteří chtějí, abychom odešli z jejich země. Zrovna minulý měsíc řekl ten jejich královský playboy - Farúk - našemu velvyslanci, že chce, aby si Britové sbalili svoje věci a šli pryč. Všichni stejně dobře víme, že ten tlustoch, který se zajímá jen o pornofilmy a děvčátka, s tím nic neudělá. Ale armáda by mohla. Už se pokusili navázat kontakt s Němci a aktivně nás špehují."

Udělal pauzu, aby jeho slova měla možnost zapůsobit, a O'Sullivan se dotázal: "Ale proč je zajímavá naše operace, pane? Co to s nimi má společného?"

"Myslím, že je to tím, že na Rommela se tu dívají jako na hrdinuš Němec, který udeřil na Brity a vrazil jim čumák víte do čeho. Dokonce i ti ubožáci z delty dnes vědí, co znamená Rommel." Zamračil se, jako by měl problém najít vhodná slova. "Když teď Rommela odděláme, ta loutka zmizí a spiklenci ztratí podporu mužstva. To je můj odhad. Takže v Káhiře si nás prohlédli a teď se snaží nás zastavit, než pro ně bude pozdě."

"Pane," ozval se dvacet metrů od nich naléhavý hlas. "Paneš majore Steele, pane!"

Steele se spěšně otočil. "Co je?" zavolal na strážného, který se krčil za lehkým kulometem na trojnožce.

"Letadla na třetí hodině, pane," křičel stážný.

Steele si začlonil oči proti zapadajícímu slunci, a sledoval letadlo, ostrou černou skvrnu proti rudé záři zapadajícího slunce. "Ježíši Kriste," bezpečně poznal jeho siluetu.

O'Sullivan se podíval stejným směrem. "A sakra!" vyhrkl, když poznal stroj.

"Fieseler Storch." Jednoplošník s hvězdicovým motorem vídal dost často, když sloužil ještě u granátníků. Němci je užívali k pozorování. Manévrovaly nesmírně obratně. Mohly létat těsně při zemi ne o mnoho rychleji než průměrné osobní auto. Odhalily všechno.

Steele to pravděpodobně věděl, protože si přiložil ruce k ústům a křičel:

"Všichni k zemi! Tváří dolů! Kryjte se!"

Muži zareagovali, jak byli vycvičení - naráz. Vrhli se do písku do úkrytů pod palmami a Arabové v oáze na ně s úžasem civěli a divili se, proč to dělají.

Německý průzkumný letoun se blížil. O'Sullivan vzhlédl a v paprscích zapadajícího slunce uviděl skrz kryt kabiny tmavý obrys pilota. To už letěl Fieseler Storch přímo nad oázou a pilot udržoval minimální rychlost.

Začal nad místem kroužit a Arabové zírali vzhůru, ukazovali na něj prstem, občas zamávali a něco blábolili hrdelní arabštinou. Takhle daleko na jihu vídali letadla zřídka.

"Ten hajzl je tu kvůli nám," syčel Paddy Mayne, jako by se bál, že ho Němec, pátrající po nich, uslyší. "Tím jsem si jist."

"Nevím," řekl Steele nejistě. "Už je to dlouho, co jsme tu měli německé letadlo. Skloňte hlavy, vrací se."

Tentokrát německý pilot letěl nebezpečně nízko a proudem vzduchu od vrtule rozhoupával vějířovité koruny palem sem a tam, přičemž ty, kteří se pod stromy ukrývali, zasypávaly spršky datlí.

"Auta jsou dobře maskovaná," sykl Steele. "Ale on má dobrý výhled. Pak začne ten tlustoch určitě střílet."

Za chvíli letoun burácel nad nimi a za sebou vlácel svůj stín jako nějaký bájný pták. Hluk motoru zesílil. Pilot nabral rychlost a tentokrát se už nevrátil.

Čekali, s tvářemi stále u země, a nehýbali se. Vypadali jako mrtví. Konečně prohlásila protiletectká hlídka: "Myslím, že už nadobro zmizel, pane."

Zvedl se a zírali směrem k severu. Fieseler Storch byl teď pouhou černou tečkou v červeném nádechu večerní oblohy. Za chvíli zmizel úplně.

"Co myslíte?" ptal se Stirling Steele. "Viděl nás? Vypadalo to, jako by opravdu

hodně spěchal zpátky domů."

Steele zamyšleně našpulil rty a chvíli mlčel. Nakonec řekl: "Stirlingu, posbírejte své muže a já udělám totéž se svými. Šest mil odtud je vádí, kde budeme v bezpečí. Nevím to jistě, ale mám dojem, že se Němčouři ještě dnes v noci vrátí. A pro nás bude lepší, když tu nebudeme."

Za deset minut měli všechno své vybavení spěšně naházené do džípů a nákladáků a mířili k vádí. Překvapeným arabským nomádům přenechali celou oázu.

O dvě hodiny později snědli poslední jídlo toho dne. Polní kotle byly plné silného černého čaje a v dalších bylo "M a Z", maso a dušená zelenina a brambory z konzervy, když od severu zaslechli vzdálený rachot. "Uhasit ohně," zněly naléhavé rozkazy důstojníků. "A okamžitě rozdat jídlo a čaj."

Spěšně sypali písek do plechovek se směsí písku a benzínu, na nichž vařili jídlo. Objevily se misky a hrnky a muži jedli a pili a krčili se v úkrytu skalnatého vádí a napjatě čekali na to, co brzy přijde. Všichni, i ti nejhlupejší, totiž poznali, že byli v oáze zpozorováni a že se Němci vracejí - a v plné síle!

"Tááhle jsou," vykřikl náhle Paddy Mayne. "Tááhle."

Otočili se. Obrisy blížících se letadel se na pozadí noční oblohy jasně vyjímal jako ostré černé skvrny. Bylo jich devět, celá eskadra, a Mayne je téměř okamžitě identifikoval. Junkersy," křičel, když přihřmely ještě blíž. "Junkersy 88."

O'Sullivan souhlasně přikývl. I on rozeznal štíhlé dvoumotorové německé bombardéry s dlouhým doletem. A mířily přímo k oáze.

O chvíli později vedoucí letoun vypustil světlice. Vysoko ve vzduchu se rozhořely a jak se pomalu snášely k zemi, proměnily noc v den, vrhajíce na zem pod sebou zářivé bílé světlo.

Teď se blížila druhá vlna. Ve strašidelné záři světlic mohli vidět dokořán otevřená dvířka pumovnic. Po chvíli už slyšeli děsivý jekot bomb řítících se k zemi.

"A do prdele," polkl Dawson. "Těch tam s ručníkama na hlavě je mi vážně líto." Zem se zachvěla, jak dopadla první bomba. Oáza vybuchla. Tmu proťal obrovský jasně červený zářeh plamene. Palmy létaly vzduchem. Mohutný sloup černého kouře se vyvalil vzhůru.

S burácením se přihnala ještě třetí vlna, aby shodila svůj smrtící náklad, a Stirling zachmuřeně poznamenal: "Určitě mají rozkaz udělat fašírku ze všeho živého pod sebou. Koukněte na to!" V dalším pronikavém jasně červeném záblesku zahlédli bezhlavé letící tělo velblouda, ale záře pohasla dřív, než dopadlo. Později uznali, že smrtící nálet netrval více než pár minut, jenže v této chvíli měli pocit, že trvá celou věčnost. A pak Němci odletěli, zanechávající za sebou obrovský požár, a když zmizeli, muži ležící v tiché poušti slyšeli slabý nárek a kvílení těch, kteří ničivý útok ze vzduchu přežili.

"Díky bohu, že jsme opravdu odjeli," sápal Steele zděšeně. "Tohle by nám určitě uvařilo vejce," dodal, když ho přerušil naléhavý hlas.

Byl to Bagnold. "Nouri začal zpívat. Viděl, co se stalo lidem v oáze. Řekl mi, že si nikdy nemyslel, že by Němci mohli něco tak strašného udělat. Je ochoten prozradit nám všechno, co ví, pane."

"Výborně, výborně," rozzářil se Steele a zapomněl na tragédii v oáze. "Přiveď toho chytráka, Bagnolde, ať si poslechneme, co to mělo všechno znamenat."

"Yvonne byla děvka," řekl Nouri hořce o pět minut později. Brečel a stále měl na tváři slzy, ale byl zatrpklý. "Generál je o hodně starší. Našel ji v maison particulier v Alexandrii. Líbila se mu a koupil si ji."

Ostatní to zaujalo i pobavilo. O'Sullivan byl celý rudý. "Skvělé," poznamenal Stirling. "Koupil si ji. To se často nestává."

"Hýčkal ji a nakonec mu začala pomáhat s věcí."

"S věcí?" ozval se Steele.

"S egyptskou věcí," vysvětlil Nouri a z hlasu už mu nezněla pýcha, "v níž stále věřím. Ale tihle zabijáctí Němci nám v tom nepomohou. Chovají se hůř než Angličané. Také na nás hledí spatra."

"Dobrá, dobrá," řekl netrpělivě Paddy Mayne, "jen klid. Pokračuj. Co má tenhle váš generál, který vykupuje ženský z bordelů, co dělat s fricama?"

"Generál je styčným důstojníkem egyptské armády na velitelství vaší 8. armády. Může to být starý zhýralec, ale je to vlastenec a oči a uši má neustále otevřené."

"Takže vyzvídá naše plány?" pronesl vztekle Steele. "Zrádce!"

"Přesně tak, majore," přitakal Nouri. "Ale pro nás není zrádce. Jak už jsem řekl, angažuje se pro naši věc."

"Pokračuj, sakra," pobízel ho Steele.

"Doufáme, že brzy ho budeme moci osobně poslat ke generálu Rommelovi, kde mu

před německou ofenzivou předá údaje o rozmístění vaší 8. armády." zakuckal se a kysele si odplivl do písku. "Ale teď už si tím nejsem tak jist. Vstoupí Rommel do Káhiry jako osvoboditel, ebo jako další tyran, který nám přinese jen jinou nadvládu bělochů? Mysleli jsme si, že vy z SAS víte něco o tom, co se děje, a dostali jsme rozkaz zastavitš"

Náhle se zarazil. Z dálky se opět ozvalo burácení těžkých motorů.

"Bože na nebi," zaúpěl Paddy Mayne, "ti hajzlové toho ještě nemají dost? vracejí se!"

Kapitola 5

"Támhle jsou!" zvolal někdo a ukázal na nebe.

O'Sullivan okamžitě začal počítat tmavé obrysy blížící se k vybombardované oáze, o mnoho pomaleji než Junkersy z důvodu, který nechápal. "Letí jich zase devět," řekl.

"Už to trochu přehánějí," odfrkl poněkud zmatený Paddy Mayne. "Celá další peruť. Musíme pro ně být strašně důležitý, když na nás poslali další eskadru. Člověk by si myslel, že ta první parta oázu docela pěkně rozbila."

"To je ta německá důkladnost," poznamenal Nouri kysele a spolu s ostatními sledoval blížící se nepřátelská letadla. "Chtějí se ujistit, že nikdo z našich nepřežije." Znovu si vztekale odplivl do písku vedle svých nohou.

"Děje se něco zvláštního," zvažněl najednou Stirling.

"Co?" zajímal se Steele.

"Z výfuků prvních třech strojů šlehají plameny, ale z dalších šesti ne. To nechápu," odpověděl. "To je hodně divný."

"Podívejte!" zakřičel Smith 175 stojící poblíž. "Ten první má nějaké potíže."

Zahleděli se směrem, kam ukazovala jeho ruka. Smith měl pravdu. Motor vedoucího letounu kašlal a prskal. Z levého motoru šlehaly rudé jiskry.

"Patří jim to, hajzlům," řval Smith 175 s rozkoší. "Nikomu to nepřeju víc!"

Letoun se divoce otrásal a Smith se vítězoslavně chechtal. "To jim dávají pěkný krámy."

Vedoucí stroj začal pomalu klesat. Něco neidentifikovatelného zasvištělo vzduchem jako prásknutí obrovského biče. Druhé dva stroje prudce nabraly výšku a vedoucí trochu vyrovnal pád. Pak za nepřerušeno kašlání a prskání zmizel za kopcem.

Dva další začali kroužit, tiše a zlověstně jako jestřábi, a pozorovatelé konečně pochopili, co jsou tyhle podivně tiché stroje zač. "Kluzáky," řval Paddy na poplach. "Zatracený kluzáky s pěchotou. Chtějí napadnout oázu po zemi!"

Steele neváhal. Přiložil ruce k ústům a zařval: "Všichni vstávat. Jdeme na to!" A měli.

Cosí velkého a ošklivého se náhle přiřítilo z noční oblohy několik set metrů od nich. V obrovském oblaku písku to dopadlo na zem. Vypadalo to, že se to sklouzne doprava, ale pilot stroj okamžitě vyrovnal. Hnalo se to po povrchu pouště rychlostí sto mil za hodinu a za sebou nechávalo šílený mrak zvířeného písku a kamení. Pak to narazilo na balvan a dobrých deset metrů poskočilo vzduchem.

Pilot znovu kluzák srovnal a ten zpomaloval na brzdách a ostnatý drát omotaný okolo ližin se zarával do písku. Kluzák se kymácel a otrásal, jako by se měl každou chvíli rozpadnout. Jedno křídlo se zlomilo jako sirka, když narazil do palmy a zastavil se v obrovském mračnu prachu.

Dlouho se nikdo nepohnul. Pak se dvířka kluzáku rozletěla. Když se ven začali hrnout muži v helmách bez lemu a maskovacích uniformách, Steele v transu vyštěkl: "Na ně! Strílejte!"

Nikdo nepotřeboval pobízet víc. Věděli, že útočníkům ze vzduchu nesmějí dát šanci se ukrýt. To, co se odehrávalo v příštích okamžicích, nebyla válka, nýbrž jatka, nemilosrdný masakr naprosto překvapených Němců.

Přivítala je stěna palby. Do otevřených dveří zuřivě létaly kulky. Všude okolo Němci padali. Zmatení a ochromení tímto smrtícím přivítáním, tím peklem, ve kterém se ocitli, s křikem a sténáním padali, ruce a nohy strnulé, jak dostávali další a další zásahy, a před dvířky kluzáku leželi jeden přes druhého jako hromada klád. Několik jich ustoupilo zpět do kluzáku, ale tenké plátno stěn nemohlo odolat vražedné palbě a během chvíle bylo prostříleno a roztrháno na kusy. Ozývaly se tlumené výkřiky a nářek umírajících v rozbitém kluzáku.

"Sanitater," volal někdo slabě z krvavé zvěti mrtvých a umírajících. Ale tuto noc jim nikdo s nosítky na pomoc nepřijde.

Unášen šílenou a nevysvětlitelnou rozkoší z krvavého boje, Smith 175 sebral z přístrojové desky Dodge LRDG dva granáty a přikrčen se vrhl vpřed.

"Hej, zmiz, ty pitomej blázne!" zařval na něho jeho parták Dawson. Ale Smith neposlouchal. Němec, který si pravděpodobně vyřízl otvor v odvrácené stěně

zničeného letounu, se vynořil zpod křídla a zvedl samopal. Uviděl běžící postavu a vypálil dávku. Smith zaklíčoval. Střelec minul.

V britských pozicích někdo pronikavě zaječel. Smith 175 hodil první ze svých granátů. Ten dopadl na zem těsně před osamělého Němce a v zuřivém záblesku ohně explodoval. Ocelové střepiny se rozletěly kolem. Když plamen pohasl, Němec ležel zmuchlaný na zemi. Jeho hlava, stále s nasazenou helmou, se pomalu kutálela pryč jako fotbalový míč opuštěný lehkomyšlným dítětem.

Z posledních sil mrštil Smith 175 druhý granát do otevřených dvířek kluzáku, vrhl se k zemi, a lapal po dechu s pocitem, že mu vybuchnou plíce.

Hned nato se ozvalo křupnutí a plátěný trup kluzáku se vzvedl. Pak se rozprskl a zachvátily ho plameny. Střelba okamžitě ztichla.

"Zastavte palbu!" řval Steele. "Zastavte palbu, slyšíte!" Salvy se změnilly na praskání jednotlivých výstřelů a nakonec vše utichlo. Nastalo dlouhé prázdné ticho, rušené jen tichým nářkem nějakého umírajícího Němce.

"Nahlašte ztráty, jestli máte, Stirlingu," řekl Steele a nespouštěl oči ze scény destrukce a krveprolití. Za tři roky války už toho viděl dost, ale nikdy takovouhle hromadu těl.

O několik minut později se vracel Stirling dlouhým krokem zpět. "Jeden mrtvý, majore," hlásil.

"Někdo z vašich chlapů nebo z mých?"

"Ani tak, ani tak. Je to ten Egyptan."

"Sakra!" zaklel Steele. "Teď už se nedozvíme, o co je jednalo."

"I tak toho víme dost," mávl Stirling rukou. "Na velitelství 8. armády může být jen jeden Egyptan na generálské úrovni a víme i o jeho ženě, díky mladému Billovi tadys."

Ozvalo se duté zazvonění a svist a dunivý rachot. Pak z nebe přiletěla mina. Ošklivě rudý záblesk. V poušti několik metrů před jejich pozicemi ve vádí zel kouřící hnědý otvor jako práce gigantického krtka.

"Kryjte se!" zařval Steele a ve tmě se ozval hvízdot a důstojníci křičeli rozkazy. "To je z druhého kluzáku."

Pak je uviděli, jak se blíží tmou. Malé skupinky pěšáků střílejících v běhu od boku a řvoucích jako smyslů zbavení.

O'Sullivan namířil na důstojníka vpředu, vysokého hubeného mladíka, na jehož prsou se blyštěl železný kříž. Když útočící muže zasáhla první smrtící salva obránců, vystřelil. Mladý důstojník zavravoral. Zoufale se chytil za hrudník. Pomalu, jako právě narozenému teletu, se mu podlomily nohy a pistole mu vypadla z ochromených prstů. Padl a německému útoku došel dech. Za neustálé palby se začali stahovat a půl tuctu mrtvých nebo umírajících spolubojovníků zanechali v písku před britskými pozicemi.

Na malou chvíli, než se útočníci přeskupili, boj ustal. Pak znovu spustil mínomet a podél britské linie se objevila řada kráterů. Ostřelovači, kteří se vyplížili dopředu, začali pálit z boku zatímco ze středu německých pozic bušil do Britů těžký kulomet. Temnotou se ozývalo vražedné hvízdání kulek.

Obránci sbírali raněné a Stirling, přikrčený vedle Steele, zachmuřeně řekl:

"Pokud se na nás znovu vrhnou, smeteme je. Ale pokud vydrží takhle až do svítání, zavolají si na pomoc bombardéry a my budeme rádi, když se odtud dostaneme celí."

"S tím souhlasím, Stirlingu," kýval hlavou znepokojený Steele, jenž krvácel z čela, kam ho zasáhla střepina, "musíme odsud zmizet, než se rozední. Víte stejně dobře jako já, jaký je to hazard přerušit boj, když se nepřítel dostal takhle blízko. Kromě toho nevíme, jestli všechna vozidla nastartují napoprvé."

"Pane."

"O'Sullivan. Co je, Bille?" Všichni se sehnuli, protože kulka odstřelovače zasáhla kámen těsně vedle nich a pokropila je sprškou úlomků.

"Já, Smith 175 a Dawson bychom je mohli zadržet, zatímco vy se budete stahovat k vozům. Až nastartujete, přiběhneme za vámi."

Steele to chvíli rozvažoval, ale když další z mužů zařval, že to dostal, rozhodl se. "Dobrá, Bille. Je to na vás. Budeme potřebovat maximálně deset minut. Až uvidíte červenou světlici, běžte za ní. Budeme na vás čekat. Hodně štěstí."

Začali se stahovat, jeden po druhém, klouzali pryč temnotou, zatímco ti, kteří zůstali vzadu, zesílili střelbu, aby udrželi Němce v přesvědčení, že jsou všichni stále na svých místech.

Dawson a Smith 175 převzali samopaly od dvou vojáků, kteří se odkradli do tmy. Když poslední z nich zmizel směrem k nákladákům, nasadili čerstvé zásobníky a přijali výzvu.

Jenže Němci museli podfuk prokouknout. Protože i přes štěkání malých ručních zbraní bylo slyšet z vádí zvuk motorů. Náhle se na nebi rozhořela červená světlice, následovaná zelenou, a poušť se topila v jejich tajemné doutnavé záři.

Německý signál k útoku.

"Támhle jsou!" řval zběsile O'Sullivan. "Jdeme na to, hoši, nasypete to do nich!"

"vzhůru, gardisté, a na ně!" smál se Smith 175 jako šílenec a spustil palbu.

"Alles für Deutschland! alles für den Führer!" Za hysterického řevu, jako by byli zdrogovaní nebo opilí nebo možná obojí, se útočníci vyřítili na tři osamocené muže v jejich okopech. Jejich důstojníci v čele zuřivě hvízdali a pálili od boku ze svých schmeisserů. Za nimi kleli a vyhrožovali poddůstojníci s tvářemi rudými vztekem a nutili mužstvo postupovat vpřed, přestože měli ztráty.

"Zadržte je!" volal zoufale O'Sullivan. "Proboha, zadržte je!"

A zadrželi. Trojice obránců je zastavila pouhých padesát metrů od sebe. Mnoho útočníků bylo mrtvých nebo raněných, svíjeli se v beznadějně opuštěnosti roztažených na písku a šubali sebou ve smrtelných křečích. Ale ještě jich zůstalo dost, aby O'Sullivan věděl, že až Němci zaútočí znovu, nemají obránci šanci.

Vrhl rychlý pohled za sebe, kde se ostatní zuřivě snažili nastartovat vozidla k útoku. Žádná červená světlice, říkal si zoufale. Rozhodl se.

"Tak, chlapi," zvýšil hlas přes tepání ostřelovačských kulek, které kropily kameny všude okolo jejich pozic. Protože věděl, že Němci naproti by mohli rozumět běžné angličtině, zavelel: "Gardová brigáda postupuje - vzad - teď!" Pochopili. O chvíli později běželi, seč jim síly stačily, a kulky jim za patami bušily do země.

Kapitola 6

Úsvit.

Zuboženě se shlukli nad první várkou toho dne a srkali vařící čaj. Byli unavení, neoholení a cítili obavy. I ten největší hlupák mezi nimi věděl, že mise, již se měli brzy zúčastnit, je ohrožena.

"Nemáme ani trochu důvod dělat si marné naděje," zuřil Paddy Mayne, když si dřepěl k plechovce s hořícím benzinem, nad níž si vařili čaj. "Skopčáci vědí, o co nám jde. Nevynaložili by tolik úsilí, kdyby neznali náš plán. Perut drahocenných bombardérů a kluzákový výsadek." Potřásl velkou hlavou. "Vrháme se do pastí, pánové."

Steele téměř zuřivě zamáčkl cigaretu. "Jsem nakloněn tomu s vámi souhlasit, Paddy."

Stirling vzhledl od svého prasklého velkého hrnku a pára mu stoupala kolem hlavy. "Ale pokusit se o to musíme. Jestli ne, co se stane s SAS?"

O'Sullivan sedící vedle něj civěl na Paddyho Mayna. Měl z jejich malé jednotky nejlepší čich. On vždycky první poznal jakoukoli změnu. Jako teď. "Je dobré, že takhle mluvíš, Davide," uznal Paddy, "Ale musíš myslet i na životy svých mužů. Nemůžeme je jen tak zahodit." Vzteklym gestem od sebe odtrhl dva prsty jako dvě nožičky parku a upřeně hleděl na nadřízeného důstojníka.

Stirling otevřel ústa, aby něco odsekl, ale Steele mu to nedopřál. "V sedm nula nula zavolám na vrchní vltelství a předám věc jim. Řeknu jim všechno, co víme, včetně toho, co nám Nouri prozradil o egyptském generálovi na velitelství 8. armády. Pak budou muset učinit rozhodnutí oni. Co na to říkáte, pánové?"

Ozvalo se souhlasné zamručení, ačkoli ze strany Stirlinga neznělo příliš nadšeně.

Deset metrů od nich je sledoval Smith 175 a z červeného nosu mu visela kapička.

"Dawsie, kámo, myslím, že oficiři se dneska necítí příliš šťastně."

Dawson přimhouřil pravé oko v tom, čemu říkal moudrý pohled, a okomentoval to.

"Oficiři mají problémy, kterým obyčejný vojáci jako ty a já nerozumíme."

Smith 175 opovržlivě vztyčil prostředník. Dawson se neurazil. "To nejde kámo, tam už mám celej autobus!"

Auchinleck civěl na telegram od LRDG a jeho dlouhá, vyzáblá tvář se mračila.

Telegram vyvolal na vrchním velitelství zděšení. Ihned poslali zprávu na velitelství 8. armády, aby uvěznili styčného důstojníka egyptské armády, generála Negíba. Polní důstojníci bezpečnosti odvezli jeho ženu Yvonne do vězení na ostrově uprostřed Nilu. Našli ji v posteli s důstojníkem rozvědky středního věku z Auchinleckova osobního štábu, který k překvapení všech měl na sobě její francouzské krajkové kalhotky.

Ale detaily o zradě a špionáži egyptské armády nyní Auchinlecka neznepokojovaly. Seděl, jako by spolkl pravítko, na své židli pod točícím se stropním ventilátorem, který sotva pohnul horkým vzduchem v jeho kanceláři. Jeho mysl zaměstnával navržený útok na Rommela. Věděl, jak moc na tom Churchillovi záleží, a také věděl, že po tom, co jeho poslední ofenziva v poušti ztroskotala, zůstává jeho postavení velice nejisté. Říkal si, že Churchillovi bude stačit málo, aby ho vyhodil.

zároveň však nechtěl zbytečně riskovat cenné mladé životy statečných mužů, jako jsou Stirling a Keyes a jejich podřízení. Poněkud unaveně si přejel rukou po vráscitém čele. Samozřejmě, povinností velitele je poslat své muže na jistou smrt, pokud cítí, že výsledek za to stojí. Ale stálo to za to nyní? Věděl, že riskuje kariéru, ale za stávajících okolností nedokázal sám učinit správné rozhodnutí. Bude to muset udělat ten, koho myšlenka na atentát napadla jako prvního. Stiskl zvonek na stole. Okamžitě se objevil jeho tajemník, jako by celou dobu čekal za dveřmi, a v ruce již držel blok.

"Pane?"

"Pošlete telegram, Jacksone," nařídil Auchinleck.

"Komu, pane?"

"Dvojitěhodnému panu Winstonu S. Churchilloviš"

Churchill, oděný pouze v hedvábné vestě, která sotva zakrývala jeho kulaté břicho, ale již s velkým doutníkem sevřeným mezi bezzubými dásněmi, předal telegram náčelníkovi Imperiálního generálního štábu, a zabručel: "Co si o tom myslíte, Brooku?"

Tvrdohlavý Ulsteran si přečetl telegram a po chvíli řekl: "Zřejmě nechává rozhodnutí na vás, pane premiére."

"Přesně," odtušil Churchill a ponořil konec svého doutníku do sklenice s brandy, stojící na jeho nočním stolku. "Jak to, že máte generály, kteří se nedokážou rozhodnout sami, Brooku?" tázal se vyčítavě.

"Protože, pane premiére, jim do toho neustále zasahujete. Pořád jim nahlížíte přes rameno."

Churchill mu věnoval bezzubý škleb. "Vy neplýtváte slovy, polní maršále," zašílal.

Alan Brooke to nekomentoval. Čekal v ponurém tichu a z jeho krabaté tváře se zahnutým nosem nebylo možné nic vyčíst. Věděl už, že Churchill učiní rozhodnutí za Auka. Na něm nezáleželo.

Churchill zamyšleně potáhl ze svého doutníku. "Vím, že celá ta záležitost s Rommelem se vám nelíbí, Brooku. Ale nevidím jinou možnost. Pokud ho vy, vojáci, nedokážete porazit v poli, musíme najít jiný způsob, jak se s ním vypořádat."

Brookova drsná tvář trochu zčervenala. "Němci, pane, mají lepší tanky a lepší zbraně než my. Britští vojáci za nic nemohou," dodal nabroušeně. "Auk jen nemá správné vybavení a správné polní velitele."

"Tak je vyhoďte," odsekl Churchill, kterého Brookova slova, z nichž čísel a chladná zuřivost, v nejmenším neurazila.

"Koho dám místo nich?" vrátil mu to Alan Brooke. "Všichni naši generálové mají stejný životopis. Po většinu své kariéry byli zvyklí bojovat v malých koloniálních válkách. Teď mají proti sobě navýsost profesionálního generála velícího v podstatě celoevropské armádě. Zaskočila je naprosto odlišná situace. Jiný způsob velení, jiná taktika, jiná strategie."

"Ušetřete mě té lekce, Brooku," řekl Churchill bez nejmenšího náznaku zlosti v hlase. Jako obvykle neposlouchal námítky. Nelidsky je drtil. "Rommela se musíme zbavit. A neexistuje jiný způsob. Pokud ho nedokážou unést, musí ho zabít."

Podrbal se v rozkroku a přitom zabafal ze svého velkého doutníku.

Brookovo nesouhlasné zamračení se ještě prohloubilo. Říkal si, že tohle není způsob, jak vést válku. Nezabíjíme nepřátelské generály jenom proto, že je nedokážeme porazit. "Takže v tom chcete pokračovat, pane premiére?"

"Ano." Churchillův hlas náhle zhrubnul. "Přebírám plnou zodpovědnost. A vy nemáte důvod tvářit se tak nesouhlasně, Brooku. V téhle válce jde zatím Britské impérium od porážky k porážce. Nikdo před námi nemá respekt, ani nepřítel, ani neutrální země. Dokonce i naši bratraci za mořem, Američané, vědí, jak bídně si vedeme. Tímhle předvedeme všem, že dokážeme být stejně efektivní a nemilosrdní jako Hunové."

Brooke lehce pokrčil rameny. "Potom se tak stane. Vyjádřil jste se."

"Ano. Pošlu telegram Auchinleckovi ještě dnes ráno," zachrochtal Churchill a přetáhl si vestu přes hlavu, čímž odkryl neochlupené, velice bílé a kulaté tělo.

"Teď se jdu vykoupat." Šťastně bafaje se odkolébál do vedlejší místnosti a zanechal polního maršála, skleslé civějícího na jeho masité hýždě.

Keyes pohlédl na rádiooperátora, který triumfálně nesl dekodovaný telegram z vrchního velitelství. "Takže do toho nakonec přece jen jdeme, Jenkinsi. Skvělé." Jenkins netečně odpověděl: "Vypadá to tak, pane. Zaslechli jsme něco i od námořníků v Alexandrii. Mají kvůli nám pohotovost. Podle jejich spojky by měli vyplout během příštích osmačtyřiceti hodin."

"Skvělé, výborné," pronesl nadšeně Keyes. "Všechno jde podle plánu. Díky, Jenkinsi, můžete jít." Znovu se sklonil ke svým papírům a myslí se mu honily

věci, které bude muset během příštích osmačtyřiceti hodin zařídit. Avšak sotva Jenkins odešel, namířil svůj pohled do zrcadla na protější stěně kanceláře. Venku vyřvával seržant na cvičící s bodákem: "Do toho, Horrocksi, vraž to do nějš přímo do střevš to je onoš teď z něj všechny ty zasraný vnitřnosti vyrvi a narvi mu prdel až pod braduš Tak to má vypadat. Potoky krve." Ale Keyes neslyšel chraplavý hlas ani skřeky commandos, bodajících do panáků. Viděl jen sebe a slyšel pouze svůj vnitřní hlas. Před necelými pětadvaceti lety, v roce 1918, si jeho otec vydobyl jméno při velkém útoku na Zeebrugge. Přineslo mu to slávu, a když ne štěstí, tak alespoň velikou čest. Teď tu byl on, ve čtyřadvaceti velící vlastního praporu, připraven provést jiný útok, stejně jako to jeho otec, admirál, učinil před ním. I jemu to může přinést slávu a čest, po nichž dychtil. Ale co když se to nepodaří? naléhal jeho vnitřní hlas. "Podaří se to," pronesl odhodlaně. Mluvil sám se sebou nahlas jako osamělý člověk a prohlížel si svou tvář v zrcadle. "Protože já to zajistím."

Kapitola 7

Drahá Elizabeth, psal Keyes. Venku námořníci nakládali zásoby na ponorku, zatímco jiní pomocí vrátků spouštěli na palubu bedny s municí, kterou možná budou potřebovat, až se dostanou na břeh. Jen pár vět. Dnes jsou to přesně tři měsíce, co jsem byl jmenován podplukovníkem, což je v mém věku fantastický kousek štěstí. Dostal jsem i vyznamenání. Samozřejmě to vyvolává žárlivost. Pro dvačtyřicetiletého majora v kanceláři, když vstoupím já, čtyřadvacetiletý, je to jako červený hadr pro býka. Potkal jsem dva své instruktory ze Sandhurstu, oba majory, kteří na mě neustále hledí úkosem. Zvenku slyšel pravidelný dusot těžkých bot a řev poddůstojníka: "Neflákám ty ruceš bando elegánůš" Keyes na chvíli přestal psát a souhlasně pokýval hlavou. To určitě přichází jeho komando dobrovolníků.

Jinak, nejdražší Elizabeth, pokračoval, pamatuji se, že když jsme s touhle věcí začínali, řekl jsem svému pobočníkovi: "Jestli tuhle práci dostaneme, Tommy, bude to něco, díky čemuž si nás lidé budou pamatovat." A je to tady, dostali jsme ji.

Ačkoli tento dopis pravděpodobně nebude cenzurován, pokud nedojde k namátkové kontrole, přirozeně ti nemohu říci, oč se jedná. Mohu ti jen prozradit, aby ses zeptala otce, co je "Trafalgarské memorandum". To, které ten starý chlapík napsal 9. října 1805. On bude vědět a pak i ty dokážeš uhodnout, co je mým úkolem.

Usmál se a představil si pohled svého otce, až se ho jeho sestra Elizabeth zeptá, co znamená "Trafalgarské memorandum". Zčásti i proto, že Nelsonovi kapitáni tenkrát museli vyvinout maximální úsilí, aby zajali nejvyššího velitele žabožroutů Villeneuvea.

Pak si Keyes šťastně představil, jak tomu starému brachovi spadne brada a pronese: "Ať se propadnu, Elizabeth. Víš, co má Geoffrey za úkol?" Elizabeth v ohromení zavrtí hlavou a starý admirál si odfrkne: "Jde po samotném Rommelovi, ten mladý ďábel."

Keyesův úsměv odezněl. Přidal ozdobný podpis a zapečetil žlutohnědou obálku. Do levého horního rohu naškrabal své iniciály a nechal dopis na stole, aby ho vyzvedl pošták námořnictva. V Alexandrii už neměl nic na práci.

Nasadil si skotskou čapku ozdobenou černým pérem, označující příslušnost k 11. skotskému komandu, a vyšel ven. V ostrém slunečním světle mhouřil oči.

Ponorka v doku, která ho měla odvézt do Libye, HMS Torbay, vypadala jako mraveniště. Všude kolem pobíhali námořníci. Jeřáby vrzaly a chrlily velká oblaka kouře, commandos skládali na hromadu zbraně a skládací čluny, které využije průzkumný oddíl, připravili na molu k naložení. Vypadalo to jako řízený chaos. Keyes přešel ke svým mužům. Stavěli se do pozoru, ale mávl rukou na znamení pohov. "Už to nebude dlouho trvat, chlapi," pronesl s úsměvem, pyšný, jak zdravě a dobře všichni vypadají.

Všichni byli dobrovolníci a přihlásili se do operace, jejíž cíl stále ještě neznali. V zájmu bezpečnosti jim bude sdělen cíl mise, teprve až Torbay vypluje na moře. "Rád bych řekl jednu věc, chlapi. To, do čeho jdeme, bude plnit první stránky novin, to vám říkám. Když to zvládneme - čímž jsem si jist - s commandos se konečně začne počítat."

Mužům se po tváři rozlil spontánní úsměv a Keyes potěšením zrudnul. V téže chvíli otužilý, odhodlaně vyhlížející kapitán Torbaye, komandérporučík Miers, došel k vojákům. "V pořádku, plukovníku Keyesi, můžete začít nakládat vaše hnědé zboží."

"Hnědé zboží, Miersi?" nechápal zmatený Keyes.

"Tak říkáme chlapům z armády," odpověděl Miers s lehkým úsměvem na houževnaté

tváři. "Nuže, jdeme na to."

O hodinu později již vypluli na moře a oslnivě bílé panorama Alexandrie mizelo v horkém oparu za nimi. Přestože se tlačili ve vlhké skořápce ponorky, kde páchla nafta, olej, moč a zatuchlé potraviny, byli šťastní, povalovali se po palubě, hráli hazardní hry, ve slabém žlutém světle se snažili číst nebo dělali to, co britští vojáci v takovýchto chvílích dělávají - chrápali ve slastném zapomnění. Poblíž věže vysvětloval Miers Keyesovi, jak je vyloží. "Pojedete ve dvou skupinách. První budou průzkumníci ve skládacích člunech. Očekávám neklidné moře a tyhle čluny se nemožně spouštějí na vodu, ale uděláme, co bude v našich silách."

"O tom nepochybuji, kapitáne," prohlásil Keyes. Pozoroval zeleně zářící ciferníky všude okolo a přemýšlel, k čemu všechny slouží. Vypadaly zatraceně složité. "Prosím, pokračujte."

"Až dostaneme signál, že pláže jsou čisté, vyložíme hlavní oddíl. Odhaduji, že to celé bude trvat dvě hodiny, a navíc to musíme zvládnout za tmy. Jinak je to příliš nebezpečné. Podél pobřeží je spousta malých německých a italských bunkrů."

"Nemějte obavy, kapitáne," ujišťoval Keyes mladého námořníka, který si již vysloužil řád za statečnost, na takového mladíka hodně vysoké ocenění. "Moji chlapi jsou dobře vycvičení pro jakýkoli námořní výsadek."

"Pane," ozval se námořník sedící u jakéhosi kola se sluchátky pevně přitisknutými k nakrátko ostříhané hlavě.

"Co je, Jonesi?" zeptal se Miers a vyrovnaný úsměv z jeho mladé tváře rázem zmizel.

"Mám kontakt, pane. A nemyslím, že je to někdo z našich."

Miers okamžitě jednal. "Poplach. Tichý chod," nařídil ihned. Otočil se ke Keyesovi. "Zachytili jsme zvuk lodního šroubu. Mohl by to být nepřítel. Plukovníku, řekněte svým chlapům, ať ztichnou. Teď musíme nadělat co možná nejméně hluku."

Tváře Keyesových commandos zbledly. Nikdo z nich se nikdy neplavil na ponorce. Pomyšlení, že nad nimi je možná nepřátelská loď snažící se je potopit, nahalo strach i těm nejodvážnějším z nich.

Uplynulo pět minut. Jones u hydrofonu se strnule hrbil nad přístrojem a každých pár sekund tlumeným hlasem oznamoval polohu a rychlost. "Plují přímo nad námi, pane." Jeho hlas přešel až do šepotu. Keyes slyšel vzdálený hluk lodních motorů. Ponorkou proběhla série kovových zazvonění. Miers si hryzal spodní ret. "Našli nás," zašeptal Keyesovi. Pak se otočil k muži vedle periskopu. "Zastav oba, číslo jedna."

Důstojník tiše zopakoval rozkaz. Po chvíli utichlo vrnění elektrických motorů, pohánějících ponorku pod vodou. Ta se zvolna zastavila.

V krvavě rudém světle napjatě čekali, všechno ostatní ztichlo, po tvářích jim jako olej stékal pot a fascinovaně a v obavách civěli na orosený ocelový trup nad jejich hlavami.

Ozvalo se další poklepání na kovový trup. Znamenalo to, že nepřátelský pátrač se na nich zachytil. Muži čekající v napjatém tichu zřetelně slyšeli víření vody za lodním šroubem nepřátelského plavidla. Řadu jemných šplouchnutí. "Hlubinné bomby," řekl Miers tiše.

Pak najednou byla Torbay mrštěna ze strany na stranu mohutnými úderý jakýchsi gigantických pěstí. Sklo přístrojů se nárazem vysypalo. V malé kuchyňce popadaly hrnečky z háčků a rozbily se o podlahu. Na některých místech se plech trupu zbortil. Dovnitř začala prosakovat slaná voda. Jeden z commandos s tváří zkřívenou strachem vykřikl. Keyes na něj ostře pohlédl. Voják si přitiskl dlaň na ústa, aby ztlumila všechny další výkřiky děsu.

Hluk šroubů z nepřátelské lodi pomalu utíchal. Keyesův výraz musel prozradit jeho pocit úlevy. Miers, který se nadále tvářil velice vážně, tiše vyslovil: "Ještě ne. Vráť se."

Napjatě čekali, každý zamrzlý ve své pozici jako postavy z hrůzostrašného živého obrazu. Jen strach a předtucha v očích všech naznačovaly, že jsou to živí lidé. Děsivá série poklepů znovu přejela trup ponorky. Nepřátelské lodní šrouby znovu zaburácely. Následovala dutá šplouchnutí velkých jednotunových hlubinných náloží, jak se svezly do vody za zádi nepřátelského plavidla.

Keyes se přistihl, že zarává nehty hluboko do svých dlaní. Dýchal mělce a přerývaně. Celé jeho tělo ztuhlo napětím. Necítil strach, jen beznaděj a zoufalství z toho, že v téhle zvláštní podmořské bitvě nemůže bojovat.

První bomba udeřila na ponorku jako obrovské kladivo. Torbay se naklonila. Keyes se rychle chytil vzpěry, visel tam a těžce oddychoval. Druhý výbuch nastal v

těsné blízkosti. Ponorka se otrásla a zaskřípala. Všude se rozšklebily plechy. Voda tekla dovnitř proudem. Někteří z commandos se strachem, vyrytým v jejich tvářích zbarvených světlem do neskutečného odstínu červené, vyskočili na nohy. Keyes na ně zasyčel: "Stůjte pevně. Vraťte se na zem."

Polkli, ale uposlechli.

Ponorkou otrásl další výbuch. Naklonila se v šíleném úhlu a začala klesat. Číslo jedna okamžitě zavolal na kormidelníka v hlubinách lodě, jenž se namáhavě lopotil a mezi jednotlivými výdechy klel, jak se zoufale snažil plavidlo srovnat.

Pak se nepřítel opět stáhl a operátor hydrofonu hlásil svá zjištění. Miers začal organizovat akci. "Obsluha torpéd. Z jedné roury vytáhnout rybičku. Zkusíme na ně starý trik. Možná to sežerou."

Zatímco commandos vyjeveně zírali, nechápajíce, co se děje, čtyři drobní důstojníci se procpalí průlezem a otevřeli velkou ocelovou rouru obsahující torpédo.

Miers se znovu otočil ke svému Číslu jedna: "Sežeňte nějaké staré zbytky, několik bochníků chleba a tolik nafty, kolik můžeme postrádat."

"Jistě, pane," odpověděl zástupce velitele a nežádal vysvětlení tohoto zvláštního rozkazu.

"Co se děje?" ptal se zmatený Keyes. Jeho oči se upíraly na muže, snažící se dostat "rybičku", torpédo z hlavně, jejichž nátělníky byly černé potem a špínou. Miers řekl přes rameno: "Je to starý trik. Na zkušené lovce ponorek nezabírá. Když budeme mít štěstí, tihle to spolknou. Němci jsou posedlí hlášením zničených ponorek, i když žádný zásah nemají."

Poblíž vybuchla další hlubinná nálož. Světla na chvíli zhasla a někdo panicky vykřikl. Bože, pomyslel si Keyes, teď jsme to dostali. Ale za okamžik červená světla opět zablikala a oni spatřili, že další plechy mají trhlinu. Vody bylo už v ponorce po kotníky.

Zdálo se, že Miers to nevnímá. Když zpocení námořníci konečně dostali torpédo z roury, zavolal: "O.K., Číslo jedna. Teď tam nacpěte ten humus."

Do hlavně rychle nacpali kombinézy a nátělníky. Pak naftu. Zajistili uzávěr.

"Připravte se k odpálení, Číslo jedna," poručil Miers.

"V pořádku. Obsluha torpéd, pal!" zavelel mladší důstojník.

Ozval se sykot stlačeného vzduchu a vypuštěné bubliny spolu s obsahem torpédové roury zamířily k hladině. Všichni ztuhli a čekali, každý ponořen do vlastních nadějí a strachu, jestli jim jejich trik vyjde.

Všechny oči se nyní upíraly na operátora hydrofonu, sedícího na kůži potažené stoličce se sluchátky přitisknutými k uším, jako by na nich byl životně závislý. Co jim řekne? Podařilo se jim obelstít nepřítele?

Minuty odtikávaly pomalu. I když zůstali tiše, zvuk lodních šroubů už neslyšeli.

Keyes už už chtěl říci: "Zvládli jsme to." Ale Miers ho zarazil. "Dejte tomu čas," vyslovil pečlivě pomoci rtů. "Tohle se nesmí uspěchat."

Tricet minut jim připadalo jako hodina. Miers se stále nepohnul. Tohle všechno už zažil. Jednou takhle visel pod hladinou osmnáct hodin a jeho muži skoro umírali z nedostatku kyslíku. Uvnitř ponorky teď sem a tam plavaly konzervy, bochníky chleba a potrhane fotografie ve slané vodě, která jim sahala až po kolena. Všechno odporně páchlo.

Po hodině a půl vyloudil Miers úsměv a zašeptal: "Všichni přestanou prdět. Už tak je tady smradu dost." Jeho vtípu se nikdo nezasmál. Všichni byli příliš vyčerpaní. Sem tam začal někdo lapat po dechu a hrudník se mu rychle zvedal, jako by se dusil.

Po dvou hodinách, když začali muži kašlat, protože voda pronikla k chemikáliím elektrických článků a vnitřek ponorky začal zaplavovat jedovatý plyn, zašeptal Miers na operátora hydrofonu: "Nějaký kontakt?"

Námořník, s tváří bledou vyčerpáním, zakroutil hlavou. "Už víc než hodinu nic, pane."

Pomalu, nekonečně pomalu, jako by potřeboval všechnu sílu vůle, aby se zvedl, Miers vstal a prodíral se k periskopu. "Vysunout periskop," rozkázal.

Když se lesklá ocelová trubka vysunula nahoru, otočil si čepici štítkem dozadu a pohlédl skrz kalibrované sklo. Zapnul zesilovač, aby zachytil jakékoli zbytky světla. Pečlivě prohlédl celých 360 stupňů obzoru a dával si načas. Dobře věděl, že kdyby se teď zmýlil, mohlo by to znamenat konec Torbaye.

Nakonec postoupil periskop Číslu jedna a vyčerpaným hlasem, jako by stěží hledal slova, prohlásil: "Myslím, že jsme se z toho dostali."

Ozval se slabý výkřik radosti a Miers se otočil ke svému Číslu jedna: "Vezmeme ji nahoru, co říkáte?"

O chvíli později už čerstvý mořský vzduch odnášel z vnitřku ponorky dusivý zápach a muži po něm nadšeně s otevřenými ústy lapali. Miers poněkud unaveně

řekl: "Zdá se, že jsme se z té mírně choulostivé záležitosti dostali se ctí. Doufejme, že příští tři dny, než doplujeme k cíli naší plavby, proběhnou hladce."

Keyes se usmál. "Ámen. Ale řeknu vám jednu věc, kapitáne. Už nikdy nechci vidět ponorku zevnitř. Příště jdu pěšky."

Ale pro podplukovníka Geoffreyho Keyese nemělo být žádné příště.

Kapitola 8

"Dostali jsme operační rozkazy," ohlásil Stirling a usadil se k malé skupince důstojníků sledujících Smithe 175, obřadně opékajícího plátky brambor a kostky hovězího masa z konzerv.

"Jestli mi po válce někdo nabídne hovězí konzervu, pánové, tak ho uškrtím. Ale teď jsem se starým dobrým hovězím spokojen," vykládal jim u toho.

Pomocí bodáku maso na začernalé pánvi opatrně otočil a přihodil k němu ještě trochu margarínu.

Stirling souhlasně kývl a pokračoval. "Máme vyrazit spolu se Steelovými chlapci v jednu po půlnoci. Půjdeme celou noc, za rozbřesku se utáboříme a celý den zůstaneme ležet. Totéž další noc. Pokud se dobře pamatuji, měli bychom být na místě ráno ve čtvrtek patnáctého."

O'Sullivan, zabalený do kabátu, protože bylo stále ještě chladno, se lehce usmál. Ani on v poušti nikdy přesně nevěděl, kolik je hodin. Nebyly tu ranní noviny ani pravidelná tři jídla denně, podle nichž člověk mohl odhadovat čas. Dny, týdny ani měsíce tady nic neznamenal, kromě dovolené v Káhiře nebo Alexandrii, kdy vojáci dny počítali.

Vzpomněl si na poslední krátké volno a na Yvonne. Teď už věděl, proč v půli noci plakala. Chovala se jako děvka, nebyla však necitelná. Nezamlouvalo se jí všechno, co byla nucena dělat. Uvažoval, kde asi zrovna teď je, pak tu myšlenku zapudil a soustředěně naslouchal Stirlingovi.

"Jak říkal tadyhle Paddy, vypadá to, že máme hrát jen podružnou roli, a sice zajišťovat boky Keyesovým commandos." Důležitě zamrkal. "Ale stát se může leccos. Až chlapci z LRDG odjedou na místo setkání, nikde není řečeno, že bychom se nemohli přesunout o něco blíže, kde se má celé to představení konat. Všichni jsme studovali plán Beda Littorie. Takže víme, kde se nacházejí ty dva baráky, Rommelovo velitelství a jeho byt." Ztišil hlas, jako by je mohl někdo odposlouchávat. "Nebude tam nikdo, kdo by nám mohl bránit obsadit pozice mírně na jih od těchto budov. A až vyjde slunce, nebudeme už pouhými diváky, nýbrž herci."

Tvář Paddyho Mayna se rozzářila. "Kristepane," vykřikl, až Smith 175 skoro upustil pánev. "Mluv, Davide."

"Pane," ozval se Smith 175 ublíženým hlasem, "kvůli vám jsem skoro převrhnul snídani."

"Vyser se na snídani," opáčil Paddy vesele. "Pokračuj, Davide, řekni nám všechno."

"Myslím, že s trochou opatrnosti se vyhneme ztrátám z palby našich. Všichni známe rozdíl mezi zvukem našich zbraní a těch německých. Takže tohle není problém."

"Ale Keyes je," namítal Paddy Mayne a úsměv z jeho tváře zmizel. "To se mu nebude ani trochu líbit. Chce, aby to byla čistě jeho operace, Davide."

"Tak to má smůlu. Commandos měli šanci. Byli zformováni už minulý rok a nic z toho nevytěžili. Teď je řada na nás."

O'Sullivan pozorně poslouchal a říkal si, že poznává - pravda, pomalu - i jinou stranu války. Vojáci jako Keyes nebo Stirling nebojovali pouze proti nepříteli; bojovali i proti sobě navzájem. Je to pochopitelné, protože válka jim nabídla možnost vybudovat si své vlastní malé impérium, dosáhnout - pokud přežijí -- za několik málo let takového postavení, jaké by si v míru budovali celý život.

Říkal si, že tak by to být nemělo. Pro vojáky by mělo být opravdovým a jediným cílem porazit nepřítele. Všechno ostatní by mělo jít stranou.

"Hned dnes ráno sestavíme nový plán a seznámíme s ním chlapy," pokračoval Stirling. "Odpoledne se sbalíme a chvíli se prospíme. Vyrazíme hned, jak se setmí, aš"

"Je vhodné teď servírovat snídani, pane?" skočil mu do řeči Smith 175 vážným tónem jako sluha úctyhodné rodiny. "Nerad bych připálil maso a brambory mají opravdu nádhernou nahnědlou barvu."

O'Sullivan se zazubil na zváznělého gardistu, tak hrdého na své primitivní vaření, jako by byl proslulý francouzský šéfkuchař. I Paddy Mayne se zašklebil.

"Přestaň žvanit, Smithi," zarehtal se, "a dones krmení. Umírám hladu."

Ale ani jemu, ani ostatním důstojníkům nebylo dopřáno, aby si užili mnoho ze Smithova oslavovaného smaženého hovězího. O'Sullivan právě zapíchl vidličku do

kouřícího kousku masa a sledován vlídným pohledem pyšného kuchaře se prokousával těstíčkem k sytě červenému masu pod ním, když pozorovatel na skále nad vádí přiložil dlaně k ústům a zvolal: "Návštěva, pánové."

O'Sullivan i ostatní zahodili vidličky, jako by se spálili. Okamžitě zapomněli na jídlo, protože by stovky mil od tohoto opuštěného místa nenašly žádné britské jednotky. "Návštěvníci" mohli být jediné kočovní Arabové nebo nepřítel.

Stirling rychle vydal rozkazy a ostatní příslušníci SAS automaticky zaujali obranná postavení. "Spojka," zavolal. "Doběhnete přes tenhle kopec k majoru Steelovi a řeknete mu, že jsme někoho zahlédli. Paddy, ty si to vem na starost tady dole. Bille, ty půjdeš se mnou se porozhlédnout. Smith uhasí ten oheň." Sklícený Smith 175 chvíli vypadal, že odmítne splnit rozkaz. Pak zareptal: "Já nikoho nezajímám," a začal hrnout písek na plápolající modrý benzinový oheň. Stirling a O'Sullivan se vrhli na skálu vedle pozorovatele a snažili se být co nejnenápadnější. "Támhle, na třech hodinách, pane," zašeptal pozorovatel.

Oba okamžitě přiložili k očím dalekohledy a jednou rukou clonili čočky, aby se od nich neodráželo světlo. V zorném poli se objevila dlouhá řada těžce krácejících velbloudů. Na každém z nich poskakoval jeden voják a obezřetně se přidržoval hrbů. Vpředu krácel bílý kůň. Na něm pyšně a vzprímeně seděl velitel v bílé hedvábné kápi, která se třepetala na jeho ramenou, a na rozdíl od svých mužů to byl běloch. "Italové, myslím," sykl Stirling. "Hlídkující italský velbloudí sbor."

"Jsou hodně hluboko v poušti," poznamenal O'Sullivan.

"Já vím, Bille. Němci nikdy nechodí tak daleko. Nejspíš využili Italy jako boční hlídku."

"Co má být tohle?" ozval se O'Sullivan ostře.

"Sakra. Změnili směr. Míří k nám."

O'Sullivan zaostřil dalekohled na velitele. Ten se vztyčil ve třmenech a dramatickými gesty obracel svůj oddíl na jih. Arabové za ním poslušně obrátili svá zvířata a následovali ho do pouště.

"To je zlé, pane," poznamenal Dawson, jenž byl na hlídce. "Až přijdou na pláň, uvidí naše auta. Nezamaskovali jsme je."

"Vím," odsekl Stirling podrážděně. "Nemusíte mi to připomínat."

"Promiňte, pane."

"Co teď?" ptal se O'Sullivan naléhavě a odložil dalekohled. Italská patrola zřejmě nic netuší – zatím. Ale až zpozoruje vozidla zde v poušti, kde nejsou žádní Němci, nebudou potřebovat křišťálové koule, aby pochopili, že patří jejich nepřátelům.

Stirling jako by četl myšlenky mladšího důstojníka. "Pokud nás minou, aniž by nás zahlédli, bude to dobré, Bille. Jestli ne," pokrčil rameny, "pak nesmí nikdo z nich přežít."

O'Sullivan konsternovaně pohlédl na Stirlinga. "Myslíte všechny zabít."

Stirling zachmuřeně přikývl. "Jdeme do akce. Zajatci by nás zdržovali. I tak máme málo mužů. Nemůžeme si dovolit vyčlenit někoho na hlídání." Udělal jasné gesto rukou pod krkem. "Je jen jedna možnost. Dobrá, vracíme se k ostatním. Zaujmeme pozice." Aniž čekal, jestli ho O'Sullivan bude následovat, odplazil se po skále zpět do vádí.

Dawson pohlédl na mladého důstojníka, v jehož tváři se stále ještě zračil šok. Statečný, ale ještě s mlíkem pod bradou, řekl si drsně. Než tahle zasraná válka skončí, ještě se leccos naučí. Mezitím O'Sullivan také zmizel.

Teď už viděli jezdce zřetelně. Dlouhá řada postupovala proti slunci, takže jím zůstávali napůl oslepeni. Muži ležící v písku takovouto nevýhodu neměli. Jasně rozeznávali tmavé tváře Arabů a světlejší, pohlednou, trochu marnivou, patřící jejich veliteli.

"Vypadá jako domácí učitel," zabručel Smith 175 a zapřel si kulomet pevněji do ramene s pohledem upřeným podél hlavně.

"Může být, co chce," odpověděl šeptem Stirling, "dokud nás nespatrií. Jestli anoš" nedokončil větu. Nemusel.

Jezdci teď od nich byli asi pět set metrů a kráčeli pomalým tempem velbloudů. Velmi pomalu, pomyslel si O'Sullivan. Prozkoumávali pouštní pláň a oni, skryti ve vádí, byli o něco níže. S trochou štěstí by italská hlídka mohla projít kolem, aniž by si skrývajících se mužů všimla.

Ale toho žhavého úterního rána v polovině války se štěstí od nepřítele odvrátilo. Elegantní důstojník v bílém plášti pánovitě zvedl hůl. "A do prdele," zaklel Smith 175. "jdou k nám."

Měl pravdu. Důstojník ukazoval cestu a zadek v elegantních kalhotách se mu ve zdobném sedle rytmicky nadzvedával. Arabové na těžkopádných velbloudech jeli za ním.

"Připravte se," sykl Stirling.

Muži pohlédli skrz mušky svých zbraní. Věděli, že za okamžik začne zábava. "Pojď do mé jídelny, řekl pavouk mouše," rozverně žertoval Paddy Mayne. Před nastávajícími jatkami nepocitoval žádné zábrany. Byli to nepřátelé. Zasloužili si zemřít.

Teď už se přiblížili na pouhých dvě stě metrů. Za chvíli nás uvidí, říkal si zlověstně O'Sullivan.

Náhle mladý italský důstojník prudce zatáhl za uzdu svého bílého hřebce. Ten couvl a předníma nohama zahrabal ve vzduchu, zatímco Ital namířil holí a zakřičel něco arabsky.

"Palte," zařval Stirling.

První salva jezdce naprosto překvapila. Důstojník přepadl přes hlavu svého koně, když tomu podklesly přední nohy a úpěnlivě zaržál. Na bílé róbě se mu objevila rudá skvrna. Vstal a pokusil se vytáhnout revolver. To však už nestihl. Smith 175 otočil kulometem a elegantní bílou tuniku probodala řada rudých otvorů. Důstojník zavyl bolestí a padl. Chvíli se zmítal v písku a kopal naleštěnými jezdeckými botami.

Arabové začali odhazovat své zbraně a zvedat ruce, že se vzdávají, kvíleli a volali na pomoc Alláha. Ale toho krutého horkého rána Alláh zřejmě nedával pozor. Muži z SAS nelitostně stříleli, dokud na poušti neležela poházená těla Arabů jako hromady odhozených hadrů, až na jednoho.

Ačkolí byl raněný, zběsile zaryl paty do boků velblouda a taháním za uzdu zvíře otočil. Přikrčil se, jako by měl každou chvíli spadnout, a tryskem vyrazil pryč.

"Sundejte toho hajzla ze sedla!" ječel Paddy Mayne, vyskočil na nohy a posílal střelu za střelou po prchajícím Arabovi. Nebylo to nic platné. Zraněný jezdec zmizel v dálce a Paddy nakonec uznal, že nemá smysl po něm dál střílet.

Tiše hleděli na mrtvé a umírající muže z velbloudího sboru ležící v písku, k nimž se už začaly slétávat mouchy. Bzučely nenasytně kolem nevidoucích očí, lezly do nosních dírek a v momentě byly obličeje mrtvých pokryté modročerným hemžením.

Smith 175 popotáhl a setřel si pot z čela. "Tohle je asi nepotěšilo," řekl si částečně pro sebe. "Nejdřív frickové v oáze a teď tahle banda. Doufám, že nikoho z nás nedostanou živýho. Dlouho by mu to nevydrželo." Popadl kulomet a s ním na rameni se plahočil zpátky tam, kde jeho pověstné hovězí chladlo v mosazných plechovkách.

Kapitola 9

Churchill byl ve vrcholně dobrém rozmaru. Vrátil se z odpoledního zasedání vlády, kde z jeho kritiky za to, jak si vláda počínala v nedávné ofenzivě v Západní poušti, vytěžil osobní triumf. Nakonec pouze tři členové kabinetu hlasovali proti, zatímco drtivá většina jej podpořila.

Poté měl přepychovou večeři s několika ministry v podzemním krytu ve Whitehallu, kde vypil povážlivé množství claretu a brandy. Prozradil jim, co se právě chystá v Západní poušti, a když "úlisný zmetek" Morrison, jeho tajemník na úřadě vlády, protestoval - za minulé války odmítl narukovat "z morálních důvodů" - Churchill zahřměl: "Loni jsem veřejně prohlásil, že jestli Hitler vtrhne do samotného pekla, spojím se i s ďáblem, pokud bude potřeba. Neprohlásil jsem se snad právě letos v létě věrným spojencem té sovětské zrůdy Stalina, poté co Hitler napadl jeho třikrát prokletou zemi - i přesto, že jsem bojoval proti jeho režimu víc než čtvrt století? Pánové," zamručel svým v celém civilizovaném světě důvěrně známým hlasem, "ve válce letí etika z okna tout de suite."

Pohlédl na hubeného obrýleného tajemníka jako čínský bůh hojnosti, trpící bolestmi břicha, a bodl směrem k němu svým velkým doutníkem jako útočnou zbraň. Diskusi uzavřel slovy: "Takže teď mám v Západní poušti svou vlastní partu najatých zabijáků!" Lhostejně pokrčil tlustými rameny. "Co je na tom, pánové?" To je umlčelo. Teď seděl ve své dřevem obložené studovně v Chequers, sytý a šťastný. Věděl, že celé bojující Britské impérium má ve svých rukou. Jediné nebezpečí, které mu hrozilo, byla další porážka v Západní poušti. Pokud by toto nastalo, pak jeho nepřátelé, a věděl, že je jich spousta i v jeho vlastní straně, by vytáhli dlouhé nože. O tom si nedělal žádné iluze.

Postarší služebná vstoupila dovnitř a beze slova začala zatahovat zatemňovací závěsy. Nezdálo se, že by ji vnímal, jenže u něj se nikdy nezdálo, že by vnímal služebnictvo. Pak vyšel najevo opak, když řekl: "Až skončíte, pošlete sem, prosím, pana Colvilla. Víím, že dnes odjíždí na Royal Air Force."

"Ano, pane," udělala služka pukrle a odcupitala.

Colville, Churchillův osobní tajemník, tmavý a elegantní, vešel téměř okamžitě a v ruce držel telegram, označený slovy "Nejvyšší stupeň utajení".

"Odjíždíte vlakem v šest hodin. Kolik je vám let?" ptal se Churchill.

"Dvacet šest."

"Ve dvaceti šesti velel Napoleon armádám v Itálii," odfrkl Churchill s neomaleným úšklebkem.

"Pitt byl ve čtyřadvaceti předsedou vlády," vrátil mu to Colville stejně neomaleně.

"Za těchto okolností jste vyhrál," připustil šedesátiletý premiér.

"Nesu vám poslední telegram, pane premiére," odpověděl Colville, když mu došlo, že ve slovní potyčce ministerského předsedu porazil - což se stávalo velice zřídka. "A myslím, že vás potěší, pane."

Churchill mu ho skoro vytrhl z ruky.

Rychle se pročetl telegramem od Auchinlecka a triumfálně pohlédl na svého bývalého tajemníka. "To je opravdu dobrá zpráva."

Zhluboka vydechl, jednu ruku měl položenou na prsou, jako by se chystal k projevu v parlamentu. "Scéna je připravena," prohlásil. "Herci jsou na jevišti. Drama může začít."

Colville sklíčeně přikývl. Ptal se sám sebe, kolik asi "herců" může to "drama" přežít. Ale na tuto osudovou otázku nebyla - zatím - odpověď.

Část třetí - Rommel musí zemřít

"Střílet německé řadové vojíny je na hovno. Tak se válka vyhrát nedá. Musíte mířit nahoru. Usekněte hlavu a tělo už odumře samo."

slavné výroky Paddyho Mayna

Kapitola 1

"Támhle jsou," ukázal Miers, když on a Keyes stáli můstku nehybné ponorky a hleděli do inkoustové temnoty před nimi. "Vidíte, plukovníku?"

Keyes, zachumlaný v kabátě proti nočnímu chladu, zaostřil svůj zrak ještě usilovněji. Pak to uviděl. Červená, bílá, bílá. Signál dohodnutý s průzkumným oddílem před čtyřmi hodinami. "Všude čisto," oznámil. "Pláž je O.K."

"Ano," souhlasil Miers naprosto věčně. Věděl, že každá minuta, kdy Torbay leží nehnutě na hladině znamená pro ponorku nebezpečí. "Připravte své lidi, plukovníku. Ocenil bych, kdybyste se vylodili co nejdříve." Podíval se na bílou pěnu na hřebenech vln pleskajících o trup ponorky a dodal: "Moře se vzdouvá. Nebudete to mít jednoduché."

"Ano, kapitáne," souhlasil Keyes. "Mí chlapi jsou připraveni, a hned jak dostaneme čluny na palubu, začnou je nafukovat. Tady už jde první," kývl směrem ke čtyřem temným stínům vlekcoucím zplihlý gumový člun.

Za půl hodiny byly všechny čtyři čluny připraveny a muži čekající na vylodění viseli na drátě nataženém podél paluby, protože vítr zesílil a ponorka se houpala na vlnách. Miers kývl na souhlas. "V pořádku, plukovníku, ať vaši chlapi nastoupí do člunů. Chci se mírně ponořit, což čluny uvolní, abyste mohli odplout." Nastavil ruku. "Hodně štěstí, plukovníku. Doufám, že až se příště sejdem v Alexandrii, budu vás moci pozvat na pár vychlazených Rheingoldů." Minil dobře známé egyptské pivo.

"Samozřejmě," opáčil Keyes srdečně a potřásl mladému námořníkovi pravicí.

"Řekněme ode dneška za dva týdny."

Miers se zasmál. "Musím říci, že jste velmi sebejistý, plukovníku."

"Samozřejmě, že jsem. Operace postupuje podle plánu a mám partu skvělých chlapíků. S tím pivem počítám."

"Máte ho mít," usmál se Miers. Jenže plukovník Geoffrey Keyes si už nikdy žádný Rheingold nedá.

Diesely Torbaye začaly rytmicky tepat a trup ponorky pomalu mizel pod vodou. Jednou rukou se teď drželi drátu nad svými hlavami a druhou za mokrou a kluzkou postranicí gumového člunu. Voda zavířila a začala bušit do boků chatrných plavidel. "V pořádku," zvolal Keyes tiše, "připravte se vyrazit." Spustil ruku přes bok člunu. Ledová voda mu sahala až po zápěstí. To stačilo. "Jedeme!" zavelel.

Všichni naráz se pustili drátu a člunů se okamžitě zmocnilo moře. Se slabým šplouchnutím se sesuli z boku ponorky. A pak už zuřivě pádlovali proti proudu a vlny zmítaly čluny sem a tam jako dětskou hračkou.

I v nočním chladu Keyes cítil, jak jej zaplavuje pot, jak ze všech sil pádloval a spolu s ostatními se snažil udržet čluny přibližně směrem k pobřeží a k mdle blikajícímu světlu průzkumného oddílu.

Metr za metrem se ze všech sil prodírali mořem, svaly na ramenou jim hořely od námahy. Zdálo se to nekonečné. Znovu a znovu byli strháváni zpět. Pak se zase řítili kupředu a nořili se do brázd mezi zuřícími vlnami. V příštím okamžiku je to opět vyneslo na hřeben vlny, kde pak chvíli nejistě a s děsem viseli, než jimi moře znovu mrštilo dolů.

"vydržte, chlapi," oddychoval Keyes a snažil se ostatní povzbudit. "Už to není daleko."

A opravdu se pomalu blížili k pláži. Mezi burácením vln Keyes slyšel šumění vody na oblázcích pláže. Pak byli vyzvednuti na vlnu a prudce vrženi na břeh. První člun se převrátil a muži kašlali a prskali v ledové vodě.

Jeden po druhém čluny přistály a průzkumníci z prvního výsadku je vytáhli na břeh. Promočený a téměř vyčerpaný Keyes sáhl ztuhlými prsty do svého batohu. Vytáhl láhev, otevřel ji, a mezitím co oddíl průzkumníků zapaloval oheň, aby se promočení commandos osušili, se zeptal: "Je tu někdo potřebný? Pro ty, kdo chtějí, tu mám láhev rumu."

Vyčerpaně se zasmáli, a když pak stáli u ohně, láhev kolovala z ruky do ruky a z jejich uniforem stoupala pára.

Keyese zbyl jen náprstek. Ale to stačilo. Cítil, jak se ohnivý rum propaluje k žaludku a jeho promrzlé tělo zalévá teplo. Dopřál mužům ještě pět minut u ohně. Pak zavelel a z jeho vyzáblého těla sálala nová energie. "Seržante Metcalfe, chci vidět ten oheň uhašený. Ohřáli jste se dost dlouho."

"Rozkaz," odpověděl poddůstojník a jal se sypat písek do plamenů.

"Pojďme roztrdit náklad a osobní vybavu," pokračoval Keyes. "Vybral jsem vádí dále ve vnitrozemí. Podle rozvědky jsou tam nějaké jeskyně a opuštěné trosky domů. Uložíme se tam na noc. Tak do toho."

Dalí se do práce. Sesbírali dřevěné bedny s municí, granáty a silnými výbušninami, své těžké batohy si hodili na záda a v mrazivém vzduchu byli rádi, že se pohybují.

O čtvrt hodiny později už mířili na cestě k úkrytu, pochodovali mrazivou nocí pod chladnou sametovou oblohou posetou hvězdami. Operace "Zabití Rommela" začala.

Čtyřicet mil odtud zastavila vozidla LRDG. Z vedoucího Dodge vystoupil Steele a došel na místo, kde stál Stirling, nahrbený jako obvykle, vedle prvního ze dvou džípů SAS. "Dál nejedeme, Stirlingu," řekl tiše, protože věděl, že v noci se zvuky nesou pouští na míle daleko. "Chci připravit úkryt, dokud je ještě tma. Zdá se mi, že nám trvá stále déle, než dokážeme vozidla úspěšně zamaskovat."

"Rozumím," odpověděl Stirling a přál si, aby ho Steele už déle nezdržoval. On sám měl silnější motiv, aby se ještě před svítáním stačil schovat, ale to nehodlal veliteli LRDG prozradit.

"Poslední věc, než zmizíme," pokračoval Steele. "Ve čtvrtek na vás budeme čekat na dohodnutém místě čtyři hodiny. Pokud se s Keyesovými commandos do té doby neobjevíte, přesouváme se do bodu X. Máte ho vyznačený na mapě." Stirling přikývl.

"Tam budeme čekat další čtyři hodiny následující den. Pokud to nezvládnete do té doby, takš" pokrčil rameny a nechal zbytek věty nevysloven.

Stirling samozřejmě věděl, co tím myslel. Pokud se neobjeví, LRDG se vrátí na svou základnu v oáze. "To zní dostatečně fér."

Steele mu podal ruku. "Hodně štěstí, Stirlingu. Ať se vám tahle operace podaří lépe než ta minulá."

"Díky, majore. Tomu pevně věřím." Potřásl mu nabídnutou rukou. "Zanedlouho bude celý svět vědět, co znamená SAS."

V chladném svitu hvězd vypadal Steele poněkud zmateně. Neřekl však nic a s rychlým "nashle" se vrátil ke svému dodgi.

Paddy Mayne se smál pod vousy a řekl O'Sullivanovi, jemuž z tlustého límce kabátu, do kterého se zabalil proti lezavému chladu, vyčnívala pouze hlava:

"Dobře to David řekl."

"Opravdu si myslíš, že pluk SAS bude tak slavný?" tázal se O'Sullivan.

"Jistěže," pronesl nadšeně Paddy. "Ještě dlouho potom, co my všichni budeme mrtví, se bude mluvit o SAS. Jsme vojáky budoucnosti. Jednoho dne budou mít všechny armády své speciální jednotky, jako je SAS. David začal něco, co bude utvářet historii. Pojď, hodíme si tu těžkou bagáž na džíp. Dál musíme pěšky, Bille."

Oddíl příslušníků SAS vyrazil za dvěma džípy naloženými jejich výstrojí a přesouval se blíže k Beda Littorio. Vpředu vedle Dawsona řídící první džíp seděl Stirling a byl si vědom vzrůstajícího nebezpečí, jak se blížili k Rommelovu hlavnímu stanu. Věděl, že Liška pouště, velitel celé armády, bude dobře strážěn. Budou si muset najít úkryt.

Stirling pohlédl na zeleně svítící ciferník svých náramkových hodinek. Čtyři hodiny. Přibližně dvě hodiny do svítání. Rychle si vybavil rozmístění jednotlivých operních bodů v prostoru Rommelova velitelství. Věděl, že pokud by se zakopali v blízkosti jednoho ze dvou baráků, bylo by to za denního světla velice riskantní. Pak dostal nápad. Generátor vedle druhého baráku. Mohli by

generátor vyřadit a přerušit tak dodávku proudu. Bez možnosti komunikace by Němci ztratili výhodu a oni by mohli zaútočit dřív, než nepříteli dojde, co se děje.

Čas pokročil. Nad východním obzorem začínala prosvítat špinavě bílá barva zdánlivého úsvitu. V tomto světle měl pocit, že zahlédl obrysy jednotlivých budov. Beda Littorio, řekl si. "Trochu doprava," ukázal Dawsonovi, "miřte ke krajní budově, jestli je vidíte."

"Vidím je dobře, pane." Lehce pootočil volantem a nezměněným hlemýždím tempem se blížili ke generátoru.

A čas znovu pokročil. Teď už viděli budovy jasněji. Byla to řada moderních staveb postavených Italy na počátku třicátých let. Jejich omítky byly kdysi zářivě bílé. Válka si však vybrala svou daň. Nyní vyhlížely všechny domy zaprášeně a špinavě.

Stirling poručil Dawsonovi zastavit. Muži za nimi si sedli. Potřebovali odpočinek. Vzal si dalekohled. Je to skutečně Beda Littorio, ujistil se. Rozmístění budov navlas odpovídá plánu. Našli úkryt a čekali, až vyjde slunce. Stirling vybral úzkou průrvu, v níž mohli ležet, aniž by je nepřítel zpozoroval z nejbližší budovy, což byla strojovna generátoru, asi pět set metrů od nich. Přesto neponechával nic náhodě. Když džippy opatrně vjely do průrvy, zbytek vojáků vzal kovové žlaby, které používali na překonání vlhkých míst v poušti, a položili je napříč přes břehy. Pak na ně nasypali písek, takže při zběžné prohlídce to vypadalo jako plochá poušť. Nakonec unavení muži navršili na obou koncích trnité větve a zalezli dovnitř. Venku v mrazivém chladu před svítáním nechali jen hlídky. Za pět minut už všichni bezstarostně spali.

Kapitola 2

"Morgen, meine Herren."

Navzdory vředům a přetrvávající žloutence působil Rommel, Liška pouště, když přišel na velitelství, stejně čile jako vždy.

"Morgen, Herr General," odpověděli shromáždění štábní důstojníci jako jeden muž a postavili se do pozoru.

Rommel mávl svou plácačkou na mouchy na znamení pohov, a odložil čepici i plácačku na kraj stolu, na němž ležely rozloženy velké mapy Západní pouště.

"Vidím, že od včerejška jsme zaznamenali značný pokrok," poznamenal, když zhlédl změt nových značek, které přibýly od doby, co mapu viděl naposledy.

Westphal, jeho náčelník štábu, hlásil: "Angláni jsou naprosto rozhození. Nastala ta pravá chvíle pro útok." Sáhl si rukou na stranu své vyholené hlavy, jako by zkoumal, jestli tam nezbyly nějaké vlasy, a se škrobeným úsměvem dodal:

"Tentokrát je zatlačíme až do Káhiry a to bude konec anglické Osmé armády."

Ostatní důstojníci souhlasně zamručeli.

"Přesně to povím makaronům, až dnes odletím do Říma," uchechtl se Rommel a jeho bojovná tvář se na okamžik uvolnila. "Ten jejich Duce pravděpodobně zezelená závistí, až to uslyší. Minule, když chtěl zatlačit Angličany zpátky do hlavního města, dokonce poslal do Libye svého bílého koně, aby na něm mohl triumfálně vjet do Káhiry. Bohužel, jak všichni víme, to tak nakonec nedopadlo. A právě proto je tu dnes náš Afrikakorps."

"Ano, bohužel," souhlasil Westphal. "Koneckonců opravdu rozhodující bitvy se teď odehrávají v Rusku, a ne v těchhle stojatých vodách, kde za makarony taháme horké kaštiny z ohně."

"Přesně," řekl někdo další. "Proč musíme podstupovat tohle všechno, jen abychom Italům předvedli, co jsme zač? To my bojujeme, ne ta jejich pochybná armáda."

Rommel trpělivě zodpověděl námitku. "Führer se ve své nekonečné moudrosti rozhodl pro politiku podbízení se těmto národům, dokud to nekoliduje s jeho úmysly. Spojenci, stejně jako bývalí nepřátelé - Italové, Francouzi, Rumuni, Chorvati a všichni ostatní - na těch ve skutečnosti nezáleží. Důležití jsme jen my, Němci. Jsme vůdci Evropy."

"Tak tak," souhlasili rázně všichni štábní důstojníci a tváře jim zářily pýchou.

"Dvacáté století je stoletím Němců, naším stoletím. Ale náš milovaný vůdce, Adolf Hitler, jim všem zatím ponechává iluzi, že mohou činit nezávislá rozhodnutí. To je i důvod mého zatraceného dnešního letu do Říma."

"Cesta do Říma má i své pozitivní stránky, Herr General," ozval se Meyer, jeho šéf rozvědky.

"Jak to myslíte, Meyere?" tázal se Rommel a otočil se k hubenému prošedivělému důstojníkovi s chytrými očima skrytými za brýlemi se zlatými obroučkami.

Meyer hned neodpověděl. Zdálo se, že váží každé jednotlivé slovo, než ho řekne nahlas. "Všechno naznačuje, Herr General," pronesl starostlivě a tak tiše, že ho ostatní sotva slyšeli, "že Angličané plánujíte pokus o atentát na vás."

"Cože?" vybuchl Rommel překvapeně.

"To není možné," odsekl westphal odmítavě. "Taková věc naprosto odporuje jejich smyslu pro fair play. Ne, to opravdu není možné."

Meyer si stál za svým. "Máme důkazy," pokračoval svým pedantským a hloubavým způsobem, "že Angličané pověřili několik svých nových komand zavražděním Herr Rommela."

Rommel se zasmál. "Tím se nemusíte znepokojoval, pánové. Až přijdou - jestli vůbec, Oberst Meyer - budu bezpečně zašitý v Římě jíst ten nechutný hnůj, jakému Italové říkají jídlo. Není nad starý dobrý německý Bratwurst und Sauerkraut." Ostatní se zasmáli a věc vražedného spiknutí byla smetena se stolu.

Za pět minut už Rommel svižně krácel od velitelství a kožený kabát za ním vlál v pouštním větru. Když přišel k čekajícímu horchu, zadrmolil rozkazy a štábní důstojníci, shluklí kolem něho jako psíci, horečně čmárali do zápisníků. "Pravé křídlo udržujte silněš dohlédněte na to, aby obrněné divize operovaly blíže hlavní bojové liniiš shromážděte osmaosmdesátkyš pokud bude potřeba, v čele pěchotyš" Ještě když velký vůz s maskovacím vzorem zamířil k hlavní pobřežní silnici, vykřikoval Rommel na své uštvané důstojníky otevřeným okénkem rozkazy.

O'Sullivan ležel na vrcholku jejich úkrytu a dalekohledem pozoroval silnici a budovy pod nimi. Smith 175 vedle něj dělal totéž. Až dosud toho po silnici moc neprojelo: jeden nebo dva nákladáky se zásobami, ukořistěný džíp přečpaný Italy v tropických helmách, kteří vypadali jako výjev z filmu z dvacátých let, a poškozený německý tank odvážený do dílen.

Smith 175 sklonil dalekohled. "Mám šílenou žízeň, pane. Můžu zkusit uvařit čaj?"

"Bojím se, že ne, Smithi. Velitel zakázal rozdělovat oheň, dokud se nesetmí."

Budeš muset vydržet s vodou."

Smith 175 se dramaticky otrásl. "Voda!" prohlásil štítivě. "Z toho, čemu říkají voda, mi rezivějí střeva."

O'Sullivan se rozesmál, ale smích mu zamrzl na rtech, když na silnici spatřil velký otevřený štábní vůz, s tuhou kovovou vlaječkou vysokého důstojníka na kapotě, trpytící se ve vycházejícím slunci. Rychle zaostřil dalekohled.

"Proboha!" sykl, když se mu v zorném poli objevil obličej muže na zadním sedadle.

"Co se děje, pane?" tázal se naléhavě Smith 175.

O'Sullivan neodpověděl. Soustředil se na osamělou postavu ve velkém štábním autě, aby měl absolutní jistotu, že se nemýlí. Hlavou mu bleskla vzpomínka na zraněného Gore-Smythe, kterému zbývaly poslední minuty života. Liška pouštěš mizernej Rommelš příčina všech našich potíží! To vyštěkl onoho hrozného dne, kdy byla jejich rota téměř zničena. Ano, je to určitě on. Mýlka nemožná. Táhle sedí mazaný protivník 8. armády.

Za chvíli už trásl Stirlingem a budil ho, aby mu oznámil překvapující novinku, zatímco Paddy Mayne s rozčuchanými vlasy a očima těžkýma spánkem nevěřicně poslouchal.

"Jste si jist?" zeptal se konečně Stirling. "Je to životně důležité."

"Ano, jsem si jist," odpověděl O'Sullivan. "Je to tentýž muž, kterého jsem viděl tenkrát s chudákem Gorem-Smythem."

"To je teda hezký," odfrkl Paddy Mayne. "Co teď budeme dělat? Nemůžeme nijak varovat Keyese, že operace je odepsaná. Že terč je pryč."

Stirling potřásl hlavou. "To opravdu nemůžeme." Horečně přemýšlel, co teď mají dělat. Věděl, že musí mít nějaký výsledek, jinak mu ti pitomci v Káhiře celý krám SAS zavrou. Keyes se zaměřil na Rommelovo velitelství a možná tam postřílí několik štábních důstojníků. Ale co efektního může udělat SAS?

"Dobrá," řekl rychle, když se vysoukal z deky a klečel v dosud chladném písku.

"Tady je generátor," zabodl prst do písku. "Vyřídíme ho podle plánu."

Tvář Paddyho Mayna se rozjasnila, když si uvědomil, je přece jen půjdou do akce.

"Skvělé, Davide," vyhrkl dychtivě. "Pokračuj."

"Pak nastražíme bombu v Rommelově bytě. S trochou štěstí bychom ho mohli dostat, až se vrátí tam odtud, kam jel, ať už jel kamkoli."

Mayne se spokojeně culil. "Rajská hudba pro moje ubohé staré uši, Davide," řekl nadšeně. "A co potom?"

"Tohle. Tady Bill," pokývl na O'Sullivanu, "si vezme pár chlapů a umístí kulomet před policejní kasárna - tady," vyznačil místo v písku. "Až generátor vyletí do povětří, čekám, že začnou vybíhat ven. Bill a jeho chlapi jim dají, co jim patří, až z nich budou lítat cucky. Pak provedou bleskový ústup a spojí se s ostatními."

To už asi Keyes se svým komandem pochopí, že show se nekoná, a patrně se stáhne směrem k nám. Budeme je krýt a spolu s nimi zamíříme na rande se Steelem. Co tomu říkáte?"

Paddy Mayne neměl námitky. Protože se objevily vyhlídky na boj, naprosto

souhlasil. "Bude to prima večírek, Davide," prohlásil. Stirling pohlédl na O'Sullivan, poněvadž ten neodpovídal. "Bille, co ty si o tom myslíš?"

"Och, souhlasím, pane," odpověděl. "Připadá mi to však poněkud pochybné a hazardní."

"Jak to myslíš?"

"Nebudeme bojovat jen proti frickům, ale možná i proti commandos plukovníka Keyese. Oni nevědí, že jsme tadyš" řekl O'Sullivan poněkud bezradně.

"Ale," utál ho Paddy Mayne. "Vidiš problémy, kde nejsou, chlape. Všechno dopadne dobře, věř mi, Bille."

"Snad máš pravdu, Paddy," vydechl O'Sullivan váhavě, ale doopravdy přesvědčen nebyl.

"V pořádku. Takže vyrazíme," podíval se Stirling na hodinky, "v osmnáct nula nula. Ještě nějaké dotazy?"

Kapitola 3

Byla půlnoc.

Keyes zvedl ruku, jako by dával znamení, a tiše řekl: "Tak, chlapi, jdeme." Commandos poslušně vyrazili kupředu, obtěžkáni zbraněmi a dalším vybavením, těla skloněná před bubnujícím deštěm, který je promáčel na kůži. Vyrovnaně snášeli nepohodlí a nestěžovali si, až na jednoho, který na blátivé pěšině uklouzl a zaklel.

Vepředu na špici dlouhého zástupu Keyes, s tváří mokrou od deště, kontroloval střídavě inkoustovou temnotu před sebou a zeleně svítící kompas na svém levém zápěstí.

Původně očekával, že jim to k prvnímu srázu potrvá něco přes hodinu. Svůj odhad však přehodnotil, částečně kvůli tmě a pak i z důvodu otřesného počasí.

Čas běžel. Jedinými zvuky bylo neutuchající šumění studeného deště a občasné zazvonění jednotlivých součástí jejich výbavy o sebe. Počasí nemohlo být horší, říkal si Keyes, když se belhal a klouzal po pěšině a dvaceti kily na zádech, stejně jako ostatní, ale mělo to jednu výhodu. Nikdo, kdo nemusel, by za takové noci nezůstával venku.

Chvilí po jedné před sebou zahlédl temný obrys svahu. Podle mapy věděl, že je vysoký asi sedmdesát metrů. I pro jeho trénované muže to bude náročné, obzvláště v noci a za takového deště. Ale muselo se to zvládnout a taky se to zvládne.

Ve dvě hodiny té příšerné noci došli promočení muži na úpatí kamenné stěny pokryté drny. Keyes jim dopřál několik minut odpočinku, než našel cestu, o níž věděl, že vede nahoru. Pak zavolal na své muže: "Půjdeme nahoru jeden za druhým. Udržujte naprosté ticho. Pokud se dostanete do potíží, strílejte jen v nejkrajnějším případě. Je to jasné?"

Muži souhlasně zabručeli. Nepotřebovali upomínání. Všichni věděli, že vstupují do nebezpečné zóny. Německá ležení se stovkami vojáků a vojenských policistů byly jen několik mil odtud.

Keyes se zhluboka nadechl. Pak pravou nohou vykročil po strmé blátivé cestičce a začal stoupat. Šlo se ztěžka. Mužům klouzaly nohy a padali. Ostatní nadávali a vyli bolestí, když se zachytili trní rostoucího po obou stranách cesty, aby neztratili rovnováhu. A celou dobu je neúprosně bičoval studený déšť.

Byli napůl cesty vzhůru, zbrocení potem a sípali, když odněkud nevrle a hystericky zaštěkal pes. Ztuhli a skoro se neodvážili ani nadechnout. Pomalu, velice pomalu si Keyes odepnul samopal s tlumičem. Kdyby došlo k nejhoršímu, může zvíře zastřelit, než zburcuje všechno kolem.

Náhle prořízl tmu paprsek ostrého žlutého světla z nějaké boudy, kterou zahlédl teprve nyní. Někáký hlas okřikl psa. Ten štěkal dál. Pak bylo slyšet čvachtání bot v blátě. Keyes se připravil. Teď nebo nikdy. Štěkot stále neutichal. Ozvala se tupá rána. Psí štěkot se změnil v bolestné vytí. Pak opět začvachtaly boty v blátě. Žluté světlo zmizelo. Všude panovalo opět ticho.

"Skoro jsem si stríknul do kalhot," zašeptal chraptivě jeden z commandos za Keyesovými zády.

"Jak to myslíš - skoro," ptal se jeho parták. "Já doopravdy."

Keyes se zakuckal smíchy.

Znovu se pohnuli.

Už byli skoro nahoře, když spatřil kulometné hnízdo, nebo to za něj alespoň považoval. Nejdřív nevěděl, co znamená to malé červené světélko v temnotě, ale pak zaslechl tiché zakašlání a okamžitě pochopil, že to je strážný kouřící cigaretu. Za ním teď Keyes rozeznával pytle s pískem, z čehož usoudil, že vidí kulometné hnízdo hlídající vstup na pěšinu.

Otočil se ke stojícímu zástupu. "Seržante," zašeptal tiše k muži za sebou.

"vyčleňte čtyři muže. Odložte svůj náklad. Táhle nahore na jedenácté hodině jsou Němčouři. Vidíte je?"

"vidím je, pane."

"Zbavte nás jich."

Zachytil odlesk seržantových bílých zubů v deštěm promáčené temnotě. "S největším potěšením, pane."

Keyes souhlasně přikývl. Jeho muži byli vycvičení profesionálové. Nepotřebovali další rozkazy.

Rychle, ale neslyšně seržant a čtyři muži odložili své těžké rance na zem. Své zbraně opřeli o ně a byli pryč, míříce k zadní části malého bunkru. Keyes mrkl na hodinky na svém zápěstí. Počítal, že jim zabere pět minut, než se dostanou na místo. Modlil se, aby se strážný neotočil a nespatriil temné stíny kradoucí se k jejich postavení.

V duchu odpočítával vteřiny. Náhle se ozvalo tlumené zaúpění. Červené světélko zmizelo. Naklonil hlavu na stranu a ztuhl. Zaslechl další zvuk. Znělo to, jako když něco tvrdého udeří do těla. Další tlumené zaúpění. Za okamžik už pět mužů spěchalo zpátky a nestarali se, jestli dělají hluk.

Když přišli blíž, Keyes si všiml, že seržant okázale nese na opasku pistoli.

"Malý suvenýr," prohodil a zakřenil se. "Ještě jsme tam něco nechališ tři, všichni naprosto mrtví."

Po chvíli už znovu vyrazili na cestu. Rommelovo velitelství leželo míli od nich.

Smith 175 a Dawson rychle a tiše připravili kulomet, zatímco je ostatní dva kryli a O'Sullivan napínal zrak k temným obrysům policejních kasáren.

"Hotovo, pane," zašeptal Smith 175 a odjistil závěr. Dawson vedle nich si lehl na zem a začal vyrovnávat zahnuté zásobníky vedle podstavce.

"V pořádku," odpověděl O'Sullivan a cítil, jak mu tělem začíná proudit adrenalin při pomýšlení na brzkou akci. Otočil se ke zbylým dvěma mužům. "Ty a ty, Flood a Hawkins. Jděte podél sloupů, dokud nebudete těsně u baráku, a tam přestříhnete kabel. Budeme vás odsud krýt."

"Rozkaz, pane," odpověděli jako jeden muž a vyběhli po úzké cestě, podél níž vedl kabel poľního telefonu zavěšený na hrubých sloupech.

"Už to nebude trvat dlouho, pane," prohodil Smith 175 jemným konverzačním tónem, jako by se bavili o dalším přidělu cigaret. "Říkal jsem si ale, že odsouzenec má mít nárok na bohatou snídani. Já už mám střeva hladý pořádně zauzlovaný."

"Proboha, Smithi," sykl jeho parták Dawson, "drž hubu. Odsouzenec. To snad ne?!" O'Sullivan se mírně pousmál. Byli to dobří vojáci. Věděl, že se na ně může bezvýhradně spolehnout. Přestal se usmívat. Temnotou se k nim někdo blížil a na chvíli zahlédl světlo baterky, stříbrné v padajícím dešti. "Ani hnout," zasyčel naléhavě ke svým mužům.

"Ich dachte ich hörte was, Fritz," řekl hlas.

"Du hast eine bluhende Fantasie, mein Freund," zabručel rozmrzele druhý hlas.

"Komm rein aus dem Scheissregen."

Znovu se ozval syčivý a čvachtavý zvuk, když se oba muži otočili a zamířili zpět tam, kde byli tu noc ubytováni. Opět zavládlo ticho. Po chvíli poznamenal Smith 175: "Víte, pane, myslím, že dneska budeme mít nakonec štěstí."

"Proč mi to říkáš?" ptal se O'Sullivan s nepřiliš silným zájmem a cítil, jak mu kapky deště nepříjemně stékají po zádech.

"No, myslím, že jsme hodně pokoušeli štěstí. Trochu jako armáda Freda Karna.

Vyprávěl jsem ti o tom, Dawsie?"

"Jasně," řekl Dawson, ale ještě než mohl potvrdit zbytek Smithovy myšlenky, napravo od nich se ozval deštěm částečně ztlumený třesk a inkoustovou černí noci zableskl rudý plamen. V následujícím okamžiku se vrátili ti dva, klopýtající a plazící se bahnem, a hlásili: "Dráty jsme přestříhli a generátor byl právě odpálen."

"Dobrá práce," přikývl O'Sullivan rychle, protože všude v kasárnách probleskovalo světlo skrz zatemnění a rozzuřené, zburcované hlasy vyřvávaly rozkazy a otázky.

"Teď teprve začne sranda," pronesl Dawson, když si Smith 175 přitiskl pažbu lehkého kulometu pevně ke svalnatému rameni.

Dawson měl pravdu. Na deštěm prosáklém nebi se objevila světlice a zbarvila celou oblast do strašidelně červeného odstínu, v němž se kapky deště zdály vyšívat stříbrné stehy. Ozval se zvuk starujícího nákladáku.

"Táhle jsou," zvolal naléhavě O'Sullivan a zvedl svůj samopal.

Brána kasáren se otevřela dokořán. Velký nákladák vyrazil ven, stěrače se mrskaly sem a tam, za odlesky předního skla bylo možné spatřit skvrnu řidičova obličej. "Sejměte ho," křičel O'Sullivan a připravil se k palbě.

Smith 175 nepotřeboval pobízet. "Zkus tohle!" zařval a stiskl spoušť kulometu.

Kulky zahvízdaly směrem k vozu. Byl slyšet třeskot rozbitého skla a řidič pronikavě zaječel. Neřízený nákladák zatočil doleva a narazil přímo do zdi kasáren. Pak vybuchla nádrž a celý vůz zachvátily zuřivé plameny. Nikdo se nedostal ven.

"Alarm, Alarm!" ozýval se divoký hlas. Někdo pronikavě zapískal. I když bušení deště tlumilo zvuky, přesto byl zřetelně slyšet dusot běžících nohou.

"Támhle, pane, na jedné hodině. Snaží se dostat přes zeď."

O'Sullivan zareagoval instinktivně. Stiskl spoušť samopalu. Zvuk kulek letících směrem k temným postavám plazícím se přes zeď byl děsivý.

Křik, volání o pomoc, nadávky. Tucet německých mužů se stahovalo zpátky do brány, když jeden z granátů, které nesli, dostal zásah a vybuchl a osvětlil jejich šokované umírající tváře teatrálně řvavou červení.

Směrem k mužům SAS letěl granát.

"K zemi!" zařval O'Sullivan.

V okamžiku, kdy dopadli, granát vybuchl pět metrů od nich a rozprskl se v ostrých kovových střepinách všude kolem. Z blízka i z dálky se ozývaly výstřely, vybuchovaly nálože a se strašlivým vytím vylétaly do vzduchu minometné granáty. Celé to divadlo i s děsivou a absurdní válečnou symfonií z výšky ozařovaly světlice. Bitva o Rommelovo velitelství opravdu započala.

Kapitola 4

Keyes vyběhl po schodech ke dveřím vily. Samopal držel odjištěný a připravený. Jeho dva commandos za ním udělali totéž. Všichni tři byli napjatí a ostražití. Ze všech stran se ozývaly výstřely a exploze. Němci už očekávají útok.

"Vyraďte dveře," přikázal Keyes.

Příliš pozdě.

Skleněné dveře se otevřely. V nich stál Němec v ocelové helmě a v kuželu žlutého světla vycházejícího z Rommelovy vily na ně v úžasu hleděl.

Otevřel ústa k varovnému výkřiku. Keyes na něj namířil samopal. Němcova reakce byla neočekávaná. Popadl zbraň za hlaveň a přitáhl mladého plukovníka k sobě.

Oba narazili na zeď. Zoufalý Keyes sáhl rychle po noži. To nemohl zvládnout.

Jeden z jeho commandos zmáčkl spoušť svého revolveru. Dvaatřicítka vyplivla oheň. Němec zaječel nesnesitelnou bolestí. Tvář se mu rozletěla a obličejové svaly splihly na hrud jako roztavený červený pečetní vosk. Pustil Keyesův samopal.

"Jdeme, chlapi!" zařval Keyes. Věděl, že ostatní Němci ve vile museli výstřel slyšet. "Sejměte je všechny."

"Jsme s vámi, pane!" zvolali.

"Zbraně použijte podle vlastní úvahy. Určitě nás slyšeli," vyštěkl Keyes a vrhl se skleněnými dveřmi do rozlehlé kamenné haly. Místo bylo tlumeně osvětleno a oni špatně viděli. Ale dobře slyšeli klapot těžkých okovaných bot. Někdo tam byl.

Otevřely se dveře. Někdo běžel po schodech dolů. Jeden z commandos vypálil dávku, ještě než ho spatřili. Němec se otočil a prchal, odkud přišel. "Ten kretén si z nás dělá srandu," zařval střelec a běžel za ním po schodech nahoru.

Mezitím Keyes otvíral všechny dveře, které vedly do haly. První místnost byla prázdná. Z druhé vycházelo světlo. Rozrazil dveře. V místnosti byla skupinka Němců v helmách. Někteří stále seděli. Ostatní už byli na nohou, ostražití a v rukou drželi zbraně.

Keyes dveře opět zabouchl. "Hodím dovnitř granát," zavolał na muže za sebou. "Pozor!"

Strnuli. Keyes vytáhl pojistku. Odpočítával sekundy a nervózně držel granát v pravé ruce. "Teď."

Otevřel dveře. Granát vletěl doprostřed místnosti. Oči Němců se rozšířily hrůzou a upřeně civěli na malé kovové vajíčko, které tak náhle přistálo mezi nimi.

"Paráda," pronesl Keyes a hmátl po dveřní kouli. Jeden z Němců však zareagoval. Vystřelil. Keyes zařval bolestí. Rukou se chytil za hrudník kousek nad srdcem. Pak se v bezvědomí složil na zem.

Jeden z commandos odtáhl tělo na stranu. Druhý popadl kouli a přibouchl dveře.

Ozvala se temná rána. Zpode dveří se vyvalil hustý černý kouř. Výbuch následovalo naprosté ticho. Světlo zmizelo. Usoudili, že Němci uvnitř jsou mrtví nebo omráčení.

"Vyneseme plukovníka mimo střelbu," navrhl jeden. "Vypadá to s ním zle, kámo."

Hrstka mužů společnými silami vytáhla Keyese ze dveří. Pak ho zvedli a nesli pryč, zatímco z vily se ozývaly výstřely z malých ručních zbraní a záblesky pročešávaly temnotu. Seržant rychle rozepnul Keyesovi blůzu. Sklonil se a upřeně poslouchal. Pak zvedl hlavu a jen tak tiše seděl.

"Jak zle je na tom, seržo?" ptal se jeden z nich.

"Je mrtvý," odpověděl seržant hlasem plným emocí. "Plukovník je mrtvý."

O chvíli později už co nejrychleji běželi do pouště a Němci, oslepení vztekem a zklamáním, po nich stříleli jednu kulku za druhou. Mise Rommel se nezdařila.

"Tank, pane," zvolal naléhavě Dawson.

"A do prdele," zařval jeden z mužů SAS a začal se drápat z díry, jako by se chystal k útěku.

"Zalez," poručil mu vztekle O'Sullivan. "Zastavíme toho sráče. Smithi, miř na toho fricka ve věži. Zaslouží si to schytat, když tam takhle stojí. Šílenec." Smith 175 otočil kulomet a ještě v pohybu zamířil a vystřelil. Na tuhle vzdálenost nemohl minoutš velitel tanku s hysterickým řevem rozhodil ruce jako by v beznadějném gestu a přepadl přes hranu věže. Jestli nebyl mrtvý, pak jistě umíral.

Náhla dávka ochromila řidiče na jeho místě pod pancířem. Zatáhl za páky brzdy. Tank se svezl na stranu a v mračnech prachu se nosem zapíchl do zdi vedle brány a definitivně ji zablokoval.

"Dobrá práce," zvolal O'Sullivan vesele. "Ale nepřestávejte střílet, chlapci. Všichni jsou pořádně nadrženi na příští kolo."

Skupince mužů SAS pod silným tlakem se vrátilo sebevědomí. Pálili krátké dávky nalevo a napravo, po celé délce zdi kasáren. Muži snažící se přes ni dostat, padali zpátky, křičeli a drželi se za rozbité obličeje nebo jen tiše leželi. Tu a tam se někdo domáhal sanitáka. Jeden nešťastník, oslepený britskou kulkou, nepřestával volat: "Sanitäterš Saniš ich bin blind. Gott helfe mirš" Ale této hrozné noci se bůh musel dívat jinam a ani žádný saniták s nosítky nepřispěchal na pomoc. Nakonec O'Sullivan dopřál oslepenému muži kulku z milosti.

Ale i přes štekání a praskot bitvy slyšel O'Sullivan vrzání tankových pásů. Němci poslali další tank, aby uvolnil bránu kasáren. Uslyšel dutou ránu, jak narazil kov na kov. Vzpříčený Mark III zaskřípal a zasténal na protest, jak do něj zezadu tlačil neviditelný druhý tank.

"Dobrá, chlapi," zařval O'Sullivan, aby ho bylo v tom rámusu slyšet. Věděl, že jakmile bude brána volná, otevře se před nimi peklo. "Padáme odsud. Hned!"

To jim stálo. Všichni věděli, že jim běží čas, a pořádně rychle. Smith 175 popadl kouřící kulomet s hlavní rozžhavenou do růžova, jako by to byla dětská hračka. Ostatní sebrali své zbraně a začali ustupovat. O'Sullivan kryl jejich ústup palbou. Stál tam s rozkročenýma nohama jako pistolník z Divokého západu, pálil řízené dávky doprava i doleva v zoufalé snaze udržet Němce za zdí, zatímco Mark III v bráně se pomalu, ale jistě odsouval stranou.

"Die Tommies haben ab!" křičel někdo vztekle.

O'Sullivan oddechoval, jako by běžel dlouhý závod, a pochopil, že Němci přišli na to, že se stahují. Začal také ustupovat, přičemž nepřestával střílet.

Nicméně Němci se už vzpamatovali z překvapení. Stále více se jich pokoušelo zdolat zeď. Ostatní stáli na její koruně a divoce pálili do tmy. Poslední rýpnutí a zmrzačený tank se uvolnil. Druhý se vynořil z brány a jeho kulomet už plival rudý oheň.

O'Sullivan přerušil krycí palbu. Samopal si pověsil přes rameno a běžel za ostatními, mizejícími ve tmě. Smrtící kulky létaly všude kolem.

V kasárnách za zády prchajících se všechno zbláznilo. Všude vyletovaly do vzduchu světlice, štekaly kulometry a zněly píšťalky. Zněly rozkazy - a vzápětí jiné rozkazy popírající ty předchozí. Odehrával se naprostý zmatek a O'Sullivan prchající do pouště si říkal, že to pro ně znamená výhodu. Němci pravděpodobně stále nevěděli, co se děje. Pálili do všech směrů. Přesně to potřebovali, aby se jim podařilo uniknout. Protože instinktivně věděl, že plán na zabití Rommela se velmi zle zvrtil. Teď se musel postarat každý sám o sebe a on musel svůj malý oddíl odtud dostat stůj co stůj. Hlavní povinnost cítil ke svým vojákům.

"Nezastavuj se," oddechoval, když dohonil posledního z jejich skupinky, který, jak se zdálo, byl na konci se silami. "Za pár minut jsme v bezpečí, pryč z tohotohle svinstvaš" Na chvíli se zastavil. Na pobřežní silnici vlevo od nich se objevila dvojice maskovaných světél.

Smith vpředu instinktivně strnul. "Jede sem nákladák," zvolal.

"K zemi!" zavelel O'Sullivan.

Všichni naráz padli do písku. Zírali do tmy. V záblesku exploze zahlédli prchavou siluetu řidiče hrbícího se nad volantem pomalu jedoucího vozidla.

"Talián," zašeptal Smith 175 O'Sullivanovi, když rozeznal uniformu.

"Myslíš, že ho dokážeš dostat?"

"Lehce jako zakopnout o nohu," odvětil opovržlivě Smith 175.

"Tak do toho."

"Čelnímu sklu to neprospěje, pane."

"To nevádí. Hlavně ho zastav, potřebujeme nějaký kola, Smithie."

Smith 175 postavil kulomet na zem a vypálil. Směrem k pomalu jedoucímu nákladáku

letěly kulky jako rozžutné vosy. Ozval se zvuk rozbíjeného skla. Křik. Vůz se zakymácel, ještě kousek popojel a zůstal stát.

"Výborně, Smithie," pochválil ho O'Sullivan. "Zvládl to. Jdeme."

Za sebou slyšeli blížící se Němce. Už našli stopu. Rychle se rozeběhli ke stojícímu nákladáku. Řidič ležel bezvládně na volant. V jeho uhlově černých napomádovaných vlasech ulpěla sprška střepů z rozbitého skla. Dawson ho chytil za límec a zvedl. Hlava řidiče se bezvládně svezla ke straně. "Mrtvý," řekl.

"Chudák malá, i když to byl Talian. Nemohlo mu být ani o den víc než osmnáct." O'Sullivan, kterému bylo teprve devatenáct, to nijak nekomentoval. Místo toho rozkázal: "vyhoďte ho ven - okamžitě. Fricové jsou za náma."

Bez velkých cavyků vytáhli mrtvého italského řidiče z kabiny a položili ho vedle vozu. Hlavní kulometu Dawson vyklepal zbytek předního skla a další příslušník SAS si sedl za volant, lepkavý Italovou krví.

Blížící se německý tank teď slyšeli docela jasně, spolu s pokřikem pěšáků, kteří jej doprovázeli. "Startuj," zařval O'Sullivan.

Řidič otočil klíčkem. Ozval se tupý nářek startéru, ale motor nenaskočil.

"A kurva," nechal se slyšet Smith 175. "Dej ty svoje zasraný pracky pryč, troubo."

Řidič zkusil znovu nastartovat.

Ze tmy napravo od nich se ozvalo silné třesnutí a pak zvuk, jako by se trhal obrovský kus plátna. Deset metrů od nich se zvedla sprška písku a oblázků, jak tam explodoval tankový granát, a zaplavila kabinu nákladáku, právě když motor naskočil. To je povzbudilo. Uštvaný řidič zařadil rychlost a odkodrcali se do noci. Hluk střelby za nimi rychle mizel. Měli kola.

Kapitola 5

"To je bordel!" vybuchl Paddy Mayne.

Svítilo. Za nimi smrtící kulky křížovaly blednoucí oblohu. kolem planuly požáry a velké sloupky hustého černého dýmu stoupaly k obloze.

"Jak to myslíš?" zachrčel Stirling, když zastavil vedle rozložitého Ira.

"Použij oči, Davide," odpověděl Paddy nevrle. "Ztratili jsme půlku chlapů, buď mrtvých, nebo nezvěstných." Ukázal na dva džípy naložené těžce raněnými. "A pro tyhle chudáky toho taky nemůžeme moc udělat, dokud se nedostaneme k našim - jestli se tam vůbec dostaneme."

Stirling na chvíli protáhl obličej a pak se opět zaníceně rozzářil. "Já vím, Paddy, já vím. Dostali jsme pořádnou nakládačku. Ale celkově, myslím tu operaci, jsme uspěli, nemyslíš? I kdyby měl Keyes získat slávu za zlikvidování Rommela, rozhodně jsme se uvedli na scénu." Upřeně hleděl na velkého muže.

Paddy Mayne neodpověděl. Ale drsný hlas někde hluboko v mysli mu dráсал nervy. Vysrat se na SAS. Uvedení se na scénu stálo příliš mnoho dobrých životů. Nahlas řekl jen: "Jsem zvědav, jak si vede mladý O'Sullivan."

"Ten bude v pořádku," odvětil sebejistě Stirling. "Ten mladý milovník je z dobrého těsta. Vymotá se z toho sám."

"V to doufám," ukončil Paddy rázně debatu. Naklonil hlavu na stranu, unavený výraz v jeho rozeklané tváři nahradil výraz ostražitý.

"Co je, Paddy?"

"Letadlo, támhle."

"Bože můj. Vidím ho."

Asi tři sta metrů od nich se téměř vznášelo lehké letadlo, jež právě vyhodilo světlici, aby ozářila poušť pod ním.

"Zastavit!" zahrměl Stirling.

Oba řidiči rychle dupli na brzdy a ranění zasténali bolestí, jak sebou vozy náhle cukly. Pěšáci si lehli do písku a zakrývali si tváře. "Za to, co se na nás chystá snést, bychom měli být bohu opravdu vděční," zažertoval někdo v pohřební náladě.

"Drž hubu!" okřikl ho Stirling.

Lehký průzkumný letoun se blížil a oni čekali a téměř nedýchali. Paddy Mayne náhle vyskočil na nohy a oči mu divoce planuly.

"Paddy," volal poplašeně Stirling. "Co to sakra vyvádíš?"

"Seru na tuhle pitomou hru," prskal Paddy. Vyskočil na nejbližší džíp. Jednou velkou tlapou uchopil kulomet a vytrhl ho z podstavce v těžce chvíli, kdy ho zaplavila oslnivá, ledově bílá záře další světlice.

Bez znatelné námahy, jako by kulomet byl jen dětská hračka, zamířil. Naprosto ignoroval všechny posery kolem, kteří plní vzduch kolem pochmurnou náladou.

Vůbec se neovládal. Nemůžou už je ty zasraný frickové jednou nechat na pokoji? Už toho přece schytali dost, o hodně víc než dost! Stiskl spoušť.

Kulka vyletěla s bílým zábleskem vzhůru. Německý pilot byl zcela zaskočen. Musel

si myslet, že má všechno pod kontrolou. Teď poznal, že nemá. Motor malého letadla se zakuckal, zaprskal, zhasl, znovu naskočil a konečně nadobro vysadil. Vojín Hyde, ležící v kaluži vlastní krve, s nohou utrženou v koleni, ho tiše pochválil. "To je to zatracený štěstí Irů," řekl s ulsterským přízvukem. "Dostal jste ho, pane."

Paddy Mayne ho opravdu dostal. Na chvíli zahlédl pilota, tvář v leteckých brýlích šílenou strachem, jak bojuje s řízením. Pak už malé letadlo naprosto neovladatelně padalo z oblohy dolů a řítilo se do zkázy. V příštím okamžiku dopadlo do pouště a vybuchlo ve velké rudé ohnivé kouli.

Stirling se zamračil. "To nebylo dobré, Paddy," řekl ostře.

Paddy Mayne hodil kulomet ledabyle zpátky do džípu. "Jenom další pitomej fricek, se kterým si nemusíme dělat starosti."

"Ano, my nemusíme. Ale jeho nadřizení budou. Brzy ho začnou hledat. Jako bychom už tak neměli dost starostí, chlape."

"Dejte mi pokoj, Stirlingu," řekl Mayne dopáleně a skřípal obrovskými čelistmi.

Stirling si pamatoval, jak praštil svého velitele, Keyese, a jak ho honil po jídelně s bodákem. Asi by nebylo moudré teď něco velkému Irovi říkat. Místo toho se otočil k ostatním. "Tak chlapi, vstávat. Padáme, dokud je čas."

Vyčerpaní muži se ztěžka zvedli na nohy. Řidiči džípů nastartovali motory.

Ranění znovu zasténali. Útrpná cesta na východ pokračovalaš

Asi dvě míle odtud zahlédl O'Sullivan náhlý zášleh plamene proti syrové noční obloze a domyslel si, co se stalo. Jiná skupinka útočníků právě sestřelila nepřátelské letadlo, které po nich zřejmě pátralo - posledních patnáct minut ho slyšel bzučet po obloze. Zhluboka se nadechl. Brzy se objeví další a nepřátelské pozemní síly se vydají na cestu, jakmile dostanou informaci o místě, kde byl letoun sestřelen.

O'Sullivan vrhl rychlý pohled skrz zbytky předního skla, tam kde se Dawson znovu pokoušel nastartovat motor. Startér byl pryč. Velký gardista teď musel roztáčet motor klikou.

Dawson si plivl do svých velkých dlaní a nasadil kliku. "Pohni sebou," povzbuzoval ho jeho starý parťák Smith 175. "Támhle se něco hýbe!"

O'Sullivan se zadíval směrem, kterým Smith ukazoval.

Zvedal se tam sloup prachu za nějakým rychle jedoucím vozidlem, mířícím přímo ke stojícímu nákladáku.

"Dělám, co můžu, sakra," zavrčel Dawson a zabral.

"Tak to se musíš víc snažit," odsekl Smith 175, "nebo zůstaneme na pitomý řece bez pitomýho pádla."

O'Sullivan zaměřil svůj dalekohled. Velké polopásové vozidlo plné mužů v helmách. Zaúpěl. To musí být Němci.

Dawson roztočil kliku a věděl, že jestli to udělá špatně, klika poskočí zpátky a nejspíš mu přerazí obě zápěstí. I přes ranní chlad mu po tváři jako matné perly stékaly kapičky potu. Nic se nestalo.

Už slabě slyšeli výkřiky Němců. Spatřili je. Zoufale to zkusil znovu a jeho svaly napínaly tenkou látku khaki košile. Kulomet opřený o střechu nákladáku spustil palbu. Němci palbu opětovali. Z malého kanonu vedle kabiny řidiče létaly granáty jako planoucí golfové míčky. Všude okolo ochromeného nákladáku vybuchovaly gejzíry písku.

Ozvalo se zaupění, žalostné zapraskání, jakýsi mechanický nářek. Dawson se horečně modlil, aby motor naskočil. Jestli ne - nedokázal tu mizernou myšlenku dovést k logickému důsledku. Náhle motor chytil. Řidič ho zuřivě protáčet. Ranní vzduch byl okamžitě plný zápachu spáleného benzínu. "Jedem," přeřvával Smith 175 práskání německého kanonu. "Pohni prdelí! Naskoč!"

Dawson pustil startovací páku, jako by byla rozžhavená do ruda. Vyběhl zpátky k zádi vozu. V téže chvíli asi dvacet metrů od nich explodoval granát. Střepiny se rozletěly kolem se smrtící zuřivostí. Dawson vyjekl. Ruce mu divoce vylétly do vzduchu, jako by šplhal na neviditelný žebřík.

"Proboha," zařval Smith 175. "Cos to proved, ty pitomej sráči!"

Dawson padl na kolena. Smith 175 spolu s dalším vojákem seskočili z vozu. Rychle zvedli raněného, kterému ze zad silným proudem tryskala jasně červená krev. "Nic mi není," přesvědčoval je Dawson, načež omdlel. Smith a druhý voják ho hodili na korbu. Poblíž explodoval další granát. Nákladák se znepokojivě otrásl. Voják, který pomáhal Smithovi, padl na obličej. Byl mrtev, než dopadl na podlahu.

"Rozjeď to!" řval O'Sullivan přes práskání německých zbraní, když se obrněnec v oblacích písku ještě více přiblížil.

Řidič zařadil rychlost a v příštím okamžiku už skákali a kolébali se pouští a za sebou zanechávali stopu krve - a benzínuš

Kapitola 6

"Myslím, že umírám, pane," skřehotal Dawson, když se před poledním sluncem krčili v kousku stínu, který nabízela menší skála.

Před hodinou vytekla z proražené nádrže nákladáku poslední zbytek benzínu, a tak museli vozidlo opustit.

Dawson chvíli dokázal klopýtat s ostatními třemi, pak se mu však podlomily nohy jako právě narozenému teletu a Smith 175 ho musel vzít do náručí a nést. Dawson už nemohl jít dál a Smith teď už byl také příliš vyčerpaný, aby ho nesl. A tak si odpočívali, jazyky jim visely z úst jako určicím, vyprahlým psům a přemýšleli, co mohou dělat.

"Jistěže ne, ty pitomče," ujišťoval ho Smith 175 a jeho hlas přicházel jakoby z velké dálky. "Budeš žít do stoš" Dawsonovy oči se obrátily vzhůru a obnažilo se bělmo. Špička nosu mu podivně zbělela. Smith 175 už to znal. Poznal příznaky umírajícího člověka. "Hej, neblbni," obořil se na něj dopáleně a popadl Dawsona za předeek krvi prosáklé košile, jako by jím chtěl zatřást. Dawsonovy oči zamrkaly a znovu se otevřely. Pomalu, velice pomalu zaostřily na Smitha hledícího dolů na něj. "Můžeš si vzít moje zrcátko na holení, to kovový. Pořád jsi po něm bažil, ty lstivej parchante, Smithie." Pokoušel se usmát, ale vyšel z toho nepřírozený škleb.

"Takhle nemluv," štěkl Smith 175 a jeho hlas zesílil, jak ho rozzlobilo, že Dawson umírá. "Vyser se sakra na takovýhle š pitomosti tomu říkám."

"Pá pá, Smithie. Nezapomeň na zrš" jeho hlas umlkl. Hlava mu pomalu přepadla na stranu.

Smith okamžitě vytáhl kovové zrcátko z Dawsonovy levé náprsní kapsy, otřel ho o rukáv a přidržel těsně u úst starého kamaráda. Vyleštěný povrch neorosil žádný dech. "Kurva," řekl pomalu, skoro rozjímavě. "Odešel a sfouknul svíčku."

O'Sullivan unaveně otočil hlavu, jako by spočívala na zarezlých pantech, a hleděl na Dawsona s připitoměle otevřenými ústy. "Ano, je mrtvý, Smithie." Smith 175 se rozčarovane rozhlédl kolem. "Jak ho pohrbíme?" vyslovil v podstatě řečnickou otázku. "Nemáme ani lopatku."

"Prostě ho necháme tak," odpověděl O'Sullivan jemně. Věděl, že dva bývalí gardisté byli spolu od začátku války. "Fricové ho nakonec najdou a pohrbí. V tom jsou dobří, vždyť víš."

"Ale bude z něj jen neznámý vojín, pane," namítl Smith 175. "Nemám nikdeš" Vstal a z konopného opasku vytáhl zavírací nůž. Během deseti minut vytvořil hrubý kříž z trnitých větví a vyřezal do něj nápis Vojín R. Dawson, 1085056. Nar 1915, zab. v b. 1941, 1. SAS. Smutně zasadil kříž do písku vedle mrtvého těla a sebral Dawsonovu identifikační známku a vojenskou knížku. Dodatečně něžně zakryl mrtvému tvář jeho červeným baretem se znakem planoucího meče. Tiše přečetl jejich motto a pak ještě jednou a jakoby pro sebe řekl: "Není toho moc, čím se můžeme v životě pochlubit."

O pět minut později už byli znovu na cestě směrem na východ. Za nimi pouštní vítr pomalu zasypával mrtvé tělo pískem.

"Mechilí," oznámil O'Sullivan, když zalehli na zem a pozorovali rozlehlou, na bílo natřenou pevnost před nimi, obklopenou chatrčemi Arabů a dalšími barabiznami. "Pravděpodobně je stále v držení Taliánů. Ale toho se nebojím. Pokud zůstaneme ukryti, než bude tma, myslím, že pak dokážeme bez větších problémů sehnat v pevnosti jídlo a vodu. Taliáni nejsou zrovna nejlepší strážci, nemám pravdu?"

Smith 175 neřekl nic. Ještě se nevyrovnal se smrtí svého starého kamaráda. Ale druhý voják řekl chraptivě: "Trocha jídla by bodla, pane. Třeba i hovězí konzerva a psí suchary." Olízl si vyprahlé a popraskané rty, jako by si to už představoval.

"Vidíte to nízké stavení napravo od pevnosti?" pokračoval O'Sullivan. "Pokud se nepletu, je to místo, kam Arabové ukládají své mrtvé. V tomto suchém vedru tam těla vydrží celá léta; nikdo z nich ale do těch míst nechodí, pokud tam nejdou někoho uložit. Myslím, že to bude dobré místo, kam se můžeme uložit na zbytek dne."

"A kruci," řekl voják trochu bojácně, "to je jako z nějaké knížky, pane."

"Tak," zvedl se O'Sullivan poněkud unaveně, "jdeme na to. A dávejte pozor."

Zase se rozpršelo. Arabové se drželi poblíž svých chatrčí. O'Sullivanova skupinka je slyšela a také cítila velbloudí trus a ostré koření, s jehož pomocí dělali své napůl plesnivé jídlo stravitelným. Nezahlédli nikoho.

S O'Sullivanem v čele vešli do domu mrtvých a zjistili, že tu už dlouho nikdo nebyl: na podlaze ležela silná vrstva prachu a neviděli v ní žádné otisky bot. O'Sullivan spokojeně kývl. Bylo to dobré. Pokud dnes v arabské vesnici nikdo nezemře, budou zde v bezpečí.

Popošel dál, zahrnul do temné chodby a strnul. v šoku se snažil popadnout dech.

"Co je, pane?" ptal Smith 175 tiše, jakoby v posvátné úctě před sousedy v tomto domě mrtvých.

"Támhle," ukázal O'Sullivan také šeptem.

Smith 175 se zahleděl přes rameno mladého důstojníka a také zalapal po dechu.

"Dobrý bože, mumie."

"Něco takového," souhlasil O'Sullivan a zíral na kostnatou postavu opřenou o zeď v chodbě. Mumie měla matnou barvu kůže, na sobě hadry a celou ji pokrývaly zaprášené pavučiny. Šokoval je především vysušený obličej. Oční důlky byly černé a prázdné a ústa zkrivená do jakéhosi rozbitého a strašidelného úsměvu.

Voják se rychle pokřižoval. "Maria panno, matko boží, pomáhej nám a chraň nás."

Pak dodal: "Pane, jsou jich tu spousty, dál v chodbě."

A byly. Muži, ženy, a dokonce děti se rozprostírali ve stínech. O'Sullivanovi připadali jako fronta strašidel, čekajících na cestu - nevěděl vlastně kam.

Vzpamatoval se. "Dobrá," hlas mu zněl kovově. "Nevšímejte si jich. Jsou mrtví.

Tihle nám nemůžou ublížit - na rozdíl od živých Taliánů. Teď se trochu prospíme, než bude tma. Smithie, máš první hlídku. Vzbud mě za hodinu, pak jsem na řadě já. Ty, hochu, si můžeš dát na dvě hodiny šlofíka."

Mladý voják se zařídil podle rozkazu, přestože nespustil oči z mrtvol opřených o stěnu. Zdály se však letité, takže hlídkující Smith 175 za chvíli z jejich chrápání poznal, že oba konečně usnuli.

Seděl zachmuřeně se zkrříženými nohama uprostřed chodby, v ruce držel

O'Sullivanův kolt a civěl na mrtvolu ženy, opřenou o zeď naproti němu. Kdysi mohla být pěkná; odhadoval, že zemřela mladá. Pod odchlíplým rubášem viděl její svraštělé prsy, vyhlížející jako vysušené kožené vaky. Otřásl se a dumal, jestli i chudák starý Dawson bude vypadat takhle. Zůstane ležet venku v poušti, dokud mu maso neopadá z kostí a jeho plet nezmění pouštní slunce do podoby vyčíněné kůže? Při té myšlence potřásl hlavou a soustředil se na něco jiného. Z toho nekouká nic dobrého, řekl si, kdyby se měl na tomto místě zaobírat takovýmihle myšlenkami.

Přinutil se myslet na budoucnost. Odhadoval, že jim to zabere ještě tak čtyřicet osm hodin, než se dostanou k 8. armádě. Pokud do sebe dnes večer dostanou nějaké jídlo, mohli by to zvládnout, tím si byl jist. O'Sullivan i vojín Hare vypadali jako v dobré kondici. Potřebovali jen trochu jídla.

Čas ztěžka plynul. Smith 175 se několikrát přistihl, že mu klesla hlava, a s trhnutím se probudil. Tlumený hluk arabské osady poněkud utichl. Odhadoval, že se pomalu stmívá. Podíval se na zeleně svítící ciferník svých náramkových hodinek. Jeho jedna hodina byla dávno pryč, ale neměl to srdce O'Sullivanova budit. Jako starý mazák si zvykl na dlouhé hodiny na hlídce. Nepotřeboval spánek tolik jako oba mladší muži.

Čas ještě o něco pokročil. V domě mrtvých už panovala naprostá tma a Smith zjistil, že v temné chodbě ho šálí oči. Několikrát by přísahal, že mumie opřené o stěny se pohnuly. A na sto procent si byl jistý, že se pohnula roztrhaná látka rubáše té ženy naproti. "Proboha, Smithie," nadával si, "ovládej se sakra! Nebo se z toho za chvíli zblázníš."

Rozedrané hadry na ženě se znovu pohnuly. Tentokrát však věděl, že nejde o halucinaci, protože v téže chvíli ucítil závan chladnějšího vzduchu pronikajícího do tohoto smrdutého chrámu smrti. Někdo otevřel dveře.

Rychle zareagoval. Sklonil se a položil ruku O'Sullivanovi na ústa a zároveň mu naléhavě zašeptal do ucha: "Někdo se sem krade."

O'Sullivan byl okamžitě vzhůru a Smith stejným způsobem probudil Hareho.

Chvíli s připravenými zbraněmi čekali ve tmě a srdce jim divoce tloukla.

Najednou zeď za nimi zahalil velký černý stín. Smith 175 potlačoval překvapení.

"Někdo s baterkou."

Hare po jeho boku zašeptal: "Díky bohu za to. Už se mi svíraly pŕlky, přísahám."

V příštím okamžiku se malý muž s baterkou v ruce vynořil zpoza rohu a ztuhl.

Tvář mu zpopelavěla strachem, když spatřil tři příkrčené muže. "Porco Madonna!" vykřikl a leknutím upustil baterku. "No asbaliatoš vado via subito." Malý mužík v sešlé šedomodré uniformě italské armády se otočil a chystal se k útěku.

O'Sullivan měl rychlejší start. Vrhł se vpřed. Pravým ramenem narazil zezadu do Itala. Ten padl k zemi jako sražený sekerou a O'Sullivan padl přes něj a snažil se dosáhnout na malou pistoli, kterou měl Ital u pravého boku. Za chvíli ji držel. Otočil se a vzhledl ke Smithovi, nesoucimu baterku, již Ital upustil.

Culil se a nohou ukázal na Itala: "Myslím, že jsme získali klíč ke skladu proviantu, Smithie."

Smith 175 se poprvé od Dawsonovy smrti usmál a odpověděl: "Myslím, že jo. Moje milovaný jídloš No tak kámo, zaveď nás k MacDuffoviš"

Smith 175 hleděl s očekáváním na O'Sullivanova, zatímco jejich italský zajatec stál opodál a asi přemýšlel, co s ním bude, když Angličané ukradli z pevnosti jídlo, které potřebovali, a nepozorováni se dostali opět ven. O'Sullivan kývl. Smith pozvedl palčivitou pistoli a udeřil jí zezadu do lebky, nic netušícího Itala. "Neříkám, že mě to bolí víc než tebe, kámo, ale doufám, že to nebude tak zlý."

Ital tiše zasténal a svezl se k zemi. Zhasl jako svíčka. Smith ho právě včas zachytil a jemně položil do písku.

"Chudák malá italská," řekl Hare s pusou plnou tučného italského salámu. "Dostal nás dovnitř i ven, drahoušek."

"To jistě, ale nebudeme tu nad ním lamentovat jako starý báby," odsekl O'Sullivan. Tím že snědl pár soust, jeho vyčerpané tělo získalo novou sílu.

"Vychází měsíc." Ukázal na srpek měsíce, který se objevil mezi mraky a ozařoval všechno studeným stříbrným světlem. "Nepotřebujeme, aby nás někdo ze strážných nahoře na zdi zahlédl. Jdeme."

Nepotřebovali pobízet. Bezvědomého Itala, který, jak to vypadalo, vlezl do domu mrtvých, aby zjistil, jestli se tam nedá něco ukrást, především zlaté zuby, které měli Arabové v oblibě, nechali ležet v chladném písku a vydali se na cestu.

O'Sullivan naplánoval pochod až do svítání - každou hodinu pětapadesát minut pochodu a pak pět minut odpočinku. Přes den se někde uloží. A až padne tma, znovu vyrazí.

"Jak to vidím," vysvětloval jim, "s trochou štěstí bychom to mohli zvládnout za dvě noci. Jídlo a vodu máme." Zakřenil se na Smithe a zuby mu proti temně opálené tváři bíle zablyškly. "A v tvém případě, Smithie, i láhev chianti." Šťastný Smith 175 odpověděl: "Pane, nejen chlebem živ je člověk. Potřebuje i doušek něčeho ostřejšího."

Pochodovali dál a za chůze přežvykovali salám a výtečný italský bílý chleba; mířili stále na východ a krok za krokem se blížili do bezpečí.

Ztrápený velitel pěchoty podal Paddymu Maynovi a Stirlingovi hrnek whisky s vodou se slovy: "Bohužel není led ani soda."

Paddy si vzal svůj, a dřív než do sebe obrátil obsah rozbitého smaltovaného hrnku, vydechl: "To nevadí. I po samotné whisky mi vykvetou růže na povadlých lících."

Velitel pěchoty se trochu unaveně zasmál. Celý den zkoušeli Němci jeho předsunuté pozice a jen za odpoledne ztratil dvacet mužů. Odhadoval, že se už příliš dlouho neudrží, pokud nedostane posily a čerstvé zásoby. A tahle hrstka dobitých trhanů, kteří došli k jeho pozicím asi před půl hodinou, mu příliš nepomůže, usoudil. Sami měli příliš mnoho raněných a byli vyčerpaní - to viděl. Venku před krytem vybuchla další salva německých granátů. Velitel znervózněl a Paddy Mayne poznal, že je s nervy na dně, takže se rychle zeptal na to, co potřeboval vědět. Čím dříve se dostanou z tohoto nebezpečného místa, říkal si, tím lépe. "Slyšel jste něco dalšího o naší operaci, majore?"

Velitel roty si silně se třesoucí rukou nacpal dýmku. "Něco málo. Plukovník Keyes je mrtev. Někteří z jeho commandos tudy prošli dnes v noci. Hlásili, že to dostal při útoku na Rommelovo velitelství."

"A Rommel?" chtěl vědět Stirling.

"Podle všeho ho nedostali."

"A je to v hajzlu!" zaklel Stirling a zuřivě usrkl whisky. Ve skutečnosti se necítil tolik zklamaný. Jestliže je Keyes mrtvý a Rommel, jak se zdá, stále naživu, jeho SAS by mohla získat větší publicitu. Byl si tím jist.

"A naši chlapci?" ptal se Mayne. "Prošel tudy někdo z našich? Například chlápek jménem O'Sullivan?"

Velitel roty zavrtěl hlavou. "Ne, z - ehm - SAS jste jediní." vyslovil tu zkratku, jako by mu zněla divně a měl potíže si ji zapamatovat.

"O'Sullivan říkáte?" okusoval špičku své staré dýmky. Venku vybuchl další 88 milimetrový granát a zem se jim pod nohama otrásla, jako by se probouzela. "Ne, tímto sektorem fronty neprošel. Dověděl bych se to přinejmenším od velitelství praporu. Ne," zopakoval, "zatím jste jediní."

Mayne poněkud pochmurně pohlédl na Stirlinga. "To znamená, že jsme ztratili přes polovinu mužů, Davide," řekl svým měkkým hlasem. "Zatracená práce!"

Stirling však zůstal optimistický jako vždy. "Jsem si jist, že až se vrátíme do Káhiry a ohlásíme, co jsme dokázali, budeme zaplaveni dobrovolníky. To nejlepší z armády bude stát frontu, aby mohli sloužit s námi, věř mi, Paddy." Poněkud lhostejně pokrčil rameny, nebo to tak aspoň Maynovi připadalo. "A o mladého Billa O'Sullivanova se neboj. Je z dobrého těsta."

Paddy Mayne něco zavrčel, ale nahlas neřekl nic. Stirling dopil svou whisky. Oslovil vyplašeného velitele rot. "Myslíte, majore, že byste s námi mohl poslat spojku, aby nás dovedla na velitelství praporu? Možná nám budou schopni poskytnout nějakou dopravu. Chceme se co nejdříve vrátit do Káhiry a podal zprávu."

Velitel si nasadil helmu. "Dovedu vás tam sám," řekl roztřeseným hlasem a Mayne přemýšlel, jak dlouho ještě bude schopen zůstat na frontě - jeho nervy byly očividně na cucky.

"Dohlédnete na zbytek našich mužů, jestli se tu objeví," nečekal Mayne na odpověď. Otočil se a zíral do země nikoho, zaneřádané pozůstatky bitvy - hořící tank, zničené dělo, nehybné postavy mrtvých Němců z posledního útoku, vyhlížející jako rozházená sbírka panenek. Ale poušť zůstávala zarputile prázdná. Mayne náhle s jistotou věděl, že O'Sullivan se nevrátí. Otočil se, dopálený na své keltské geny, které mu přinášejí takovéto vidiny. Nelíbilo se mu to, ale věděl, že Bill je sice dobrý, ale bohužel mrtvý. Otočil se. Beze slova se šoural pískem k vynervovanému majoroviš

Všichni tři se ukryli ve vádí a sotva se odvažovali dýchat. Italští kavaléristé byli tak blízko, že cítili teplý odér jejich koní. Na poušť už se snášela tma jako křídla obrovského tichého dravce a podle toho, jak koně odfrkávali a trhali hlavami, až jim postroje cinkaly, poznali, že jezdci chtějí zmizet, než se setmí docela.

Pak dal někdo rozkaz a zaznělo tiché plácnutí, jak domorodci popohnali své koně. Kavalerie odjížděla.

Hare sotva dýchal. "To bylo těsné, pane," zašeptal, když O'Sullivan opatrně zvedl hlavu přes kámen, za kterým se skrývali.

"Ano," odpověděl po chvíli. "Ale už odjíždějí. Dáme jim pět minut a taky vyrazíme."

Po pěti minutách už znovu šlapali písek, tři osamělé postavy plahočící se nekonečnou pouští s vědomím, že se musí dostat do britských pozic dnes v noci, nebo se tam už nedostanou. Nedokážou přežít celý den v poušti těsně za německou frontovou linií; nepochybně by je dříve nebo později objevili.

"Do armády jsem vstoupil ve třiatřicátým," vyprávěl Smith 175. "Nemoh jsem vydržet nezaměstnanost. Máma nechtěla, abych šel, ale myslela si, že u gardy mi bude líp. Můj starej táta - teď už je po smrti - sloužil u granátníků v první válce. Ten byl samozřejmě pro, pane."

"Jak to tenkrát u brigády vypadalo?" zajímal se O'Sullivan a odtrhl oči od kompasu.

"Bylo tam pár pitomejch buzerantů, pane, jestli prominete mou francouzštinu."

"Prominu."

"Ale my, rekruti, jsme měli tři porce dobrýho jídla denně a všechno bylo čistý a nablejskaný. Nedovedete si představit, pane, co to znamenalo pro osmnáctiletýho kluka, kterej vyrůstal v zatraceně mrňavým domě s venkovním záchodem a plynovým osvětlením. Ach bože, když jsem se v Pirbrightu poprvý viděl v uniformě, byl jsem na sebe pyšnej. Skoro jsem tancoval ve vzduchu." Při té vzpomínce se usmál a jeho zuby ve tmě bíle zasvítily.

O'Sullivan mu úsměv opětoval. Říkal si, že Smith 175 je ohromný chlapík.

Zaslouží si vůbec, aby velel takovým mužům bez perspektivy, připraveným riskovat své životy tady v poušti za ne víc než libru týdně, zatímco civilové doma vydělávají desetkrát tolik při pohodlné práci ve zbrojovkách?

"Samozřejmě," pokračoval Smith 175, "přišel jsem ze sprostýho okrsku v Blighty. Tam, kde jsem žil jako dítě, se vyráběly srandovní klobouky pro dostihy a tak."

"Srandovní klobouky?"

"Jo. To se rozřízla střecha starýho plstěnýho klobouku a strčila se tam žiletka, takže z ní koukal jenom kousek ostrí. Řezali tím chlápky ze soupeřících gangů, když se chovali moc povýšeně."

"Ale proč srandovní klobouky?" stále nechápal O'Sullivan.

"Protože se říkalo, když jste dostal srandovním kloboukem, že z toho puknete smíchy." (pozn. in stitches - doslovný překlad "se stehy", zde však jako slovní hříčka)

Smith 175 se zachechtal vlastnímu vtipu a Hare vzadu se chechtal s ním.

A byl to poslední zvuk, který vydal, až na dlouhý výkřik, když ho do zad zasáhla střela dum-dum a odhodila ho stranou. Ještě než opět dopadl na zem, byl mrtev.

O'Sullivan cítil, jako by ho někdo pořádně přetáhl holí přes záda. Plíce mu explodovaly. Když klesal na kolena, cítil horkou krev crčící mu po zádech a před očima se mu objevila rudá mlha, která hrozila, že ho pohltní.

Smith si klekl na pravé koleno a sprostě nadával. Na pravé straně těla cítil ostrou bolest, jako by ho někdo píchl rozžhaveným pohrabáčem. Ale léta výcviku

ho naučila zaujmout správné postavení. I přes bolest, jakou cítil, věděl, že se nesmí jen tak vzdát. Musí bojovat. Otočil se a přitom se nebezpečně kymácel. Zdravou rukou pozvedl samopal. Italští kavaleristé - bylo jich pět - se v měsíčním světle jasně rýsovali. Podle způsobu, jakým ovládali koně, zřejmě počítali, že skupinku uprchlíků překvapí.

"Zkus tohle," zavrčel Smith 175 a stiskl spoušť. Mířil jak na zvíře, tak na jezdce.

Samopal zběsile spustil. Kulky prořízly noc. Kůň i jezdec klesli a váleli se v písku v propletení těl. Koně hystericky ržali a jezdci křičeli a pištěli, jak je kosila nemilosrdná palba.

Smith došel k místu, kde leželi na jedné hromadě; belhal se, jak uměl a cítil, jak mu po boku stéká krev. Chladně a rozvázně každému ze zraněných Italů prostřelil zezadu hlavu. Pak omdlel.

Kapitola 8

O'Sullivan se zmítal v bezvědomí. "Jsi ještě hodně mladý," říkala tiše a hleděla dolů na něj. Její nahé tělo bylo ve světle lampy na nočním stolku zbarvené lehce do růžova. "Ale dnes večer ti ukážu něco, co budeš moci naučit svou ženu - ženy - aby tě mohly potěšit, i když už budeš hodně starý." Jemně se zasmála, jako nějakému vtípu, kterému on nerozuměl.

Sklonila se a rty obkroužila jeho ochablý penis a sála ho žhavými ústy. Pomalu, velmi pomalu, až mučivě, mu svým hbitým růžovým jazykem začala olizovat žalud. Nahoru a dolů, ze strany na stranu kmítala obrátným jazykem, až funěl jako zvíře nezvladatelnou touhou.

"Vidíš," zašeptala chraptivě, rty naběhlé a vlhké, a pozorovala jeho vzrušenou mladou tvář svými tajemnými tmavě hnědými očima. "Rozumíšš cítíš velikou rozkoš z toho, co dělám?"

Přikývl. Nevěřil, že dokáže mluvit.

Natáhla ruku. Hledala a našla jeho varlata. Lehce je stiskla. Cítil, že ještě více tvrdne. Touha vniknout do jejího zralého těla byla téměř nesnesitelná.

Znovu prudce oddechoval a sípal jako určizený pes.

"Teď víš, co musí tvá žena dělat, až zestárneš." Znovu se nad ním sklonila a vzala ho do úst. Pak zapomněla na všechno okolo a vášnivě sála jeho úd, jako by na tom závisel její životš

"Starý, pane? Co tím myslíte, pane?" Byl to hlas Smithe 175 a přicházel z hodně velké dálky.

O'Sullivan otevřel oči. Byla stále tma a on se hýbal, nikoli však vlastní silou. Něco ho neslo a zvláštním způsobem s ním houpalo nahoru a dolů.

Smith 175 ve tmě jako by četl jeho myšlenky. "Je to jeden z koní těch Taliánů, pane," vysvětloval. "Schyťal to, ale může jít - zatím."

O'Sullivan pochopil informaci s obtížemi. "Kde je Hare?" zeptal se tiše. Bylo mu lehce zle. A na zádech cítil hroznou bodavou bolest.

"Koupil to, pane," řekl Smith 175 lakonicky. "Ty italský hajzlové mají na špičce kulek, který používají, vyříznutej kříž. Chudák Hare měl celý záda potrháný. Umřel během pěti minut a já jsem to taky trochu schyťal do boku a do nohy."

"A já?" ptal se O'Sullivan a rudá mlha ho opět hrozila pohltnit.

"Dostal jste taky jednu pořádnou do zad, pane."

Použil tři balení obvazů, když se snažil zastavit krvácení z velké otevřené rány na zádech mladého důstojníka, a neuspěl. Nakonec se vymočil do písku a tím pak obalil ránu. To zastavilo krvácení, ale věděl, že takhle O'Sullivan nemůže přežít dlouho, pokud se mu brzy nedostane lékařského ošetření.

"Ale vy to zvládnete - pane?" ve Smithově hlase zazněl naléhavý tón.

O'Sullivanova hlava se znovu svezla na stranu. "Proboha, doufám, že to nevzdal," říkal si plný obav. Namáhavě se sklonil a pečlivě naslouchal.

Pod strašidelným světlem měsíce vládlo naprosté ticho, až na šustění zrnek písku, jež se neustále třela o sebe a vyluzovala tu podivnou píseň noční pouště. Ulehčeně si vydechl. O'Sullivan dýchal. Byl stále naživu. "Díky bohu za to," řekl si Smith 175 a poplácal zraněné zvíře po zadku. "Vydrž, Lizo. Už nepůjdeme daleko." Hleděl na tiché růžové záblesky před sebou, což, jak věděl, byly výstřely na frontové linii. "Opravdu už to není daleko." Klopýtal kupředu vedle koně nesoucího bezvědomého zraněného důstojníka a neustále opakoval, jako nějakou litanii: "Už to není dalekoš není toš dalekoš"

Neděle. Den impéria. Bylo mu tenkrát devět. Velká hala byla plná O'Sullivanů. Velcí, srdeční muži, někteří v uniformě, někteří v černém obleku, boty silně naleštěné, prsa ztěžklá trpytivými medailemi, vzpomínkami na búrskou válku. Všichni se obraceli na vyčerpané služebné se žádostmi o čaj nebo o whisky,

šťastní, že velká přehlídka skončila a oni konečně mohou uhasit žízeň. Miloval přehlídky. Strýc Charles, který kvůli dřevěné noze nemohl chodit, si ho posadil na svá široká ramena a on se díval přes hlavy davu mávajících vlaječkami a provolávajících slávu. Jak byl hrdý na O'Sullivan, a pokaždé zachytil letmý pohled někoho z nich: vyrovnané, pyšné i vášnivé tváře, když vystříhli bezchybně "vpravo hleď" při pozdravu, smekali čepice nebo klepli rukou v bezvadné rukavici z hnědé kůže o přílbu. Jaká čest to byla patřit k rodině takových skvělých vojáků!

Teď tu byli všichni, tak vysocí, hluční a prudcí, O'Sullivanové, ale on se jich nebál a zíral na jejich tváře, zrudlé a opálené za léta služby králi někde v dalekých končinách jeho rozlehlého impéria. Jednoho dne bude taky takový. Jeho osud mu tak velí.

Chodili sem a tam, mimovolně ho poplácávali po hlavě a svým hřmotným hlasem říkali "hodný malý Billy" a vyprávěli své příběhy z válek. "A tak jsem řekl svým chlapům: 'Tak, chlapi, půjdeme přes kopec,' a pak jsem spatřil mladého Fletchera. To byl naprostý posera, to vám říkám. A tak mu povídám: 'Koho bys měl radši teď před sebou, mě nebo Němce?' Pak přešel kopec a o půl hodiny později, když vedl své chlapy, ho zabili. Kulka mu proletěla srdcem. Pěkná, čistá smrt, ne?"

"Doufám, žeš to slyšel, Billy, mladíku, a že si děláš poznámky." To řekl jeho dědeček, generál Sir William O'Sullivan, nositel Viktoriina kříže. Vysoký, s orlím nosem, stříbrnými vlasy a bezvýraznou kaštanovou stužkou Viktoriina kříže na klopě. Sehnul se k němu. Byl cítit whisky a pomádou na vlasy. To byla dědečkova vůně, říkal si. Tu si bude pamatovat pořád, dokonce i když už bude tak starý, jako jsou oni teď.

"Už je z tebe velký chlapec, Billy. Jednoho dne narukuješ k rodinnému pluku, ke Granátníkům. Bůh nedovolí, aby byla další válka. Ale jestli bude, Billy, zapamatuj si tohle. Nebudu tam s tebou, abych ti mohl dát tuhle radu. A tak ti ji dám teď. Někdy se budeš bát - každý z nás se někdy bál, když jsme byli ve válce." Vášnivě hleděl na malého chlapce v uniformě Etonu. "Ale ten strach nesmíš dát nikdy najevo před svými muži nebo kolegy důstojníky. Jsi O'Sullivan - a O'Sullivanové vydrží až do samého konce. Rozumíš, Billy?"

"Ano, pane," odpověděl uctivě a přemýšlel, co znamená "až do samého konce". A v osmnácti letech, hned ve své první bitvě, jako nižší důstojník ve Francii, to pochopil. Znamenalo to - i kdybys měl položit životš

"Ten starý koník nám zdechl, pane," hlásil nešťastně Smith 175 jakoby zdáli. O'Sullivan zamrkal a otevřel oči. Ve studeném světle měsíce viděl, že se Smithem 175, který ho znepokojeně sleduje, leží na chladném písku. Několik kroků od nich ležel i italský kuň, úpěnlivě ržál a snažil se postavit na zadní nohy, ale pokaždé zbědovaně upadl. V tvrdém necitelném světle měsíce viděl O'Sullivan na jeho třesoucím se boku velkou vlhkou skvrnu od krve.

"Má dost," řekl Smith 175, když zachytil jeho pohled.

"Co budeme dělat?" zeptal se O'Sullivan naprosto klidně, jako by se už smířil s osudem. "Bojím se, že nemůžu jít, Smithie." Podíval se k východu. Obloha se začínala barvit do špinavé šedi, což bylo znamení zdánlivého úsvitu. "Ale ty můžeš," dodal.

"Takovýhle vtipy si nechte," rozhorlil se Smith 175. "Nenechám vás tady, pane, jako jsme to museli udělat s chudákem Dawsiem. Můžu vás nést," řekl rozhodně.

"Ne dlouho," namítl O'Sullivan.

"Dostatečně dlouho, pane. Fronta odsud nemůže být víc než pár mil. Vidím světlice a ty obvyklý sračky naprosto jasně. Zvládnou to i s váma na zádech, než obě strany za svítání spustí."

"Zahazuješ vlastní šanci, Smithie," řekl O'Sullivan nešťastně a snažil se překonat rostoucí pokušení nabídky, kterou mu Smith dal.

"Půjdeme oba nebo nikdo," znělo Smithovo konečné rozhodnutí.

"Dobrá tedy," připustil O'Sullivan, který se opět cítil velmi slabý. "Pod jednou podmínkou."

"Jakou, pane?"

"Až budeš cítit, že už mě dál neunesíš, necháš mě tam. Frickové zacházejí se zajatci celkem slušně."

"Nikdo nikde nikoho nenechá," řekl jasně Smith 175. S brčením se sehnul a položil si zraněného důstojníka na rameno, kousaje si spodní ret až do krve, jak jeho raněným tělem pulzovaly přívaly bolesti. Nohy mu rosolovatelily, klopýtal pod svým břemenem s očima toužebně upřenýma na frontu a přál si, aby byla blíž, dokud ještě může jít.

"Budu vás oslovovat pane," štěkl instruktor, který měl na starosti výcvik a

jehož čelisti se zdály být vyrobeny z tuhých kovových pružin. Přitiskl svůj odulý obličej s knírkem k O'Sullivanovu, až ten mohl cítit odér zvětralého piva. "A i vy mě budete oslovovat pane, dokud se nestanete důstojníkem a člověkem – jestli se jím vůbec kdy stanete. Teď si zapamatujte, že tady v Sandhurstu máme pravidla a ta pravidla dodržujeme, pane. Rozumíte, pane?"

Na což odpověděl rázně: "Ano, pane."

V sedmnácti a půl nebyl jen citlivým a fantazie plným hochem. Ale zvuk sta párů okovaných bot dupajících rázně po betonu na čtverci, doprovázený ráznými povely "Vpravo vbok, pochodem vchod," ho naprosto uchvátil.

Nyní věděl, kam patří. Byl součástí třísetleté tradice, tradice O'Sullivanů. Jeho otec, stejně jako jeho strýci, i generál, všichni jako mladí tímhle plukem prošli. Dá-li bůh, je samozřejmé, že jím projde i jeho syn.

"Jste příslušníky britské armády," bude řvát štábní seržant Firkbanks, "nejlepší armády na světě. Někteří z vás se připojí ke gardové brigádě – pokud budou mít štěstí – k nejlepší brigádě v této armádě. Pár šťastlivců bude mít privilegium sloužit u mého vlastního pluku, u granátnické gardy, nejlepšího ze všech."

Pak seržant, s očima skrytými pod štítkem čepice a mosazí pobitým přehlídkovým žezlem pod paží, zařve se svým zkřiveným úsměvem: "A král řekl hovno a tisíc prdelí se v tom okamžiku vystrčilo a mocně zatlačilo, protože v těch dnech bylo slovo krále zákon."

A oni se budou šklebit na něj a on bude pokřikovat a jeho neviditelné oči neprozradí nic z jeho myšlenek. "Oloupejte si ty drzé škleby z vašich ksichtů. Tohle není zasraná cheltenhamská dívčí školaš"

"A králš řeklš hovno aš tisíc prdelíš"

O'Sullivan se dusil a nemohl pokračovat.

Tak rychle, jak jen mohl, vytáhl Smith 175 svůj khaki kapesník, vylil na něj zbytek vody ze své polní lahve, a položil vlhký hadřík O'Sullivanovi na čelo, jako starostlivá matka nemocnému dítěti. "To bude dobrý, pane," zašeptal. "Už tam skoro jsme. Na druhý straněš Namouduši, paneš"

O'Sullivan se silně otrásl a páteř se mu prohnula jako napjatý luk.

"Pane," vykřikl zoufale Smith 175. "Pane!" Upustil kapesník. Věděl, že dále už nemůže poručíka nést, ale mohl se plazit. Nějak si naložil O'Sullivanova na záda a cítil mokrou kaluž na jeho rozbitých zádech. O'Sullivan i přes písek znovu krvácel. "Je to dobrý, pane. Už to nebude dlouho trvat."

Trýznivě pomalu se začal plazit kupředu a cítil, jak ho štěrka a kamení ukrutně reže do rukou, zatímco před ním začaly vylétat na svítající oblohu rudé světlice, znamenající potíže. "Je to dobrýš dobrý."

O'Sullivanova mysl teď vytvářela jeden velký vír živých výjevů: slavnost, nahá žena, gardisté dupající před Buckinghamským palácem, hlasitý lomoz dechové kapely, nahá cizinka kouřící mu ptáka, jako by na tom závisel její život, a generál skřehotající: "O'Sullivanové musí vydržet až do samého konce."

A pak zemřel.

Kapitola 9

"Stůj, kdo tamš" zazněla nevrlá výzva, ale vzápětí ji vystřídala jiná, téměř uctivá. "Co je do prdele tohle? Seržo, jsou tady dva naši."

Téměř okamžitě začal tučet mužů přelézat hradbu z pytlů s pískem, přičemž zahazovali své zbraně a pospíchali ke dvěma postavám plazícím se v písku. Jeden z nich byl obr a svou potrhanou khaki uniformu měl černou od zaschlé krve. Druhý, který na něm bezvládně ležel, byl mladší, s tváří téměř vyrovnanou. Vojáci oba jemně přenesli zpět do zákopu. Právě včas. Tři sta metrů od nich vypálil německý kulomet dávku smrtících kulek do míst, kde ještě před chvílí stáli.

V zákopu se šedovlasý seržant středního věku se standardními armádními brýlemi s ocelovými obroučkami na očích sklonil a nastavil ruku před ústa mladšího muže. Vedle něj ten větší, s okoralými a popraskanými rty a tváří pokrytou boláky, otevřel oči.

Seržant sáhl mladému muži na krk a jeho ruce se tam na chvíli zastavily.

Nenahmatal však žádný puls. Smutně zavrtěl hlavou. "Má to za sebou," řekl si víceméně pro sebe.

Větší muž, zírající skrz štěrby napuchlých očí, zaskřehotal: "Co jste říkal, seržo?"

Seržant se k němu otočil a říkal si, že tenhle obr je sám na pokraji smrti, ale pokud ho dostanou včas na obvažiště, přežije. "Je mrtev," řekl bezbarvě, otevřel svou polní láhev a podal ji ležícímu muži. "Tady, dejte si loka. Je to voda s kapkou rumu."

Ten však mávl rukou, jako by ho v téhle chvíli nabídka rozzlobila. "Co jste říkal?"

Seržant zopakoval svá slova.

"Ale toš přeceš nemůže," vykřikl ten velký chlap. "Po tom, co všechno přežil."

"Ale je," opakoval zarputile seržant. Stáhl mrtvému muži baret a chystal se mu jím přikrýt obličej, když zahlédl znak planoucího meče. Zamračil se a brýlemi zíral na neznámý znak. "Jaký bandě tohle patří?" zeptal se a na chvíli zapomněl na mrtvého - těch už za poslední tři roky viděl spousty.

Smith 175 přijal láhev s vodou a žíznivě se napil, než odpověděl. "SAS," řekl ztěžka.

"A co to znamená, kámo?" ptal se jeden ze zvědavých pěšáků a bezděčně se sehnul, když sto metrů odtud vybuchl německý granát.

Smith 175, jehož vyčerpanou, ztrhanou tvář zaplavila nová vlna pýchy, vypadal, že otázku nevnímá. Podíval se na mrtvého mladého důstojníka, který bojoval a zemřel statečně, protože bezvýhradně věřil ve svou novou jednotku, a řekl:

"Special Air Service - Zvláštní výsadková jednotka."

"O tý jsem nikdy neslyšel, kámo," odvětil voják.

"Ale uslyšíš, uslyšíš."

Přes poušť přispěchala ambulance, krabicovitý vůz s maskovacím vzorem, aby odvezla Smitha 175 na polní obvažiště. "Všichni o ní ještě uslyšíte." Jak se díval na O'Sullivanova, mrtvého v pouhých devatenácti letech, mrtvého dřív, než stačil začít žít, hlas se mu zadrhl. Ramena mu zacukala a on se rozplakal. Tak jak byl, s paží starého seržanta kolem ramen, ho odvedli k čekající ambulanci a hořké slzy mu stékaly po tvářích.

"Tak, chlapi," zavelel seržant, když ambulance vystartovala pryč, "pojďme pohřbít toho mladého oficíra, než začnou frickové znovu pálit z těch svých zasraných děl."

Půl tuctu mužů začalo kopat hrob. Věděli, že až ambulance zmizí z dohledu, obnoví Němci palbu. Energicky a se zápalem kopali v poddajném písku. Za pár minut měli hotovu jámu dostatečně hlubokou, aby do ní mohli důstojníka pohřbít. Seržant se sklonil, odtrhl jeden ze dvou jeho identifikačních štítků a strčil si ho do kapsy šortek. Pak zakryl mrtvému tvář jeho baretem. Chvilí si prohlížel heslo na znaku. Kdo si troufá, vítězí. Přikývl, jako by se utvrzoval ve svých vlastních názorech na tuhle partu, o níž ten zraněný obr prohlašoval, že o ní ještě hodně uslyší. Pak velmi věcně, protože zaslechl první suché ostré zapraskání 88 milimetrového děla, rozkázal: "Dobrá, zahrabejte ho - a pohyb." Naposledy pohlédl na mrtvého s tváří přikrytou krvavě rudým baretem. Pak na něj začal dopadat písek a hlína a první z O'Sullivanů, bojujících se Special Air Service, se ztratil pod zemí. Pomalu, trochu smutně, se seržant narovnal a naposled mu zasalutovalš

Poslání

"Víte, co si myslím. Že jednoho krásného dne bude SAS těm zatraceným O'Sullivanům patřit."

Paddy Mayne o Vánocích 1941

Ve velkém jídelním stanu nacvičoval sám sebou ustanovený pěvecký sbor Pluku "Tichou noc" za doprovodu kohosi hrajícího na foukací harmoniku (špatně) a dalšího bušícího lžicemi do sklenic od marmelády naplněných vodou (velmi špatně).

Vedle v kuchyňském stanu připravovali zpocení kuchaři důstojníkům vánoční večeři,

kteřou budou jíst dnes večer. Zítra budou servírovat mužstvu snídani na kavalce a potom i jejich vánoční večeři - smažený luncheon, pečené australské brambory z konzervy a yorský pudíng vyrobený z přidělových sušenek smíchaných s kanadským sušeným mlékem. Vojáci z toho sice nevýskali radostí, ale vyhlídka na dvě láhve piva Rheingold a půl hrnku rumu po večeři je mocně rozveselila.

Ve služební místnosti dokončovali Paddy Mayne a seržant Smith, držitel medaile za zásluhy, papírování za tento prosincový den. Zbraně na frontě utichly; ne proto, že byly Vánoce, ale proto, že jak britské, tak německé armádě došel dech. Obě strany měly velké ztráty na lidech i na materiálu. A tak se rozhodly, že místo boje budou slavit Vánoce.

"Podívej se na to, Smithie," horlil Paddy Mayne, když podepisoval poslední žádost o "armádní spodky, prodyšné, pro použití vojskem", načež zahodil dřevěné pero. "Pane bože, nikdy jsem si nemyslel, že klesnu tak hluboko - k vyplňování armádních formulářů." Zhluboka si povzdechl.

Smith 175 se útrpně usmál. "Tohle nám posílají, aby vyzkoušeli naši odolnost, pane. Chcete vidět nové posily z ostrovů? Jeden důstojník a třicet mužů, všichni

z parašutistického pluku."

Drsná tvář Paddyho Mayna se rozjasnila. Přišly první posily od neúspěšného útoku na Rommela. Nasadil si baret. "Jasně. Velitele to potěší. Žebrá o nové muže v Káhiře už víc než měsíc. Pojďte, Smithie."

"Ještě sice nemají hnědý kolena," prohlásil Smith 175, když vyšli do slabého poledního svitu zimního slunce, "ale vypadají jako parta slibných chlapíků."

Když se Mayne objevil, mladý důstojník v čele tří řad dobrovolníků, všech s odznakem parašutistického pluku, zavelel "pozor" a vysekl Paddymu Maynovi důkladný pozdrav. Jak si všiml Smith 175, byli všichni bledí a postrádali opálení pouštních veteránů, ale vypadali houževnatě a zdravě. Paddy Mayne si pomyslel, že Stirling jimi bude velmi potěšen - což byl.

"Podporučík Rory O'Sullivan," hlásil se mladý důstojník, když Mayne odpověděl na jeho pozdrav a dal mužům pohov.

Smithův úsměv zmizel, když zaslechl to jméno. Prohlédl si mladého důstojníka.

Byl větší než chudák mrtvý O'Sullivan, a vlasy měl příšerně keltsky zrzavé. Neměl ten bojácný pohled, jako mívával jeho předchůdce, jako by se neustále bál o své muže, ale ve tváři nově příchozího nalézal něco podivně známého.

Paddy Mayne si musel myslet totéž. Namísto běžné krátké uvítací řeči, kterou pronášel k novým rekrutům, se zeptal: "Jste nějak příbuzný s Billem O'Sullivanem, který sloužil u Pluku?"

Nováček věnoval obrovitému Irovi důvěrný úsměv. "Ano, Bill byl můj bratranec. Byli jsme spolu na Etonu, ale chodil výš než já, a tak ho také příliš neznám."

Na chvíli sklopil oči, ale úsměv mu z tváře nezmizel. "V patnácti mě totiž vyhodili, víte?"

"Vyhodili?" vydechl Mayne trochu překvapeně, přestože za svůj krátký život byl vyhozen z mnoha míst.

"Ano, pane, ženský a chlast," zasmál se osmnáctiletý podporučík.

"V týhle prdeli světa si ani jednoho moc neužijete." Ukázal na tábor a na jídelní stan, ze kterého se teď linula chraplavá a utahaná melodie a slova

"Dobrého krále Václava".

"Kvůli tomu jsem opravdu nepřišel, pane," odpověděl O'Sullivan poněkud drze.

"Přišel jsem bojovat. Když jsme se dozvěděli, že náš prapor až do příštího roku nepůjde do akce, přiměl jsem guvernéra - mého otce - aby zatahal za několik nitek na ministerstvu války a dostal mě sem k vám. Vzal jsem s sebou pár chlapů," ukázal na křenicí se paragány stojící v pohovu za ním. "Myslím, že veliteli se to moc nelíbilo, ale musel udělat, co mu nakázali shora. Takže jsme tady, pane."

Vítězně pohlédl na Paddyho Mayna a ten vrhl významný pohled na Smitha. Smith mu úsměv vrátil a modlil se, aby jim Rory O'Sullivan vydržel déle než jeho bratranec, a nějak podvědomě cítil, že to tak i bude. Takovéhle chlapy už viděl. Byli neznámí.

"Dva členy jedné rodiny jsme u pluku ještě neměli," pronesl pomalu Paddy Mayne, jako by vdechoval myšlenku hmotě.

"Neříkejte dvakrát, pane," odvětil O'Sullivan bezprostředně. "Nás O'Sullivanů je všude kolem hodně. Celé hromady. Když oddělají mě, na moje místo přijde další." Smith 175 musel zamrkat, aby zadržel slzy, a říkal si, jaká on je pitomá stará bába. V jídelním stanu zpíval provizorní sbor "Dopřej vám bůh spočinutí, veselí braši. Ať vás nic neděsí"

Paddy Mayne se usmál. Sentimentu bylo dost. SAS nic nevydělají. Přežili už pekelně těžké časy. Nyní, s čerstvou krví jako tenhle drzý, naprosto nenucený mladý nižší důstojník, se věci jistojistě změní.

"Dobrá, O'Sullivan, dejte svým chlapům rozchod a pojďte si s námi dát panáka. Je skvělé mít zase u pluku O'Sullivanů."

O'Sullivan rozpustil své muže a pak, zatímco spolu hovořili jako dva dlouho odloučení bratři, oba obři veselé přešli k jídelnímu stanu a seržant Smith 175 sledoval jejich odcházející postavy se směsicí smutku a naděje.

"Dopřej vám bůh spočinutí, zatracení braši" řekl nakonec. Rázně se otočil a odcházel pryč.

JAN LUSK

John Kerrigan: Smrt Rommelovi

Vydání první.

Copyright © 1995 by John Kerrigan

Published by arrangement with Severn House Publ. Ltd.

All rights reserved.

KERRIGAN Smrt Rommelovi

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Křižíkova 16, Praha 8

v roce 2004 jako svou 864. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu Kill Rommel

vydaného nakladatelstvím Severn House Publishers Ltd., Sutton, Surrey v roce 1995.

Český překlad c 2004 Jan Lusk.

Přebal a vazba c 2004 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu c 2004 Oldřich Liška.

Odpovědný redaktor Jiří Podzimek.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Vytiskla Těšínská tiskárna, a.s., Štefánikova 2, Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET jsou ochranné známky zapsané

úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-641-6